Bestselerių autorė

Sandra Brown

Širdies klystkeliai

svajonių knygos

Šilkas

Tavo širdies terapija

Jausmų pasaulis, kuriame skleidžiasi draugystės žiedai,

karaliauja meilė, verda aistros, dūžta širdys,

pildosi slapčiausi troškimai ir lūkesčiai.

Ir visa tai – garsiausių pasaulio rašytojų

laiko patikrintuose kūriniuose:

intriguojančiuose, užburiančiuose

jausmų romanuose

ir šeimų sagose.

Aš ♡ gamtą
Aš ♡ minkštą viršelį

Bestselerių autorė

Sandra Brown

Širdies klystkeliai

Romanas

Vilnius
2009

UDK 820(73)-3
Br291

Versta iš: Sandra Brown,
Led Astray, Mira Books,
Harlequin Books, 2005

Iš anglų kalbos vertė
Sandra Likaitė

Redagavo
Indrė Viliūnaitė

ISBN 978-609-406-041-0

Brangusis skaitytojau!

Prieš beveik trisdešimt metų pradėjau kurti jausmų romanus – pasirašydavau juos įvairiausiais slapyvardžiais. Tai istorijos apie vyrus ir moteris, kurie susitinka, įsimyli ir dėl meilės įveikia visas kliūtis. Jie susiduria su neišvengiamais meilės palydovais – širdį draskančiu skausmu ir neapsakomu džiaugsmu.

Ir Širdies klystkeliuose *susipina klasikinės temos, nuo seno žavinčios šio literatūros žanro mėgėjus. Tikiuosi, skaitydami Jūs patirsite ne mažesnį malonumą, nei aš rašydama.*

Kaip ir kituose jausmų romanuose, galite tikėtis laimingos pabaigos.

Sandra Brown

(Sandra Braun)

Pirmas skyrius

Jeigu jie nesiliaus apie tai kalbėję, ji ims klykti. Žinoma, jie nė neketino liautis – pastaruoju metu tik apie tai ir tegalvojo. Neverta buvo tikėtis, kad staiga ims aptarinėti ką nors kita. Pokalbis nė trumpam nenutilo net ir per vakarienę – buvo patiektas kiaulienos troškinys, kuriuo šeima paprastai lepindavosi sekmadieniais, tarsi šįvakar būtų džiaugsminga, o ne liūdna proga.

Sara pranoko pati save – patiekė karštų minkštų mielinių bandelių su tirštu jautienos padažu, iškepė burnoje tirpstantį saldų pyragą. Tačiau Dženė vargiai juto maisto skonį. Kaskart prasižiojus liežuvis prilipdavo prie gomurio, o kąsnis įstrigdavo gerklėje.

Sarai pilstant kavą į geltonais žiedeliais išmargintus porceliano puodelius, kalba tebesisuko apie Halo kelionę į Centrinę Ameriką. Kelionė tęsis neaišku kiek, Halas faktiškai taps nusikaltėliu ir kasdien rizikuos gyvybe. Tačiau visi džiūgavo, o ypač – pats Halas. Jo skruostai buvo entuziastingai išraudę, rudos akys viltingai žibėjo.

– Sumanymas rizikingas, tačiau jei ne tų vargšų, užstrigusių Monterike*, drąsa, visos mūsų pastangos būtų perniek. Čia juos reikėtų liaupsinti.

* Monterikas – Gvatemalos miestelis prie Ramiojo vandenyno *(čia ir toliau – vert. past.).*

Sara meiliai paglostė jaunėlio sūnaus skruostą ir įpylusi visiems kavos atsisėdo prie stalo.

– Bet juk tai jūs sumanėte slapta juos išvežti geležinkeliu. Manau, tai nuostabu. Neįtikima. Bet... – motinos apatinė lūpa suvirpėjo. – Juk būsi atsargus, tiesa? Tau negrės rimtas pavojus?

Halas patapšnojo švelnią mamos ranką.

– Mama, juk tūkstančius kartų sakiau, kad politiniai bėgliai lauks mūsų prie Monteriko sienos. Mes juos tik paimsime, palydėsime per Meksiką ir...

– Nelegaliai įvešite į Jungtines Valstijas, – sausai užbaigė Keidžas.

Sara pagiežingai dėbtelėjo į vyresnįjį Halo brolį. Keidžas buvo pratęs prie neslepiamos tėvų paniekos, tad piktas motinos žvilgsnis jo nesuglumino. Jis ištiesė ilgas džinsais aptemptas kojas priešais save ir išsidrėbė kėdėje, nors puikiai žinojo, kad Sara negali to pakęsti. Vaikystėje motina iki pažaliavimo zyzdavo dėl Keidžo elgesio prie stalo, tačiau jos pamokslai tikslo nepasiekė. Keidžas sukryžiavo kojas ir iš padilbų nužvelgė brolį.

– Įdomu, ar kai pasieniečiai jus sučiups ir patupdys už grotų, tavo fanatizmas neišgaruos.

– Jei nesugebi kalbėti kaip padorus žmogus, būk mielas ir eik nuo stalo, – supyko pastorius Bobas Hendrenas.

– Atsiprašau, tėti, – Keidžo balse nebuvo girdėti nė lašo atgailos. Jis pakėlė kavos puodelį prie lūpų.

– Jei Halas paklius į kalėjimą, – toliau kalbėjo pastorius, – tai dėl doro reikalo. Jis sėdės už tai, kuo tiki.

– Tąnakt, kai atvažiavai į nuovadą sumokėti už mane užstato, kitaip kalbėjai, – priminė Keidžas.

– Tave suėmė už tai, kad šlaisteisi girtas.

Vyresnėlis išsiviepė.

– Kartkartėmis sveika nusitašyti.

– Keidžai, prašau liautis, – giliai atsidususi paprašė Sara. – Nors kartą pasistenk elgtis padoriai.

Dženė spoksojo į savo rankas, sukryžiuotas ant kelių. Negalėjo pakęsti šeimos kivirčų. Keidžas visada gebėjo įžiebti nesantaikos kibirkštėlę, tačiau šįkart Dženė jį palaikė – gerai, kad tiesiai šviesiai išrėžė, kokie pavojai tyko Halo šioje nelengvoje kelionėje. Be to, net ir jai aišku, kad Keidžo pašaipos tėra ginklas, nukreiptas prieš akivaizdžiai demonstruojamą tėvų meilę Halui, nejaukiai besimuistančiam kėdėje. Nors buvo Bobo ir Saros numylėtinis, neslepiama tėvų simpatija jaunėlį trikdė.

Keidžas užgniaužė pašaipią šypsenėlę, bet nesiliovė ginčytis:

– Tiesiog meilės įkvėptas žygdarbis, ši Halo misija yra tiesiausias kelias į mirtį. Kam rizikuoti galva kažkokioje bananų respublikoje, kur pirmiausia iššauna, o tik paskui pasiteirauja vardo?

– Ne tau suvokti Halo motyvus, – Bobas numojo į vyriausiąjį sūnų, tarsi duodamas suprasti, kad jo nuomonė niekam neįdomi.

Keidžas išsitiesė kėdėje, pasirėmė alkūnėmis į stalą ir palinko į priekį:

– Suprantu, kad jis nori išlaisvinti mirti pasmerktus žmones, patikėk. Tik nemanau, kad viską reikėtų daryti šitaip. – Jis nekantriai brūkštelėjo per rusvus plaukus. – Slapčia traukiniu gabenti politinius bėglius per Meksiką, nelegaliai kirsti Jungtinių Valstijų sieną, – lenkdamas pirštus pašaipiai vardijo brolio misijos veiksmus Keidžas. – O ką jie darys atgabenti į Teksasą? Kur apsistos? Ką veiks? Ar pagalvojai apie darbą, pastogę, maistą, vaistus, drabužius? Nebūk naivuolis ir nemanyk, kad visi čia juos sutiks išskėstomis rankomis vien dėl to, kad atvyko iš nesantaikos draskomos šalies. Į juos žiūrės kaip į nelegalius imigrantus. Atitinkamai ir elgsis.

– Pasitikėsime Dievo valia, – Halo balse suskambėjo išdavikiška abejonės gaidelė. Pragmatiškas Keidžo požiūris visada sudrebindavo jo nepalaužiamo tikėjimo pamatą. Net kai jaunėlis būdavo visiškai tikras savo sumanymo sėkme, Keidžas sugebėdavo pakirsti jo tikėjimą iki pat šaknų. Vyresniojo brolio argumentai, tarytum galingas vulkanas, atskleisdavo Halo sumanymų plyšius, nors iki tol tie sumanymai atrodydavo nepriekaištingai tobuli. Halas dažnai apie tai užsimindavo savo maldose ir visada prieidavo tą pačią išvadą – tai Dievas jį išbando Keidžo lūpomis. O gal brolio sumanumas – velnio rankų darbas? Tėvai, be jokios abejonės, rinktųsi šią versiją.

– Ką gi, tikiuosi, Dievas turi daugiau sveiko proto nei tu.

– Gana, – griežtai nukirto Bobas.

Keidžas susikūprino ir, nepatraukdamas alkūnių nuo stalo, pakėlė puodelį prie lūpų. Jis nė nesistengė suimti puodelio už ąselės – Dženė abejojo, ar ilgi pirštai tilptų į mažulytę porcelianinę kilpelę. Laikė puodelį abiem rankomis. Atrodė nepritampantis klebonijos virtuvėje, kurioje kabojo iškrakmolytos rauktos užuolaidos, gelsvai švytėjo vinilinės grindys, o spintelėje su stiklinėmis durelėmis puikavosi subtilus ir itin branginamas servizas, naudojamas tik per šventes.

Keidžui atėjus, virtuvė tarytum susitraukdavo, prarasdavo jaukumą ir atrodydavo perkrauta daiktais, nors jis nebuvo itin raumeningas ar aukštas. Iš pirmo žvilgsnio Keidžas ir Halas – gana panašūs. Žiūrėdamas iš toliau, jei broliai būdavo nusisukę, juos vargiai galėjai atskirti, na, gal Keidžas atrodė kiek tvirtesnis už jaunėlį – ne tiek dėl įgimtų bruožų, kiek dėl kitokios profesijos.

Brolių panašumas tuo ir baigėsi. Juodu labiausiai skyrėsi pasaulėžiūra. Keidžui įžengus pro duris, bet kokia erdvė susitraukdavo. Jį supo nenusakoma aura, neatskiriama jo dalis, kaip ir tamsiai įdegusi oda.

Keidžas atrodydavo lyg įspraustas į pernelyg ankštus drabužius, braškančius per siūles. Susidarydavo įspūdis, kad jis vos telpa kambaryje, tarsi jam tiktų būti tik atviroje erdvėje, kur galėtų kojomis remtis į žemę, o virš galvos matyti dangų. Nuo Keidžo dvelkė laisve, regis, jo skvernus visąlaik kedeno kitiems nematomas vėjas.

Džene niekada nebuvo prisiartinusi prie Keidžo pakankamai arti, kad tuo įsitikintų, bet jai atrodė, jog jo oda kvepia saule. Veidas bylojo apie ilgas valandas, praleistas kaitroje, ypač iškalbingos buvo raukšlelės aplink rusvas akis – dėl jų Keidžas atrodė kiek vyresnis. Antra vertus, per trisdešimt dvejus savo gyvenimo metus jis patyrė tiek, kiek kitam nelemta išgyventi per visą amžių.

Šįvakar, kaip ir visada, kur Keidžas pasirodydavo, ore pakibo nesantaika. Vyresnįjį brolį visada lydėjo bėdos ir nepasitenkinimo šešėlis. Jis priminė grobuonį, sėlinantį per džiungles ir gąsdinantį taikius gyventojus, verčiantį šunis žvanginti grandinėmis, paukščius šiaušti plunksnas – drumsčiantį ramybę, nors to ir nenorėtų.

– Ar tikrai gerai viską apsvarstei? – pasiteiravo Sara. Ji narsiai stengėsi nekreipti dėmesio į užsispyrėlį sūnų, sugadinusį nuostabią atsisveikinimo vakarienę.

Kai Halas pradėjo mažiausiai šimtąjį kartą dėstyti kelionės planus, Džene atsistojo nurinkti nešvarių indų nuo stalo. Jai pasilenkus paimti Halo lėkštės, šis sugavo merginos ranką, spustelėjo ją, pakėlė ir prispaudė prie lūpų, nė sekundę nenutraukdamas ugningos kalbos.

Džene troško pasilenkti, pabučiuoti rusvą Halo pakaušį, prispausti jo galvą sau prie krūtinės ir maldauti, kad jis pasiliktų. Žinoma, to nepadarė – jei taip neleistinai pasielgtų, sėdintys prie stalo pamanytų, kad Džene suvis išsikraustė iš proto.

Ji užgniaužė emocijas ir baigė nurinkti indus. Niekas nepasisiūlė padėti. Niekas Dženės nė nepastebėjo. Nuo pat atsikraustymo į kleboniją viena jos pareigų buvo sutvarkyti stalą po valgio.

Po penkiolikos minučių, kai suplovusi indus nusišluostė rankas ir tvarkingai pakabino rankšluostėlį šalia kriauklės, kalbos prie stalo nebuvo nutilusios. Ji išsmuko pro užpakalines duris, nusileido verandos laipteliais, perėjo kiemą ir užsikniaubė ant baltos skersinių tvoros.

Ramaus vakaro netrikdė net vėjas – tai reta Vakarų Teksase. Oras šiek tiek atsidavė dulkėmis. Didžiulis apskritas mėnulis priminė spindintį lipduką, kurį kažkas prispaudė prie juodo veltinio skliauto. Miestelio žiburių netemdomos žvaigždės kabojo visiškai žemai.

Tokią naktį įsimylėjėliai turėtų glėbesčiuotis, glaustis vienas prie kito, kuždėti į ausį romantiškas kvailystes. Tokia naktis netinka atsisveikinti. Arba, jei tai neišvengiama, atsisveikinimas turėtų būti aistringas, graudus, atskiestas meiliais žodeliais, o ne kelionės smulkmenomis.

Dženė negalėjo nustygti vietoje, nė pati dorai nesuprato, kas darosi.

Girgždėdamos prasivėrė medinės namo durys ir negarsiai pokštelėjusios į staktą vėl užsidarė. Dženė atsigręžė ir išvydo Keidžą, lėtai besileidžiantį laipteliais žemyn. Ji vėl nusisuko į gatvę. Vyresnysis pastoriaus sūnus netrukus atsistojo šalia prie tvoros.

Netaręs nė žodžio jis sužvejojo kišenėje cigarečių pakelį, papurtė jį, lūpomis sučiupo vieną cigaretę ir ją išsitraukė. Plykstelėjusi liepsnelė trumpam apšvietė veidą, bet jis tuoj pat užgesino žiebtuvėlį ir kartu su likusiomis cigaretėmis įsimetė į kišenę, giliai į plaučius traukdamas dūmą.

– Kali vinis sau į karstą, – nepasukdama galvos pareiškė Džene.

Keidžas įdėmiai pažvelgė į ją, tada apsisuko ir nugara atsirėmė į tvorą.

– Tebesu gyvas, nors rūkyti pradėjau vienuolikos.

Džene žvilgtelėjo į Keidžą su šypsena ir papurtė galvą.

– Siaubas. Pagalvok, į ką panašūs tavo plaučiai. Turėtum mesti.

– Tikrai? – Keidžo lūpose sušvito tingi šypsenėlė, pavergusi ne vienos moters širdį – tiek jaunos, tiek vyresnės, vienišos ar ištekėjusios. La Botoje nė viena nepajėgė atsilaikyti prieš žaviąją Keidžo Hendreno šypseną. Kai kurios spėliodavo, ką ji galėtų reikšti, tačiau dauguma iškart pajusdavo: „Aš vyras, tu moteris, nėra daugiau ką pridurti."

– Taip, turėtum mesti. Bet nemesi. Žinau, kad Sara metų metus to maldavo.

– Maldavo, nes negali pakęsti priterštų peleninių ir dūmų kvapo, mano sveikata jai mažiausiai rūpi. – Gintarinėse Keidžo akyse šmėkštelėjo kartėlis, kurį pastebėti galėjo tik itin jautrios sielos žmogus – toks kaip Džene.

– *Man* rūpi tavo sveikata, – pratarė ji.

– Nejaugi?

– Taip.

– Ir dėl to prašai manęs mesti rūkyti?

Džene suprato, kad Keidžas tik žaidžia, bet leidosi įtraukiama į žaidimą. Ji vos regimai kilstelėjo smakrą ir ryžtingai patvirtino:

– Taip.

Jis nušveitė cigaretę ant žemės ir užgesino bato nosimi.

– Viskas. Mečiau.

Džene prajuko. Ji nė nenutuokė, kokia graži tapdavo, kai

šitaip atkragindavo galvą ir nusikvatodavo. Kaklas gracingai išsilenkė, atverdamas medaus spalvos odos lopinėlį. Švelnios rusvos sruogos laisvai plaikstėsi ant pečių, o žalios akys žaismingai sublizgo. Dženė šelmiškai suraukė nosį. Kimus juokas skambėjo beprotiškai gundomai, tik ji pati šito nenumanė.

To nepasakysi apie Keidžą – jo kūnas sureagavo akimirksniu, ir jis nė velnio negalėjo padaryti. Žvilgsnis stabtelėjo ties švelniomis Dženės lūpomis, pro kurias blykčiojo balti dantys.

– Pirmąkart šįvakar pamačiau tave besišypsančią, – pareiškė Keidžas.

Dženė akimirksniu surimtėjo.

– O man nelinksma.

– Dėl to, kad Halas išvažiuoja?

– Žinoma.

– Dėl to, kad ir vėl teks atidėti vestuves?

Ji panarino galvą ir ėmė pirštu krapštinėti tvorą.

– Ir dėl to, nors ne tai svarbiausia.

– Kodėl ne, velniai rautų? – šiurkščiai išrėžė Keidžas. – Maniau, kad vestuvių diena moteriai – pati svarbiausia gyvenime. Bent jau tau.

– Tiesa, bet, palyginti su misija, kurios imasi Halas, tai...

Keidžas nešvankiai susikeikė – nors ir tyliai, to pakako, kad Dženė užsičiauptų.

– O kitais kartais? – neatlyžo jis.

– Kalbi apie ankstesnius atidėjimus?

– Taigi.

– Halas pirmiausia privalėjo baigti mokslus, gauti daktaro laipsnį... kol nesukūrėme šeimos.

Kaip visada, būdama su Keidžu, ji imdavo veblenti it puskvaišė. Dženė norėjo paprašyti jo nestovėti taip arti, tačiau jis išties ir nebuvo *taip* arti. Tik atrodė. Šalia jo šitaip jausdavosi nuo-

lat – Dženei užimdavo žadą, pradėdavo svaigti galva. Ji panoro tvirtai sugniaužti rankas, tarsi tai padėtų išlaikyti pusiausvyrą. Keidžas ją trikdė. Ji nesuprato, dėl ko taip yra. Ypač šįvakar, kai nervai įsitempę it styga ir vos pavyksta tvardytis, Dženei buvo itin sunku atremti įdėmų jo žvilgsnį. Atrodė, kad Halo brolis permato ją kiaurai.

– Kada judu su Halu ėmėte susitikinėti? – staiga paklausė Keidžas.

– Susitikinėti? – iš Dženės tono buvo aišku, kad tokio žodžio jos žodyne nėra.

– Na taip, vaikščioti į pasimatymus. Laikytis už rankučių. Glostinėtis kino teatre. Susitikinėti. Tikriausiai tada, kai mokiausi Teksase, nes aš nieko panašaus nepamenu.

– Na, mes nepradėjome susitikinėti. Viskas tiesiog... savaime susiklostė, jei galima taip pasakyti. Mes visada buvome kartu. Mus visi laikė pora.

– Džene Flečer, – Keidžas sukryžiavo rankas ant plačios krūtinės ir su nuostaba pažvelgė į merginą, – ar nori pasakyti, kad niekada gyvenime nebuvai pasimatyme?

– Ne dėl to, kad manęs nekvietė! – lyg gindamasi atrėžė Dženė.

Keidžas neviltingai iškėlė rankas.

– Oho, mergyt, aš to ir nesakiau. Jei tik būtum panorėjusi, paskui tave būtų lakstę visi miestelio eržilai.

– Nenorėjau, kad jie paskui mane lakstytų. Skamba šlykščiai. – Dženė dailiai nuraudo. Keidžas neatsispyrė pagundai paglostyti jai skruostą. Ji kryptelėjo galvą, ir jo ranka bemat nusviro žemyn.

– Džene, manau, kad vyras dėl tavęs pamintų išdidumą, – mąsliai tarstelėjo jis ir nukreipė pokalbį kita linkme, – bet tu nevaikščiojai į pasimatymus, nes buvai ištikima Halui.

– Teisingai.

– Netgi kol judu mokėtės Teksaso krikščioniškajame universitete?

– Taip.

– Hm. – Keidžas instinktyviai kyštelėjo ranką į kišenę, ieškodamas cigarečių, bet atsiminė pažadą ir sugrūdo jas atgal, nė akimirką nenuleisdamas akių nuo Dženės. – O kada Halas pasipiršo?

– Prieš porą metų. Man atrodo, kai baigėme universitetą.

– Tau atrodo? Negali prisiminti? Kaip galima pamiršti tokią įspūdingą akimirką?

– Keidžai, nesišaipyk iš manęs.

– Ar nebuvo *taip* įspūdinga?

– Ne taip, kaip filmuose.

– Žiūri ne tuos filmus. – Keidžas viliūgiškai kilstelėjo antakius.

– Bet žinau, kokius žiūri tu. – Dženė kaltinamai žvilgtelėjo į jį. – Tuos, kuriuos Semis Makhiginsas rodo biliardinės sandėliuke po darbo.

Keidžas stengėsi išlikti ramus, klausydamasis niekinamu tonu tariamų žodžių, tačiau netrukus pasidavė, ir jo veide nušvito akinama šypsena.

– Panelės taip pat kviečiamos. Nori, nusivesiu ir tave?

– Ne!

– Kodėl?

– Kodėl? Verčiau jau mirčiau, nei žiūrėčiau tokius filmus... Jie pasibjaurėtini.

Keidžas palinko į priekį ir patraukė Dženę per dantį:

– Iš kur žinai, jei niekada nematei? – Ji kumštelėjo jam į petį, ir šis atsitraukė, tačiau spėjo giliai įkvėpti ją supančio gaivaus gėlių aromato. Šypsena veide pamažėle išblėso. – Džene, kada Halas paprašė už jo tekėti?

– Jau sakiau...

– Papasakok, kur judu tada buvote? Kaip tai nutiko? Ar jis priklaupė ant vieno kelio? Ar buvote ant užpakalinės automobilio sėdynės? Naktį? Lovoje? Kada?

– Liaukis! Sakiau, kad neprisimenu.

– Ar Halas išvis pasipiršo? – Keidžas paklausė taip tyliai, kad Dženė sukluso.

– Kaip tai?

– Jis kada nors ištarė garsiai: „Džene, ar tekėsi už manęs?"

Ji nusuko akis.

– Visada žinojome, kad anksčiau ar vėliau susituoksime.

– Kas visada žinojo? Tu? Halas? Mama ir tėtis?

– Taip. Visi. – Dženė nusigręžė nuo Keidžo ir nužingsniavo link namo. – Turiu grįžti ir...

Šilta jo ranka sugniaužė riešą ir privertė sustoti.

– Liepk Halui nevažiuoti į tą kvailą kelionę.

Dženė staigiai atsisuko.

– Ką?

– Girdėjai. Liepk jam likti namie, kur jo vieta.

– Negaliu.

– Jis tavęs vienintelės paklausytų. Juk nenori, kad Halas išvažiuotų? Ar ne? – atkakliai darsyk pakartojo Keidžas, kol Dženė delsė atsakyti.

– Ne! – šūktelėjo ji ir išlaisvino ranką. – Bet negaliu įsiterpti tarp Halo ir misijos, kurią, jo manymu, jam patikėjo pats Dievas.

– Ar Halas tave myli?

– Taip.

– O tu myli jį.

– Taip.

– Nori už jo ištekėti, turėti namus, vaikų ir viską, kas pridera, tiesa?

– Čia mano reikalas. Mudviejų su Halu.

– Velniai rautų, aš nesikišu į jūsų asmeninį gyvenimą, noriu tik apsaugoti jaunėlį brolį, kad jam neištaškytų smegenų. Klausyk, nesvarbu, patinka ar ne, bet aš esu šios šeimos narys, ir tu man atsakysi.

Keidžo pyktis Dženės neišgąsdino, atvirkščiai, ji nurimo, tik susigėdo, kad mėgino atriboti jį nuo šeimos reikalų – visai kaip tėvai. Juk tai Dženė yra pašalinė šiuose namuose, ne Keidžas. Ji ramiai pažvelgė įpykusiam vyresnėliui į akis.

– Žinoma, kad to ir noriu, Keidžai. Jau seniai laukiu vestuvių.

– Tvarka, – aprimo Keidžas, – tada įsikišk. Iškelk ultimatumą – pasakyk Halui, kad grįžęs tavęs neberas. Išrėžk jam, ką manai apie šį sumanymą.

Dženė papurtė galvą.

– Halui atrodo, kad tai tikrasis jo kelias.

– Tai nuviliok jį į klystkelį, Džene. Man jis rūpi ne mažiau nei tau. Po galais, jei prezidentai, diplomatai, kariai ir dar velniaižin kas nesugeba išsrėbti košės, užvirtos Centrinėje Amerikoje, kaip Halas įsivaizduoja tą padarysiąs? Jis veliasi į tai, apie ką ničnieko neišmano.

– Dievas jį apsaugos.

– Tu tiesiog kartoji jo žodžius. Džene, aš ir pats skaičiau Bibliją – ją man kalte įkalė. Kažkada net gilinausi į žydų karvedžių strategiją: taip, jie sugebėjo per stebuklą laimėti keletą mūšių, bet Halas paskui save neveda armijos. Jo net neremia Jungtinių Valstijų valdžia. Dievas visus mus apdovanojo smegenimis, kad galvotume, o Halas elgiasi neprotingai.

Dženė pritarė Keidžui iš visos širdies, bet vyresnėlis pastoriaus sūnus mokėjo viską susukti taip, kaip palankiau jam. Palaikyti jo nuomonę – tas pat, kaip pritarti erezijoms. Be to, ji privalėjo likti ištikima Halui ir misijai, kuriai jis šitaip atsidėjęs.

– Labanakt, Keidžai.

– Džene, kiek laiko tu pas mus gyveni?

Ji darsyk stabtelėjo.

– Nuo tada, kai man sukako keturiolika. Beveik dvylika metų.

Hendrenų šeima priglaudė Dženę, kai žuvo jos tėvai. Vieną dieną, mergaitei išėjus į mokyklą, virtuvėje sprogo dujų balionas, ir namas supleškėjo iki pamatų. Vėliau Dženė atsiminė girdėjusi ugniagesių sirenas per algebros pamoką, tik tada dar nežinojo, kad išgelbėti jos tėvų ir jaunesnės sesutės, tądien pasijutusios prasčiau ir likusios namie, nepavyks. Tėtis buvo grįžęs namo per pietus aplankyti jaunėlės dukters. Tos baisios dienos vakare Dženė liko vienutėlė visame pasaulyje, be jokio daiktelio, išskyrus drabužėlius, kuriais vilkėjo mokykloje.

Flečerių šeima gerai sutarė su pastoriumi Bobu Hendrenu ir jo žmona Sara. Kadangi Dženė neturėjo jokių giminaičių, klausimų, kur jai apsistoti, nekilo.

– Pamenu, kaip grįžau iš koledžo per Padėkos dieną ir radau tave čia, – prakalbo Keidžas. – Mama pavertė savo siuvimo kambarėlį į kambarį, pritinkantį princesei. Galiausiai ji gavo taip ilgai trokštą dukterį. Man buvo liepta elgtis su tavimi kaip su šeimos nare.

– Tavo tėvai visąlaik buvo man be galo geri, – tyliai pripažino Dženė.

– Ar todėl nedrįsti jiems paprieštarauti?

Ji įsižeidė.

– Nesuprantu, ką čia tauški!

– Tikrai supranti. Praėjo jau dvylika metų nuo tos dienos, kai pati priėmei kokį nors sprendimą. Ar bijai, kad jie tave išspirs lauk, jei prieštarausi?

– Kvailystės, – apstulbusi išlemeno Dženė.

– Visai ne. Tik labai liūdna. – Keidžas kilstelėjo smakrą. – Jie sprendė, su kuo tau galima draugauti, kokius drabužius dėvėti, į kokį koledžą stoti, netgi už ko tekėti. Ir, atrodo, kad mano tėvai sprendžia, kada įvyks vestuvės. Ar leisi jiems suplanuoti ir vaikus?

– Liaukis, Keidžai. Aš nesiruošiu daugiau klausytis tavo kliedesių. Gal tu girtas?

– Deja, ne. Bet verčiau jau būčiau. – Keidžas žengtelėjo arčiau ir sugriebė Dženę už rankos. – Džene, atsipeikėk. Jie tave dusina. Tu juk moteris, be to, tikra gražuolė. Na ir kas, jei pasielgsi prieš jų valią? Tau nebe keturiolika. Tėvai negali tavęs nubausti. Net jei išspirtų iš namų – nors niekada taip nepasielgtų – na ir kas? Susirastum sau vietą, kur gyventi.

– Nori pasakyti, tapčiau nepriklausoma?

– Na, manau, taip.

– Manai, turėčiau smurgsoti pigiuose baruose, kaip tu?

– Ne. Taip pat nemanau, kad tau į sveikatą švaistyti laiką Biblijos studijoms.

– Man patinka dirbti bažnyčioje.

– Ir aukoti gyvenimą? – susijaudinęs Keidžas persibraukė plaukus. – Tavo darbas bažnyčioje pagirtinas, nemenkinu jo, tik nenorėčiau išvysti, kaip pirma laiko susiraukšlėsi it kokia sena davatka. Švaistai savo gyvenimą.

– Nešvaistau. Sukursiu šeimą su Halu.

– Tik ne tada, jeigu jis išvyks į Centrinę Ameriką ir gaus kulką į kaktą!

Keidžas pastebėjo, kad Dženė staiga išblyško kaip popieriaus lapas ir sušvelnino toną.

– Atleisk, nenorėjau taip žiauriai išrėžti.

Dženė kilniaširdiškai priėmė atsiprašymą.

– Viskas dėl Halo.

– Teisingai. – Keidžas čiupo ją už rankos. – Džene, pasikalbėk su juo.

– Negaliu priversti jo apsigalvoti.

– Jis privalo paklausyti, juk ketina tave vesti.

– Nedėk į mane daug vilčių.

– Nesiruošiu tavęs kaltinti dėl jo sprendimo, jei tai turi omenyje. Tik pažadėk, kad pasistengsi perkalbėti Halą.

Džene žvilgtelėjo į virtuvę. Pro langus matė sužadėtinį su tėvais, palinkusius virš stalo ir gyvai besikalbančius.

– Pasistengsiu.

– Gerai, – sumurmėjo Keidžas ir spustelėjo jos rankas, prieš paleisdamas.

– Sara minėjo, kad liksi nakvoti. – Kažkodėl nenorėjo, kad Keidžas sužinotų, jog tai ji paruošė jam kambarį, išvėdino jį ir padėjo švarią patalynę. Tegul mano, kad tuo pasirūpino motina.

– Taip, pažadėjau likti ir atsisveikinti su Halu iš ryto. Tikiuosi, to neprireiks.

– Kad ir kaip būtų, Sarai malonu, kai tu retkarčiais lieki nakvoti.

Keidžas karčiai šyptelėjo ir švelniai paglostė Dženės skruostą:

– Et, Džene, tu tikra diplomatė. Mama mane pakvietė likti nakvoti, o paskui liepė susirinkti visus mokykloje laimėtus prizus iš miegamojo. Sakė, atsibodo valyti dulkes nuo mano šlamšto.

Dženei staiga užgniaužė gerklę, jai nuoširdžiai pagailo Keidžo. Vos prieš kelias savaites jiedvi su Sara atsargiai supakavo Halo sporto trofėjus, sudėjo juos į dėžes ir užnešė į palėpę. Nė karto per pastaruosius dvylika metų nekilo nė mažiausios abejonės, kuris sūnus – tėvų numylėtinis. Keidžas galėjo kaltinti tik save – pasirinko tokį gyvenimo būdą, kuriam, pats puikiai suprato, tėvai niekada nepritars.

– Labanakt, Keidžai. – Staiga Dženė panoro jį apglėbti: dažnai

atrodydavo, kad jam to labai reikia. Aišku, kvaila taip galvoti, žinant jo – miestelio eržilo – reputaciją. Bet gal net tokiam pasiutėliui reikia meilės?

– Labanakt.

Džėnė nenoromis paliko jį vieną ir grįžo pro užpakalines duris. Halas pakėlė į ją akis ir žvilgsniu paprašė prieiti. Jis atidžiai klausėsi tėvo svarstymų. Šis žadėjo surengti lėšų rinkimo pabėgėliams akciją visoje valstijoje, kai tik jie pasieks Teksasą.

Džėnė, atsistojusi už Halo kėdės, apglėbė sužadėtinį per pečius ir atrėmė smakrą jam į pakaušį.

– Pavargai? – Bobui nutilus, kreipėsi į ją Halas. Hendrenų veiduose švietė išdidžios šypsenos.

– Truputėlį.

– Eik į lovą. Ryte teks anksti keltis atsisveikinti.

Džėnė atsiduso ir priglaudė kaktą Halui prie plaukų. Nenorėjo, kad jos veide tėvai išvystų neviltį.

– Aš neužmigsiu.

– Išgerk mano migdomųjų tabletę, – patarė Sara. – Jie labai lengvi, nepakenks – bent jau man padeda apraminti įsismarkavusias mintis ir užmigti.

– Eime, – Halas atsistojo, – aš tave palydėsiu.

– Labanakt, Bobai, Sara, – vangiai atsisveikino Džėnė.

– Sūnau, nepasakei mums meksikiečio, kuris turėtų tave pasitikti, vardo, – priminė Bobas.

– Aš dar neinu miegoti, po minutėlės nusileisiu žemyn.

Halas nusekė Džėnę laiptais į viršų, užlipęs stabtelėjo prie tėvų miegamojo.

– Gersi migdomųjų?

– Tikriausiai, antraip visą naktį vartysiuosi nuo šono ant šono.

Palikęs Džėnę laukti koridoriuje, Halas įsmuko pro duris ir netrukus grįžo su dviem rausvomis piliulėmis.

– Ant buteliuko parašyta gerti vieną arba dvi piliules. Gal geriau išgerk dvi.

Juodu nužingsniavo į Dženės miegamąjį, ir ji uždegė naktinę lempelę. Keidžas teisus. Kai įsikraustė į kleboniją, rado įrengtą princesės kambarį. Deja, jai nebuvo leista prisidėti prie dekoravimo.

Netgi prieš porą metų, Sarai užsiminus, kad metas pokyčiams, nekenčiamas žydras taškuotas užuolaidėles pakeitė baltos kilpinės užuolaidos. Dženei kambarys atrodė pernelyg vaikiškas ir perkrautas įmantrybėmis, tačiau nė už ką pasaulyje nebūtų drįsusi to pasakyti Sarai ir ją užgauti. Slapčia vylėsi, kad kai juodu su Halu susituoks, jai bus leista įrengti jųdviejų miegamąjį. Apie išsikraustymą į nuosavą namą nebuvo nė kalbos – ir be žodžių buvo aišku, kad, Bobui išėjus į pensiją, Halas perims pastoriaus pareigas.

– Gerk piliules ir renkis pižamą. Palauksiu ir tave apkamšysiu. – Dženė pakluso vidury kambario stovinčiam Haliui, nusliūkino į vonios kambarį ir prarijo abi piliules. Tik apsirengė ne pižamą, o naktinius, kuriuos slapčia buvo įsigijusi, tikėdamasi anksčiau ar vėliau sulaukti tinkamos progos.

Ji nužvelgė save veidrodyje ir apsisprendė veikti, kaip ir prašė Keidžas. Nenori, kad Halas išvyktų. Ši misija kvaila ir pavojinga. Net jei nebūtų tokia pavojinga, per ją vėl nusikelia vestuvės. Juk kiekviena priešintųsi?

Dženės neapleido nuojauta, kad jos ateitis priklausys nuo šio vakaro. Privalėjo sutrukdyti Halui išvažiuoti, kitaip gyvenimas negrįžtamai pasikeis. Privalėjo rizikuoti ir išlošti viską arba nieko. Pergalei pasiekti pasinaudos seniausiu moterišku ginklu. Dievas palaimino Rutos naktį su Boazu*, galbūt ir šiąnakt bus vienas tų kartų.

* Senasis Testamentas, Rutos knyga.

Tik Ruta neturėjo naktinių, slystančių nuogu kūnu, nuodėmingai aptempiančių ir glamonėjančių odą. Siaurutės it violončelės stygos petnešėlės prilaikė plonytę medžiagą, vos dengiančią krūtis ir paryškinančią dailius iškilumus. Glaudžiai aptempti, figūrą išryškinantys perlų spalvos naktiniai šiek tiek platėjo tik nuo klubų, siuvinėti padurkai glostė kulkšnis.

Džene pasikvepino gėlėmis dvelkiančiais kvepalais ir šepečiu perbraukė plaukus. Baigusi ruoštis užsimerkė ir sukaupusi visą drąsą pravėrė duris. Pirmiausia siektelėjo jungiklio ir tik išjungusi šviesą išėjo iš vonios.

– Džene, nepamiršk...

Išvydęs Dženę Halas užmiršo, ką norėjo sakyti. Ji atrodė it vizija – nežemiška ir tuo pat metu kūniška. Jis nenuleido akių nuo sužadėtinės, kuri basa nuėjo prie durų, tyliai jas uždarė ir užrakino. Naktinės lempos šviesoje jos oda švytėjo lyg paauksuota, pro plonytę medžiagą išryškėjo ilgos kojos.

– Ką tu... Iš kur gavai tokius... drabužėlius? – užsikirsdamas ištarė Halas.

– Saugojau juos ypatingai progai, – tyliai atsakė prisiartinusi Džene. Ji uždėjo rankas jam ant krūtinės. – Regis, dabar kaip tik tokia proga.

Jis nesmagiai susijuokė ir apglėbė ją, tačiau vengė glausti prie savęs.

– Galbūt reikėtų pataupyti šią progą vestuvėms?

– O kada jos įvyks? – Džene skruostu prigludo Halui prie krūtinės – ten, kur ją apnuogino prasegta marškinėlių apykaklė. Halas, kaip ir kasdien, mūvėjo džinsus.

– Kai tik grįšiu. Juk žinai. Aš tau pažadėjau.

– Ir anksčiau esi žadėjęs.

– O tu buvai supratinga, – karštai sušnabždėjo jis, įsikniaubęs

Dženei į plaukus. Švelniai paglostė jai nugarą. – Šįkart tesėsiu pažadą. Kai grįšiu...

– Bet tai gali užtrukti nežinia kiek.

– Galbūt, – rimtai atsakė Halas ir pakėlė jos galvą, kad galėtų pažvelgti į akis. – Atleisk man.

– Halai, aš nenoriu tiek laukti.

– Kaip suprasti?

Dženė žengtelėjo arčiau ir prigludo prie sužadėtinio taip, kad jo vyzdžiai susitraukė, tarsi staiga būtų pažvelgęs į saulę.

– Mylėk mane.

– Džene, aš tave myliu.

– Kalbu ne apie tai... – Ji apsilaižė lūpas ir pasiryžo: – Apkabink. Priglausk. Pamylėk mane.

– Džene, – suvaitojo jis. – Kodėl taip elgiesi?

– Nes praradau viltį.

– Ir mane varai iš proto.

– Nenoriu, kad išvažiuotum.

– Privalau.

– Būk geras, pasilik.

– Tai mano pareiga.

– Vesk mane, – sukuždėjo į kaklo duobutę Dženė.

– Vesiu, kai tik baigsis misija.

– Prisiek, kad mane myli.

– Prisiekiu.

– Įrodyk. Pamylėk mane šiąnakt.

– Negaliu. Būtų neteisinga.

– Man atrodo teisinga.

– Neteisinga mudviejų abiejų atžvilgiu.

– Mes vienas kitą mylime.

– Todėl turime aukotis vienas dėl kito.

– Tu manęs negeidi?

Prieš savo valią Halas prisitraukė Dženę arčiau ir lūpomis prigludo prie kaklo.

– Dar ir kaip. Kartais net svajoju apie mus vienoje lovoje... Taip, geidžiu tavęs, Džene.

Jis palinko prie jos lūpų, o ranka slystelėjo žemyn apvaliu klubu. Dženė bemat atsiliepė į glamones ir klubais prigludo prie Halo slėpsnų. Kai jo liežuvis nedrąsiai šmurkštelėjo pro praviras lūpas, ji giliau įsisiurbė į vyro lūpas, trokšdama pajusti skonį. Halas vėl suvaitojo.

– Halai, būk geras, pamylėk mane, – šnibždėjo Dženė, gniauždama jo marškinius. – Man reikia tavęs. Noriu, kad priglaustum ir glostytum. Įtikink, kad mus sieja tikri jausmai, kad tu grįši.

– Grįšiu.

– Bet juk negali to žinoti. Noriu pasimylėti su tavimi, kol tu dar čia. – Ji nusėjo sužadėtinio veidą ugningais bučiniais. Halas žengtelėjo atgal, tačiau ji nepasidavė. Galiausiai jis sugriebė ją už rankų ir ryžtingai atstūmė.

– Džene, atsipeikėk! – Dženė žvelgė į jį išpūtusi akis, tarsi būtų gavusi antausį. Šiaip ne taip įkvėpusi oro sunkiai nugurkė seiles. – Negalime taip elgtis. Tai prieštarauja taisyklėms, kurių mokome kitus. Rytoj išvykstu į Dievo man patikėtą misiją ir neleisiu, kad tu, nors ir kokia graži bei gundanti, mane nuo jos atitrauktum. Be to, tėvai apačioje. – Halas pasilenkė ir pakštelėjo jai į skruostą. – Na, būk gera mergaitė ir eik miegoti.

Jis palydėjo Dženę prie lovos ir pakėlė antklodę. Ji paklusniai įlipo į lovą, atsigulė, o Halas užklojo ją, pabrėžtinai stengdamasis nežiūrėti į pūpsančias krūtis.

– Pasimatysime anksti ryte. – Jis švelniai prigludo prie Dženės lūpų. – Aš *tikrai* tave myliu, Džene, dėl to ir nedarau, ko prašei. – Halas išjungė šviesą ir išeidamas užvėrė duris už nugaros. Kambarys paskendo tamsoje. Ji apsivertė ant šono ir pravirko.

Aitrios, sūrios ašaros upeliais sruvo skruostais ir gėrėsi į pagalvę – dar niekada nesijautė tokia atstumta, net ir tądien, kai neteko šeimos. Pirmąkart gyvenime pasijuto nežmoniškai vieniša. Net ir kambarys atrodė nepažįstamas ir svetimas – o gal dėl to kalti migdomieji. Džene stengėsi tamsoje įžiūrėti baldų ir lango kontūrus, tačiau vaizdas liejosi akyse, kurias temdė raminamai veikiantys vaistai.

Jautėsi taip, it plūduriuotų. Būtų netrukus nugrimzdusi į miegą, jei ašaros nebūtų plūstelėjusios dar smarkiau. Koks pažeminimas! Ji nusižengė griežtiems moralės principams. Pasisiūlė mylimam vyrui. Halas prisiekė, kad ją myli, tačiau kategoriškai atstūmė! Nors juodu dar neišbandė kūniškosios meilės malonumų, vis tiek galėjo ją priglausti, įrodyti, kad aistringai myli, padovanoti jai atsiminimą, kuris šildytų, kol bus išvykęs. Tačiau jis ją atstūmė. Tikriausiai Džene yra paskutinė jo prioritetų sąraše. Halas turi svarbesnių reikalų, nei mylėti ar guosti sužadėtinę.

Netikėtai miegamojo durys prasivėrė.

Išgirdusi girgždesį Džene atsigręžė ir įsmeigė ašarų temdomas akis į šviesos ruoželį, perskrodusį akliną tamsą. Šviesa vieną akimirką išryškino vyro siluetą, tačiau jis tuoj pat įžengė į kambarį ir užvėrė už nugaros duris.

Džene atsisėdo, ištiesė rankas į jį, o širdis suspurdėjo iš džiaugsmo.

– Halai! – laiminga šūktelėjo.

ANTRAS SKYRIUS

Jis priėjo prie lovos ir prisėdo ant kraštelio. Dženė vos pajėgė išskirti jo siluetą iš kitų kambaryje tvyrančių šešėlių.

– Tu grįžai, grįžai, – kartojo ji ir sučiupusi vyro rankas pakėlė prie lūpų, išbučiavo krumplius. – Vos širdis neplyšo. Man labai tavęs reikia šiąnakt. Apkabink mane. – Ji sukūkčiojo, ir jis tvirtai priglaudė ją prie savęs. – Taip, priglausk mane tvirčiau.

– Ša, ša.

Kadangi staigiai atsisėdo ir, nors nedaug, bet jausmingai pakalbėjo, migdomųjų veikiama Dženė pasijuto galutinai prarandanti koordinaciją. Išsekusi priglaudė skruostą prie vyro delno. Jis nykščiu ėmė glostyti veidą ir šluostyti ašaras.

– Ššš...

Kai ašaros išdžiūvo, Dženė įsikniaubė jam į petį, o jis skruostu prigludo prie jos galvos. Dženės smilkinį kuteno vienos dienos šereliai. Daug negalvodama ji pakėlė ranką ir paglostė jo veidą – švelniai nagais perbraukė per prasikalusius šerelius ant smakro, netyčia pirštų galiukais užkliudė lūpas.

Išgirdo, kaip jis aiktelėjo. Atrodė, kad garsas sklinda iš toli, nors juto, kaip įsitempė kūnas. Nepajėgęs užgniaužti giliai iš gerklės išsiveržusios aimanos jis atlošė Dženės galvą ir palinko prie lūpų, savininkiškai spausdamas ją prie krūtinės. Ji nesipriešino, atvirkščiai, išvaikiusi visas mintis ir atsidavusi kūno instinktams, atkragino galvą ir atkišo lūpas.

Jo lūpos prasivėrė. Šįkart jis dvejojo neilgai – praėjo gal akimirka ar dvi, kol apsisprendė: liežuvis paniro į saldžiausią Dženės burnos ertmę ir aistringai ėmė glostyti slapčiausias vieteles.

Ji suinkštė iš malonumo ir svaigdama dar stipriau apglėbė ją myluojantį vyrą. Galvoje gaudė – neaišku, ar dėl aistringo bučinio, ar dėl migdomųjų, paaštrinusių jausmus. Bučinys sulig kiekvienu mirksniu, kiekvienu širdies dūžiu vis karštėjo, kol galiausiai ėmė atrodyti, kad širdis tuoj iššoks iš krūtinės.

Antklodė kažkur nukrito? Tikriausiai, nes jos oda staiga pašiurpo. Tada vėl ėmė kaisti, nes jo ranka... Jo ranka? Taip. Slysta kūnu. Paliečia krūtis. Glamonėja ir švelniai suspaudžia.

Dženė pajuto, kaip galva grimzta į minkštą pagalvę, ir tik tada suprato, kad ją paguldė į lovą. Vyro rankos nuo pečių nusmaukė petnešėles, ir ji suvaitojo – aimana galėjo reikšti ir pritarimą, ir pasipriešinimą, bet Dženė nė pati nenumanė ką. Tik jautė, kaip ją glostančios rankos tyrinėja kūno kerteles. Pirštų galiukai brūkštelėjo per spenelius – dar ir dar kartą, paskui švelniai timptelėjo.

Ji atsidavė aistrai, nepatirtiems pojūčiams, svaigioms glamonėms. Jo lūpos? Taip, taip, taip. Drėgni liežuvio potėpiai ant kūno. Švelniai sukamai ratai. Ilgi ir lėti lyžtelėjimai. Skubūs ir vos juntami.

Dženė panoro priglausti jo galvą prie savęs, bet nepajėgė. Apsunkusios bejėgės rankos tysojo prie šonų, tarsi supančiotos neregimų pančių. Nors kraujas pulsavo gyslomis it karšta lava, ji negalėjo nė krustelėti.

Ji su malonumu atsiduso, pajutusi ant savęs vyro svorį. Jo liežuvis aistringai tyrinėjo burną, bet glamonės buvo itin švelnios, it slapto įsibrovėlio. Nepakartojama. Jo skonis nepakartojamas. Kaip ir naktinukų, slystančių nuo krūtų, šnarėjimas.

Jo rankų padedama, Dženė kilstelėjo klubus ir padėjo jam nuvilkti naktinius, tada atsigulė po juo nuoga ir pažeidžiama.

Tačiau ją glostančios rankos buvo itin atsargios ir švelnios. Jos tyrinėjo visą kūną ir dažnai stabtelėdavo, priversdamos Dženę salti iš malonumo.

Jis nykščiu perbraukė kojų pirštų galiukus. O gal liežuviu? Švelniai spustelėjo blauzdas. Kelius. Klubus. Tvirtos rankos kilstelėjo Dženę ir sulenkė jos kojas taip, kad ji pėdomis pajuto paklodžių vėsą.

Nieko negalvodama ji pakluso nebyliems nurodymams. Nė į galvą nedingtelėjo priešintis ar prieštarauti. Ji – gundančio šeimininko tarnaitė, aistros vaidilutė, geismo mokinė.

Jo lūpos klaidžiojo tai viena, tai kita jos koja, o plaukai maloniai kuteno pilvą. Jis lengvai lūpomis sugnybo odos lopinėlį, lyžtelėjo ir ėmė švelniai čiulpti.

O kai tvirta ranka apglėbė kauburėlį tarp kojų, Dženė atlošė galvą, mėgaudamasi saldžia glamone ir lėtai augančia malonumo banga.

„O, taip!" – suklykė iš pasitenkinimo mintyse. Jis myli ją! Jos geidžia! Dženė ėmė judinti klubus gundomu ritmu, neleisdama abejoti savo pasiruošimu.

Užburiantys, smalsūs pirštai padėjo jai susijaudinti. Braukdamas nykščiu jis privertė ją gaudyti kvapą, o pulsą plakti neįtikimu greičiu.

Greičiau. Žinoma. Beprotišku ritmu. Kol...

Regis, Dženės širdis prasivėrė, ir iš jos plūstelėjo tuntas pašėlusiai sparnais plakančių spalvingų paukščių giesmininkų.

To negana! „Noriu dar", – maištavo nerami siela.

Dženei buvo malonu jausti šiurkščių jo džinsų medžiagą tarp kojų. Sagos. Kelnės. Tada...

Plaukai. Oda. Vyras. Tvirta, šilta jėga. Aksominis smaigalys. Trinasi tarp klubų. Ieško poros. Galiausiai juodu susijungė taip, kaip dera vyrui ir moteriai.

Jis greitai ir ryžtingai įsiskverbė į Dženę.

Kai kūną perliejo saldaus skausmo banga, ji išgirdo šaižų riktelėjimą, tačiau nė nesuprato, kad nuostabos kupinas garsas ištrūko iš jos pačios lūpų. Jautėsi pavergta plieninio vyriškumo, judančio svetingose jos gelmėse. Bet vos tik ėmė suvokti šios būsenos didybę, jis ėmė slysti lauk.

„Ne, ne", – skambėjo tamsiuose jos minčių skliautuose. Džene nebuvo tikra, ar neištarė šių žodžių garsiai. Ją užvaldė ryžtas neleisti, kad tai greitai baigtųsi, dar ne.

Jos rankos instinktyviai šmurkštelėjo į jo džinsus. Delnais suspaudusi tvirtus sėdmenis pajuto, kaip jo kūną nukrėtė drebulys, išgirdo gyvulišką dejonę, jis šiltai kvėptelėjo į ausį ir, o stebukle, kietas jo įnagis vėl smigo gilyn.

Paklusnus ir lankstus merginos kūnas nesipriešino, kai jis suėmė ją už klubų ir šiek tiek kilstelėjo, kad jai būtų patogiau ir maloniau. Deginančiais bučiniais nusėjo jos kaklą, veidą ir krūtis.

Dženė juto kūną skalaujančias šėlstančio malonumo bangas. Jautėsi it užhipnotizuota ritmo, kuriuo harmoningai judėjo jųdviejų kūnai. O tada spyruoklė, kuri papilvėje vis spaudėsi ir spaudėsi, staiga iššovė. Klubai, rankos, pilvas, krūtinė atkartojo amžiną šuolį, išgręžusį iš jo syvus.

Vyro kūnas sustingo, ir Dženė viduje pajuto išsiliejusį neįkainojamą meilės įrodymą. Neliko nieko, tik jis, vis dar užpildęs ją visą.

Nors ir pasisotinęs, savanaudiškas moters kūnas sugniaužė jį it šilkiniame kumštyje. Kai jis galiausiai išsprūdo, Dženė pusiau miegodama pasisuko ant šono ir įsikniaubė į plačią krūtinę, delne spausdama sudrėkusių marškinių kraštą. Užplūdo ramybė ir lig šiol nepatirtas jausmas, tarsi būtų radusi savo vietą.

Vis dar apsvaigusi, užburta, pakerėta ką tik pažinto potyrio, Dženė šypsodamasi paniro į gilų miegą.

Ji pakirdo anksti. Viena. Naktį Halas ją paliko. Suprantama. Dženė nepyko, nors būtų norėjusi pabusti mylimojo glėbyje. Vis dėlto Hendrenai jokiomis aplinkybėmis nepritartų tam, kas šiąnakt nutiko. Dženė ne mažiau už Halą troško juos apsaugoti, kad šie nieko nesužinotų.

Kažkas nutipeno laiptais žemyn, senojo namo koridoriuose sklandė šnabždesių nuotrupos. Dženė užuodė plikomą kavą. Šeimynykščiai ruošiasi išlydėti Halą. Tikriausiai jis dar nesikalbėjo su tėvais.

Vakarykštė naktis viską pakeitė. Dabar Halas trokš vestuvių taip pat, kaip ir ji. Dženė mėgavosi brangiu atsiminimu apie nuostabią meilės naktį. Ir visai nesigėdijo, nors ir pasinaudojo ja, kad sulaikytų sužadėtinį.

Halo vieta čia, kartu su ja. Jis ir toliau dirbs pastoriaus padėjėju, o kai tėvas išeis į pensiją, perims dvasininko pareigas. Dženė mokėjo viską, ko reikia pastoriaus žmonai. Be abejo, Halas dabar suprato, kad būtent tokia Dievo valia.

O kaip reaguos Hendrenai?

Nenorėdama palikti Halo vieno bėdoje, Dženė staigiai nušveitė antklodes į šalį ir akimirką sutriko, nes buvo nuoga. A, taip, juk jis *nuvilko* naktinius. „Gerokai nekantraudamas", – prisiminus vakarykštę naktį jos veide sušvito šelmiška šypsena.

Skaisčiai išraudusi Dženė įžengė į vonią ir palindo po dušu. Atrodė taip pat, kaip ir vakar, nors atidžiai save apžiūrėjusi ant krūtų pastebėjo rausvas dėmes, įspaustas dygių barzdos šerelių.

Vis dėlto jis paliko joje neišdildomą ženklą. Dženė atsiminė malonų kūno svorį, delnais juto įsitempiančius raumenis, ausyse tebeskambėjo dėkingos aimanos. Susigėdo dėl vėl prabudusio jaudulio.

Ji skubiai apsirengė ir nudūmė žemyn, nekantraudama pamatyti Halą. Kai pagaliau pasiekė virtuvę, širdis viltingai dau-

žėsi. Vos atgaudama kvapą stabtelėjo ant slenksčio ir pažvelgė vidun.

Hendrenai meldėsi, susėdę prie pusryčių stalo. Keidžas irgi sėdėjo, atsilošęs medinėje kėdėje, nulenkta galva. Bet jis nesimeldė, o mąsliai žvelgė į kavos puodelį, laikomą ties diržo sagtimi.

Kur Halas? Nejaugi dar miega?

Ištaręs „amen" Bobas pakėlė galvą ir pastebėjo Dženę.

– Kur Halas? – pasiteiravo ji.

Trijulė žvelgė į ją netardama nė žodžio. Dženė pajuto supančią tamsą, tarsi iš už horizonto artėtų grėsmingi audros debesys.

– Džene, jis jau išvažiavo, – švelniai pratarė Bobas. Jis atsistojo, patraukė kėdę ir žingtelėjo arčiau Dženės.

Ji per pusę žingsnio atsitraukė, tarsi Bobas galėtų nuskriausti. Grėsminga tamsa ėmė dusinti. Trukdė kvėpuoti.

– Negali būti, – vos girdimai išspaudė Dženė, išblyškusi kaip popieriaus lapas. – Jis su manimi neatsisveikino.

– Nenorėjo draskyti tau širdies, – paaiškino Bobas. – Halas manė, kad taip bus lengviau.

Negali būti. Dženės akyse darsyk šmėkštelėjo mintyse susikurta rytinė scena. Įsivaizdavo, kaip išvydęs ją Halas pasijunta lyg užburtas. Juodu žvelgia vienas kitam į akis. Mylimieji, susieti nuostabaus potyrio, apie kurį nenutuokia niekas kitas pasaulyje.

Halas išvažiavo. Ji tematė tik tris į ją atgręžtus veidus – du kupinus gailesčio ir bejausmį Keidžo.

– Meluojate! – suklykė Dženė ir pasileido per virtuvę. Užkliuvusi už kėdės vos nesuklupo, stumtelėjo ją į šalį ir išvirto pro užpakalines duris. Kiemas buvo tuščias. Gatvėje – nė vieno automobilio.

Halas išvažiavo.

Tiesa žeidė skaudžiau už antausį. Dženę ėmė pykinti. Ji

tenorėjo griūti ir daužyti žemę kumščiais. Gerklėje spurdėjo gniaužiamas klyksmas. Ji pajuto, kad skęsta neviltyje.

O ko tikėjosi? Halas niekada atvirai nereiškė savo jausmų. Tik dabar, dienos šviesoje, suprato, kad viską pati išgalvojo. Jis nežadėjo likti. Sutvirtino jųdviejų meilę fiziškai – juk pati to prašė. Neverta tikėtis ko nors daugiau. Be to, tai taip būdinga Halui – apsaugojo Dženę nuo žeminimosi ir maldavimų likti. Jis tikrai būtų norėjęs išvengti tokios scenos abiejų labui.

Kodėl tada ji jaučiasi apleista? Apiplėšta. Pamesta. Atstumta ir palikta.

Ir įsiutusi.

Velniškai įsiutusi. Kaip Halas drįso šitaip ją palikti? *Kaip?* O ji dar apgailestavo, kad negali pabusti jo glėbyje?

Dženė atsistojo ant suskilusio šaligatvio ir nužvelgė tuščią gatvę. Kaip Halas galėjo imti ir išvažiuoti, nė neatsisveikinęs? Ar ji tiek jam terūpi? Jei mylėtų...

Akimirką galvoje šėlstančios mintys liovėsi suktis. Ar Halas ją myli? Tikrai myli? O ar ji myli taip, kaip turėtų? Gal Keidžas sakė tiesą? Gal juodu su Halu užmezgė santykius tik dėl to, kad visi to tikėjosi? Šie santykiai patogūs Dženei ir saugūs Halui, nes jis gali visą laiką skirti dvasininko pareigoms.

Kokia niūri mintis.

Dženė pasistengė nustumti ją į šalį. Kodėl negali džiaugtis laime, kurią patyrė meilės naktį?

Tačiau jos nesiliovė kankinti dviprasmiškos mintys. Jos įkyriai šmėkščiojo ir nesileido užgniaužiamos. Dženė suprato, kad iki Halui grįžtant turės gerai pagalvoti. Būtų itin neprotinga žengti prie altoriaus kamuojamai abejonių. Mylėtis su juo buvo nepakartojama, bet aistra – ne pats tvirčiausias santuokos pamatas. Be to, ji buvo apsvaigusi nuo migdomųjų – gal dėl to mylėjimasis pasirodė toks įspūdingas. Galbūt visa tai tebuvo migdomųjų sukeltas erotinis sapnas.

Apsisukusi ant kulno Džene buvo bežengianti namo ir vos kaktomuša nesusidūrė su Keidžu. Nė nepajuto, kada jis prisiartino ir sustojo jai už nugaros. Išvydusi jo žvilgsnį ji norėjo šoktelėti atgal. Keidžas įdėmiai dėbsojo į ją suraukęs pilkšvus antakius. Gintaro spalvos akys žvelgė ramiai, nemirksėdamos, tarsi tigro. Vyresnysis Hendrenų sūnus atrodė it statula. Galiausiai lūpų kamputis nevalingai kryptelėjo. Dženei pasirodė, kad šis iškalbingas gestas išduoda gailestį ir sąžinės graužatį. Ar Keidžas gailisi, kad jai nepavyko perkalbėti Halo? Ar ir kiti miestelio gyventojai, pažvelgę į Dženę, matys pasigailėjimą keliančią pamestą meilužę, džiūstančią dėl vyro, kuriam pašaukimas svarbesnis už meilę? Suirzusi Džene atplėšė akis nuo Keidžo, išsitiesė ir pamėgino jį apeiti. Jis žingtelėjo į šalį ir užtvėrė jai kelią.

– Džene, kaip tu? – Suraukti antakiai panėšėjo į V raidę, akių kampučiuose išryškėjo raukšlelės. Keidžo smakras atrodė lyg išskaptuotas iš akmens.

– Puikiai, – žvaliai atsiliepė Džene ir dirbtinai nusišypsojo. – O kas?

Keidžas gūžtelėjo.

– Halas išvažiavo neatsisveikinęs su tavimi.

– Bet jis grįš. Gerai padarė, kad taip išvažiavo – mažiau skausminga. Nebūčiau pajėgusi atsisveikinti. – Kažin ar Keidžui jos paaiškinimai atrodė tokie pat neįtikinami kaip ir jai pačiai.

– Ar kalbėjaisi su juo vakar?

– Taip.

– Ir? – paragino kalbėti Keidžas.

Šypsena Dženės veide išblėso. Ji nusuko žvilgsnį nuo skvarbių Keidžo akių.

– Ir pasijutau daug geriau. Halas nori iškelti vestuves vos grįžęs. – Tai nebuvo melas, bet ir ne visai tiesa. Tiriamas Keidžo žvilgsnis leido suprasti, kad jis netiki. Ji skubiai prasmuko pro

Keidžą. – Ar pusryčiavai šįryt? Ko nors paruošiu. Du iš abiejų pusių apkeptus kiaušinius?

Pamalonintas vyras šyptelėjo.

– Pameni, kaip man patinka?

– Žinoma. – Džene atvėrė duris ir praleido pro jas Keidžą. Jam einant pro šalį, ji prisispaudė prie staktos, tačiau akimirką jųdviejų kūnai susiliete, ir Dženę perliejo karštis. Krūtys įsitempė. Ėmė saldžiai mausti papilvę. Širdis neramiai daužėsi. Ji apstulbo. Norėdama nuslėpti jaudulį suskubo ruošti pusryčius. Rankos virpėjo taip, kad ji tik per stebuklą nieko nesudaužė. Vos padėjusi kupiną lėkštę ant stalo priešais Keidžą, išskubėjo į savo kambarį.

Ligi šiol snaudęs Dženės seksualumas vakar naktį buvo pažadintas ir daugiau nebeužmigs. Bet, dėl Dievo, argi kūnas nejaučia jokio skirtumo? Nejaugi taip reaguos į visus vyrus, kurie prie jos prisilies?

Dženę nutvilkė gėda. Vis dėlto ji nusirengė, palindo po antklode ir atsisėdo kelius pritraukusi prie krūtinės. Mintimis perbėgo praėjusios nakties įvykius, mėgaudamasi nepadoriais pojūčiais, kuriuos kūnas puikiai prisiminė.

Tamsus gintaro spalvos skystis aukštoje taurėje Keidžo kaltės nesumažino, bet bent jau prikaustė dėmesį. Trys ilgakakliai alaus buteliai buvo tvarkingai išrikiuoti ant iki blizgesio nušveisto stalo. Tušti. Keidžas perėjo prie „Jack Daniel's" maždaug prieš valandą, bet protą nuodijančios kaltės nepajėgė atskiesti net kone mirtinas alkoholio kiekis.

Jis išniekino Dženę.

Nėra prasmės gražiais žodžiais glaistyti aštrių kaltės kampų. Galėtų pasakyti, kad pamylėjo Dženę, pamokė meilės meno, padėjo prarasti nekaltybę. Kad ir kokius žodžius parinktų, jis ją

išniekino. Ne, neišprievartavo. Tačiau tokios būsenos ji negalėjo sutikti sąmoningai. Tai pats niekšingiausias paniekinimas.

Keidžas užsivertė viskio taurę, ir deginantis gurkšnis nutvilkė gerklę. Norėjo apsvaigti tiek, kad apsivemtų. Galbūt bent taip apsivalytų.

Ką, po galais, stengiasi apgauti? Niekas jo neapvalys nuo šios nuodėmės. Jau daugybę metų nejautė kaltės, o dabar baigia joje paskęsti. Ką, po velnių, daryti? Pasakyti Dženei? Prisipažinti? „A, tiesa, Džene, dėl tos nakties. Kai, prieš Halui išvažiuojant, judu mylėjotės. Tai va, ten buvo ne Halas, o aš."

Keidžas riebiai nusikeikė ir išmaukė taurę iki dugno. Puikiai įsivaizdavo Dženės veidą, iki skausmo mielą veidą, persikreipiantį iš siaubo. Ji pašiurptų. Sužinojusi, kad ten buvo Keidžas, tikriausiai kuoktelėtų ir niekada neatsigautų. Garsiausias sijonų medžiotojas Vakarų Teksase atėmė mielosios Dženės Flečer nekaltybę.

Ne, negali jai papasakoti.

Ir anksčiau yra pridaręs šunybių, bet šįkart pasiekė dugną. Jis mėgavosi patrakėlio reputacija ir stengėsi ją pateisinti – tyčia krėtė eibes, kad miestelėnai nepamanytų, jog Keidžas Hendrenas metams bėgant išsikvėpė. Netgi prisiimdavo atsakomybę už kai kuriuos svetimus nuotykius. Tada į klausimus atsakydavo tingia šypsena, ir bičiuliai patys susiprasdavo – gandai teisingi ar laužti iš piršto.

Bet tai...

Keidžas mostelėjo barmenui ir staiga suvokė, kur esąs. Aplinka buvo nemaloniai pažįstama. Ankšta alumi pradvisusi taverna skendėjo tabako dūmuose. Ant sienų žybčiojo raudonos ir mėlynos neoninės alaus reklamos, tarsi spindintys elfai, besislepiantys sienose. Liūdna auksinės spalvos girlianda, užsilikusi nuo praėjusių Kalėdų, kybojo ant šviestuvo, primenančio vežimo

ratą, kurio skersinius spėjo apraizgyti čia įsikūręs voras. Veilonas Dženingsas* dainoje, sklindančioje iš kampe stovinčio muzikos aparato, apraudojo liūdnai pasibaigusią meilę. Iki skausmo neskoninga, bet vis tiek namai.

– Ačiū, Bertai, – padėkojo Keidžas barmenui, kuris pastatė priešais jį dar vieną taurę viskio.

– Sunki diena?

„Sunki savaitė“, – pamanė Keidžas. Jis kankinosi jau savaitę, tačiau kaltės jausmas nė trupučio neapmalšo, širdį spaudžiantys gniaužtai nė trupučio neatsileido. Širdį? Ar jis ją bent turi?

Bertas persisvėrė per stalą ir surinko tuščius butelius.

– Nugirdau šį tą, kas galėtų tave sudominti.

– Tikrai? Ką gi? – Išorine taurės puse besiritantis vandens lašelis priminė Keidžui Dženės ašaras. Nušluostė jį nykščiu.

– Apie žemės sklypą į vakarus nuo stalkalnio**.

Nors ir prastai nusiteikęs, Keidžas iškart sukluso.

– Senojo Parsono žemę?

– Aha. Nugirdau, kad giminės ruošiasi parduoti sklypą.

Keidžas apdovanojo Bertą reklamos verta šypsena ir dešimties dolerių kupiūra.

– Ačiū, bičiuli. – Bertas šyptelėjo ir grįžo prie baro. Jam Keidžas patiko ir jis džiaugėsi galėdamas pagelbėti.

Keidžas Hendrenas neabejotinai buvo vienas geriausių naftos ieškotojų visoje apylinkėje. Jis tiesiog užuosdavo naftą – lyg instinktyviai žinotų, kur jos esama. Na taip, mokėsi Teksase ir baigė geologiją, kad galėtų pateikti oficialų dokumentą ir klientams keltų reikiamą pasitikėjimą. Šiaip ar taip, Keidžas juste juto, kur galima rasti naftos – to iš knygų neišmoksi. Keletas jo

* Waylon Jennings (1937–2002) – garsus amerikiečių kantri dainininkas.

** Kalnas ar kalnų sistema, kuriai būdingos plokščios viršūnės ir statūs skardingi šlaitai.

gręžinių pasirodė esą tušti, bet juos suskaičiuotum ant vienos rankos pirštų. Ilgainiui Keidžą ėmė gerbti net tie, kurie vertėsi naftos paieškomis šiam dar negimus.

Jau daugybę metų Keidžas siekė gauti teisę kasinėti Parsonų sklype. Senukai mirė kelių mėnesių skirtumu, bet jų vaikai nebuvo linkę parduoti žemės: pasak jų, nenorėjo, kad ją išniekintų naftos gręžimo bokštai. Keidžas puikiai suprato, kad tai tik paistalai. Jie lūkuriavo, kol pakils kaina. Rytoj pat paskambins testamento vykdytojui.

– Sveikutis, Keidžai.

Jis buvo paskendęs mintyse ir nepastebėjo moters, kol ši prisiartinusi klubu užkliudė petį. Keidžas abejingai dirstelėjo į ją.

– Sveika, Didi. Kaip sekasi?

Netarusi nė žodžio ji padėjo raktą ant blizgančio apskrito staliuko ir pirštu stumtelėjo jį Keidžui.

– Mudu su Soniu pagaliau išsiskyrėme.

– Nejaugi?

Didi ir Sonio santuoka klibėjo jau senokai – nė vienas iš sutuoktinių nesilaikė santuokos įžadų, ypač – ištikimybės. Didi ir anksčiau mėgino prisigretinti prie Keidžo, bet jis laikėsi atokiau. Nors ir nebuvo itin skrupulingas, bet nuosekliai paisė vieno principo – niekada neprasidėti su ištekėjusia moterimi. Vis dėlto giliai širdyje Keidžas tikėjo santuokos šventumu ir nenorėjo ardyti šeimos.

– Mhm, tikrai taip. Keidžai, dabar aš vieniša moteris, – išsiviepė Didi. Jei būtų apsilaižiusi lūpas, būtų priminusi patenkintą katę, ką tik ištuštinusią dubenėlį grietinės. Didi gamta apdovanojo įspūdinga figūra: apvalūs klubai buvo aptempti „Neiman-Marcus" džinsais, o gili iškirptė paryškino iškilų biustą. Moteris pasilenkė atvirai demonstruodama iškirptės turinį. Bet vaizdas Keidžo nesujaudino, atvirkščiai, jis panoro palįsti po dušu.

Dženė. Dženė. Dženė. Tokia nesutepta. Jos figūra subtiliai moteriška. Ne pernelyg apvali, ne gašli, tiesiog moteriška.

Po galais!

Mintyse Keidžas stryktelėjo ant kojų, nors vis dar tebemurksojo ant kėdės ir sukiojo viskio taurę. Didi ilgu nagu perbraukė jo ranką.

– Iki pasimatymo, Keidžai, – gundomai atsisveikino ji ir žengė nuo stalo, tikėdama, kad pasiūlymas bus priimtas.

Keidžo lūpos pašaipiai krustelėjo. Ar jį kada nors žavėjo tokie drąsūs kvietimai? Didi įžūlumas kone kėlė juoką. Dženė nė nenutuokė, kokia ji gundanti. Nuo jos sklido vos juntamas gaivus aromatas, o Didi kvepalai driekėsi paskui ją it bjaurus šleifas. Dženės balsas trūkčiojo iš susijaudinimo ir skambėjo seksualiau už meilų Didi murkimą. Nemokšiški Dženės mylavimai sujaudino jį daug labiau nei išmoningos ankstesnių meilužių glamonės.

Užsimiršęs Keidžas mintimis grįžo į nekaltybe alsuojantį miegamąjį, labiau pritinkantį vaikui, o ne šilkinius naktinius dėvinčiai moteriai. Jie tikrai buvo šilkiniai. Jis puikiai pažinojo neprilygstamą šilko ant nuogos moters odos pojūtį. Bet Dženės oda buvo kone tokia pat švelni. Ir plaukai. Ir...

Keidžą apstulbino Dženės nekaltybė. Negali būti, *negali būti*, kad jo brolis toks šventeiva. Kaip Halas ar bet kuris kitas vyras galėtų gyventi su Džene po vienu stogu šitiek metų ir prie jos neprisiliesti?

Nejaugi juodu su broliu tokie skirtingi? Argi jie ne taip pat sudėti? Žinoma, taip. Fiziškai Halas yra visiškai sveikas. Keidžas žavėjosi nesilpstančia Halo dorove, nors ir nesuprato, kaip galima supančioti save tokiais griežtais moralės pančiais.

Juk Dženė sau nėra tokia griežta.

Ji norėjo atsiduoti Halui prieš jam išvykstant. Jaunėlis pasielgė kaip tikras mulkis, atstūmęs tokią brangią dovaną. Keidžui

nepatiko net mintyse menkinti brolį, bet būtent taip jautėsi. Argi Halas nesuvokė, kaip Džený dėl jo aukojasi? Šitai Keidžas suprato tą akimirką, kai pasiekė gležną nekaltybės užtvarą.

Dieve švenčiausiasis, ar kada anksčiau yra patyręs tokią palaimą, kaip tada, kai paniro į jos gelmes? Ar girdėjo kada nors malonesnius garsus nei Džėnės tylios aistringos aimanos? Niekada. Dar niekada nebuvo taip gera.

Antra vertus, jokia kita moteris neprilygo Dženei. Ji nepasiekiama. Uždrausta. Nors Keidžo moralės ribos – labai plačios, Džene yra netgi už jų.

Žinojo šitai daugybę metų. Kaip ir tai, kad Džene priklauso Halui. Keidžui teko su tuo susitaikyti jau seniai. Galėjo gauti kiekvieną moterį, kurios tik užsigeisdavo. Išskyrus tą, kurios iš tiesų troško. Dženę.

Jis supuvęs iki sielos gelmių. Nieko gera. Žmonės kalbėjo, kad Keidžui niekas nerūpi, ir jie beveik neklydo. Vis dėlto Džene ir Halas jam buvo svarbūs, ir jis nenorėjo griauti jų gyvenimo.

Keidžas gerai saugojo paslaptį. Niekas nieko nenumanė. Nė neįtarė. Užvis mažiausiai – ji. Džene nė nenutuokė, kad kaskart prisiartinęs skausmingai trokšta ją paliesti. Ne glamonėti, o tiesiog prisiliesti.

Džene mylėjo jį kaip brolį, bet kažkodėl vengė. Jam dažnai suskausdavo širdį, matant, kaip nesmagiai ji jaučiasi šalia. Žinoma, jos baimė pagrįsta. Jis garsėjo skandalinga reputacija, todėl moteris, saugojanti gerą vardą, privalėjo laikytis atokiau, tarsi jo seksualumas būtų užkrečiamas ir pasibaisėtinas kaip raupsai.

Jis dažnai spėliodavo, kaip viskas būtų pasisukę, jei Džene būtų atsikrausčiusi anksčiau. Kai jis dar nebuvo išvykęs mokytis į koledžą, kai dar nebuvo pagarsėjęs kaip neprilygstamas patrakėlis. Jeigu juodu būtų turėję laiko užmegzti santykius, ar Džene būtų pasirinkusi jį, o ne Halą?

Tai buvo mėgstamiausia Keidžo fantazija. Jis nujautė, kad po santūria išore slepiasi laisvės trokštanti dvasia, jausminga, geisminga moteris, įkalinta nematomame atsargumo kiaute. Kas nutiktų, jei Dženei būtų suteikta laisvė?

Galbūt ji trokšta išsilaisvinti? Galbūt tyliai maldauja būti išvaduota, tik joks vyras neišgirsta jos prašymų? Galbūt...

„Kvailini save, žmogau. Jokiomis aplinkybėmis Dženė nesusietų savo gyvenimo su tavuoju."

Keidžas atsistūmė su kėde ir atsistojęs piktai nušveitė ant stalo kelis banknotus. Netikėtai šmėkštelėjusi mintis privertė ranką sustingti ore.

„Nebent pasikeistum."

Tąnakt, kai užsuko į Dženės miegamąjį, neketino jos suvilioti. Išgirdo ją verkiančią ir suprato, kad Halo palenkti nepavyko. Tenorėjo ją paguosti.

Bet Dženė palaikė jį Halu, ir Keidžas, tarsi banga, skubanti į krantą, nepajėgė atsispirti traukai. Jis perėjo tamsų kambarį ir prisėdo ant lovos. Ketino pasisakyti, kas esąs.

Tada palietė Dženę ir išgirdo balsą, sklidiną nevilties. Tokia neviltis užplūsta meilės trokštantį ir negaunantį žmogų. Keidžas pakluso Dženės maldavimui ir priglaudė ją prie savęs, o kai pabučiavo ir pajuto šilto kūno atsaką, kelio atgal nebeliko.

Pasielgė nedovanotinai. Ir ruošiasi pasielgti dar baisiau – mėgins paveržti Dženę iš brolio.

Dabar, kai sykį jau laikė ją glėbyje, nepajėgs paleisti. Net jei pragaras prasivertų ir kėsintųsi praryti. Keidžas nebeleis šeimynykščiams dusinti Dženės. Halas turėjo auksinę progą amžiams pelnyti jos meilę, bet ją atstūmė. Keidžas nelauks, kol Dženės akyse spindintį ilgesį užtemdys pralaimėjimo šešėlis, kol gyvybingumas išblės, o pakilią dvasią suvaržys dorybės pančiai.

Turi daugybę laiko iki Halui grįžtant užkariauti Dženę ir, Dievas mato, būtent tai ir darys.

– Didi. – Moteris prie nuošalaus staliuko glamžėsi su naftos bendrovės darbininku. Vyrukas jau buvo spėjęs sukišti rankas po jos megztiniu ir įgrūsti liežuvį į ausį. Suirzusi Didi išsilaisvino iš vyro glėbio. – Pamiršai šitą, – pareiškė Keidžas ir mestelėjo raktą ant stalo.

Didi nepagavo, ir raktas garsiai sutarškėjo, nukritęs ant medinio paviršiaus. Ji pagriebė jį ir abejingai pažvelgė į Keidžą.

– Kaip suprasti?

– Man jo neprireiks.

– Šunsnukis, – kerštingai sušnypštė Didi.

– Niekada to neneigiau, – nerūpestingai atšovė Keidžas ir žengė pro aludės duris.

– Ei, vyruti, – jam pavymui šūktelėjo darbininkas, – negalima taip kalbėti su dama ir...

– Pamiršk, branguti, – sučiulbėjo Didi, perbraukė ranka vyriškio krūtinę, ir juodu glamonėjosi toliau.

Išėjęs į lauką Keidžas giliai įkvėpė vėsaus vakaro oro, tikėdamasis, kad svaigalų poveikis ir aludės dvokas nors kiek išsisklaidys. Įsėdęs į 1963-ųjų korvetę įjungė variklį, o kai automobilis tyliai suurzgė, nurūko į nakties tamsą.

Kiekvienas pusšimčio kilometrų spinduliu nuo La Botos gyvenantis vyras pavydėjo jam restauruoto klasikinio automobilio, kuris buvo neatskiriama Keidžio dalis. Korvetė sudarė velniško automobilio įspūdį: anglies juodumo spalva, oda apmuštas salonas.

Automobilis lengvai slydo tuščiu vieškeliu. Pasiekęs miestelį Keidžas kiek sumažino greitį. Sustojo prie šaligatvio maždaug už pusės kvartalo nuo klebonijos. Šviesa Dženės lange nebedegė, bet jis vis tiek įbedė į jį akis ir nenuleido visą valandą, kaip ir pastarąsias šešias naktis.

TREČIAS SKYRIUS

Džene pakėlė akis nuo pagrindinio altoriaus ir pamatė tarpduryje dunksantį aukštą tamsų siluetą, išryškintą lauke skaisčiai plieskiančios saulės. Ko jau ko, bet Keidžo išties nesitikėjo išvysti bažnyčioje. Vyras nusiėmė piloto akinius nuo saulės ir atžirgliojo tarp suolų patiestų kilimu.

– Labas.

– Labas.

– Galbūt reikėtų padidinti dešimtinę. Argi bažnyčia neišgali pasamdyti valytojos? – pasiteiravo Keidžas, smakru parodęs į kibirėlį su valymo priemonėmis prie Dženės kojų.

Susidrovėjusi Džene įsikišo dulkių šluostę į užpakalinę džinsų kišenę, bet oranžinės šluostės plunksnos styrojo iš už nugaros it uodega.

– Man patinka čia tvarkytis.

Keidžas išsišiepė.

– Atrodo, kad nustebai mane išvydusi.

– Tikrai, – sąžiningai prisipažino mergina. – Kada paskutinį kartą buvai bažnyčioje?

Ji šluostė dulkes nuo altoriaus, kurį ketino papuošti ką tik gėlininko pristatyta puokšte. Pro aukštus vitražinius langus srūvančioje šviesoje šokančios dulkelės priminė fėjų burtus. Vitražai metė įvairiaspalvius šešėlius ant Dženės odos ir plaukų, nerūpestingai susuktų į kuodelį pakaušyje. Ji mūvėjo aptemptus

džinsus, avėjo gražiai nudėvėtus sportinius batelius. Keidžui Dženė atrodė pasakiškai graži ir nežmoniškai seksuali.

– Per praėjusias Velykas. – Jis klestelėjo ant klaupto pirmoje eilėje ir ant atlošo ištiesė rankas. Keidžas apžvelgė bažnyčią ir suvokė, kad čia niekas nepasikeitė nuo pat jo vaikystės.

– A, taip, – atsiminė Dženė. – Tą popietę surengėme iškylą parke.

– O aš tave pasupau.

Dženė nusikvatojo.

– Ir kaip galėčiau pamiršti? Klykiau, kad taip smarkiai nesuptum, bet tu nesiliovei.

– Tau patiko.

Dženės akys klastingai žybtelėjo, o lūpose sušvito nuostabi šypsena.

– Iš kur žinojai?

– Nuojauta pakuždėjo.

Jis tingiai šyptelėjo. Dženei dingtelėjo, kad, kalbant apie moteris, nuojauta jo niekada neapvilia ir jis nevengia tuo naudotis.

Keidžas mintimis grįžo į praėjusį pavasarį. Velykos išpuolė vėlai, dangus tądien buvo žydras, lauke šilta. Dženė vilkėjo besiplaikstančią geltoną klostuotą suknelę, priglundančią prie kūno kaskart, pūstelėjus pietų vėjeliui.

Ji sėdėjo ant sūpynių, pritvirtintų prie milžiniško medžio šakos storomis virvėmis. Jis su malonumu prisitraukdavo ją sau prie krūtinės ir ilgokai laikydavo. Vis erzindavo tuoj paleisiąs, bet tuoj pat sugaudavo. Mėgavosi vasarišku Dženės plaukų aromatu, jautė jos nugarą, prigludusią prie krūtinės.

Kai ją paleisdavo, Dženė nusikvatodavo kaip pradžiugintas vaikas. Ausyse tebeskambėjo jos juokas. Kaskart, kai sūpuoklės grąžindavo merginą į jo glėbį, jis stumtelėdavo už lentutės, kone liesdamas Dženės klubus. Ne visai, bet beveik.

Romantiškieji poetai nemelavo, apdainuodami pavasarines jaunuolių svajas. Tądien kūne tvinksėję vyriški syvai svaigino Keidžą, žadino norą poruotis. Troško pasiguldyti Dženę ant žolės ir švelniai išbučiuoti šiltų saulės spindulių glostomą veidą. Troško padėti galvą jai ant kelių ir žvelgti į akis. Troško švelniai, atsargiai ir lėtai ją pamylėti.

Bet Dženė buvo Halo mergina. Keidžas nebegalėjo daugiau žiūrėti į juodu, tad nudrožė prie automobilio ir pagriebė skardinę alaus iš šaldiklio. Toks elgesys, aišku, papiktino tėvus.

Galiausiai, nenorėdamas kitiems, o ypač Dženei, gadinti nuotaikos – Keidžas žinojo, kad šeimos nesutarimai ją be galo liūdina – su visais šiurkščiai atsisveikino ir nurūko tolyn kriokiančiu juodu automobiliu.

Keidžas vėl panoro paliesti Dženę. Netgi susitaršiusi ji atrodė be galo švelni ir patraukli. Įdomu, ar bažnyčia sugriūtų, jei čiuptų ją į glėbį ir pabučiuotų taip, kaip seniai troško.

– Kas atnešė gėlių šią savaitę? – paklausė, norėdamas susitramdyti ir užgniaužti nuodėmingas mintis.

Kasmet bažnyčios bendruomenės kalendoriuje šeimos pažymėdavo, kurį sekmadienį parūpins gėlių altoriui. Paprastai gėlės būdavo skirtos kokiai nors ypatingai progai paminėti.

Dženė žvilgtelėjo į atviruką, prisegtą prie tamsiai raudonų kardelių puokštės.

– Rendalai. „Mylimam sūnui Džojui Viliui atminti", – garsiai perskaitė Dženė.

– Džojus Vilis Rendalas. – Keidžas nusišypsojo ir prisimerkė.

– Tu jį pažinojai?

– O kaipgi. Jis buvo keleriais metais už mane vyresnis, bet mudu kartu pasiausdavome. – Keidžas atkragino galvą ir pažvelgė į klauptą, esantį už kelių eilių toliau. – Matai ketvirtąją eilę? Vieną sekmadienio rytą ten sėdėjome mudu su Džojumi Viliu.

Kai mus pasiekė aukų lėkštė, Džojus Vilis prilipdė prie jos dugno kramtomąją gumą. Man tai pasirodė be galo juokinga. Džojui Viliui taip pat. Stebėjome, kaip lėkštė keliauja per bažnyčią, iš vienos eilės į kitą. Gali įsivaizduoti parapijiečių išraiškas, kai jie pajusdavo, kad pirštai prilipo prie gumos.

Dženės akys spindėjo.

– Ir kas nutiko? – prisėdusi šalia Keidžo paklausė ji.

– Mane išpėrė. Spėju, kad kliuvo ir Džojui Viliui.

– Ne, aš kalbu apie atviruką – čia rašo „mylimam sūnui atminti".

– A. Jis išvyko į Vietnamą. – Keidžas ilgai žvelgė į gėles. – Nepamenu, ar bent kartą mačiau jį po mokyklos baigimo. – Dženė sėdėjo netardama nė žodžio. – Buvo velniškai geras krepšininkas, – mąsliai pratarė Keidžas. Staiga susigūžė ir nunarino galvą, tarsi baimindamasis, kad gali užgriūti Dievo rūstybė. – Oi. Bažnyčioje šitaip kalbėti negalima?

Dženė susijuokė.

– Koks skirtumas? Dievas visąlaik girdi tave taip šnekant. – Staiga ji nutaisė rimtą veidą ir įdėmiai pažvelgė jam į akis. – Juk tu *tiki* Dievą, Keidžai?

– Taip, – nedvejodamas patikino jis. Keidžas retai kada būdavo toks niūrus. – Ir savotiškai Jį garbinu. Žinau, ką žmonės apie mane kalba. Netgi tėvai mano, kad esu eretikas.

– Jie tikrai taip nemano.

Keidžas suabejojo.

– O ką *tu* apie mane galvoji?

– Kad esi tipiškas pastoriaus vaikas.

Jis kilstelėjo galvą ir nusijuokė.

– Ar ne per daug paprasta?

– Visai ne. Vaikystėje ir paauglystėje krėtei eibes, kad tavęs nelaikytų geručiu berniuku.

– Jau užaugau, bet vis tiek nenoriu būti gerutis berniukas.

– Tai jau tikrai, – patraukė jį per dantį Dženė. Ji bakstelėjo pirštu jam į šlaunį, bet staigiai atitraukė ranką: Keidžo šlaunys buvo kietos, visai kaip Halo, ir pernelyg aiškiai priminė tvirtas džinsais aptemptas kojas, besitrinančias į nuogas jos šlaunis.

Stengdamasi nuslėpti sutrikimą Dženė paklausė:

– Ar pameni, kaip juokinai mane, kai giedojau chore?

– Aš? – pasipiktino Keidžas. – Niekada gyvenime.

– Tikrai. Rodydavai įvairias grimasas, žvairuodavai. Iš užpakalinės eilės, kur sėdėdavai su viena iš savo merginų...

– Viena iš savo merginų? Tavęs pasiklausius atrodo, lyg būčiau turėjęs haremą.

– O neturėjai? Neturi?

Keidžas lėtai nužvelgė Dženę nuo galvos iki kojų.

– Visada atsiras vietos dar vienai. Norėtum užpildyti prašymą?

– Ak! – Dženė pašoko nuo suolo, atsigręžė į Keidžą, nutaisė pasipiktinusį veidą ir įrėmė kumščius į klubus. – Gal jau teiksiesi eiti. Turiu darbo.

– Taip, aš irgi, – atsiduso Keidžas ir atsistojo. – Ką tik pasirašiau sutartį – išsinuomojau šimtą akrų senųjų Parsonų sklype.

– Tai gerai? – Dženė mažai ką tenutuokė apie Keidžo darbą. Žinojo tik tiek, kad jis susijęs su nafta. Žmonės kalbėjo, kad jam puikiai sekasi.

– Labai. Mes jau pasiruošę gręžti.

– Sveikinu.

– Pataupyk sveikinimus, kol užtiksime pirmąjį naftos telkinį. – Keidžas žaismingai timptelėjo neklusnią iš kuodelio išsprūdusią rusvą sruogą. Apsisuko ir lėtai patraukė durų link.

– Keidžai? – netikėtai kreipėsi Dženė.

– Ką? – jis staigiai atsisuko. Atrodė tvirtas ir išvaizdus, nugai-

rintas vėjo ir įdegęs saulėje, abejotinos reputacijos ir pavojingas. Stovėjo užsikišęs nykščius už diržo kilpų. Pakelta džinsinio švarko apykaklė siekė smakrą.

– Pamiršau paklausti, ko užsukai.

Jis vos regimai gūžtelėjo.

– Šiaip sau. Iki, Džene.

– Iki.

Keidžas akimirką pastovėjo, nenuleisdamas nuo jos akių, paskui užsidėjo akinius ir žengė į lauką.

Džene grūmėsi su drėgna paklode, stengdamasi užmesti ją ant skalbinių virvės, kol stiprus gūsingas vėjas išplėšė ją iš rankų. Jau pakabintos džiūti antklodės ir užtiesalai, išsipūtę it burės, plazdėjo aplink ją lyg milžiniški sparnai.

Šiaip ne taip prisegusi paskutinį paklodės kampą segtuku išvargusi nuleido rankas. Netikėtai ją apkurtino klaikus riaumojimas. Už paklodės iškilo grėsmingas šešėlis, čiupo Dženę, suspaudė stipriame glėbyje ir suvaidino ryjąs auką.

Baimingas Dženės cyptelėjimas nuslopo dusinančiame glėbyje.

– Išgąsdinau? – į ausį suurzgė vis dar nematomas užpuolikas, prisitraukęs ją arčiau.

– Paleisk.

– Paprašyk.

– Prašau!

Keidžas paleido Dženę, iškišo nosį iš už paklodės ir nusikvatojo, pralinksmintas jos pastangų išsivaduoti iš drėgnos medžiagos klosčių. Tikras stebuklas, kad paklodė nenukrito nuo virvės jiems besigalynėjant.

– Keidžai Hendrenai, nežmoniškai mane išgąsdinai!

– Liaukis, juk žinojai, kad tai aš.

– Tik todėl, kad čia ne pirmas kartas. – Džene bergždžiai stengėsi nubraukti vėjo blaškomas sruogas nuo akių. Nesisekė jai ir užgniaužti šypsenos. Galiausiai pasidavė ir nusijuokė kartu su Keidžu. – Kada nors... – Džene nebaigė sakinio, tik pagrasė jam pirštu. Jis čiuptelėjo už piršto.

– Kas? Džene Flečer, kas bus kada nors?

– Kada nors atsiimsi.

Keidžas pakėlė Dženės pirštą prie lūpų ir žaismingai jį krimstelėjo, urgzdamas lyg žmogėdra.

– Nebūk tokia tikra.

Pamačiusi savo pirštą tarp baltų Keidžo dantų Džene susijaudino. Ji karštligiškai mėgino sugalvoti, kaip ištraukti pirštą ir išvengti nejaukios akimirkos. Galiausiai jis paleido ranką, ir mergina žengtelėjo atgal, tarsi būtų prisiartinusi pernelyg arti ugnies ir supratusi tik tada, kai ją lyžtelėjo liepsnos liežuvis.

Spėliojo, dėl ko Keidžas užsuko šįsyk. Halui išvažiavus, vyresnėlis Hendrenų sūnus ėmė lankytis klebonijoje dažniau. Užsukdavo be rimtos priežasties – neva pasiteirauti, ar nėra žinių iš brolio. Dingstis buvo tokia neįtikima, kad Džene spėliojo, ar tik vyresnėlio vizitai nepadažnėjo dėl tėvų. Jei taip, Keidžas elgiasi išties kilniai.

Jis vis atvažiuodavo į kleboniją ištuštinti senojo savo kambario, kaip ir prašė Sara, nors galėjo išsivežti daiktus per vieną kartą. Kitą sykį atvyko su labdaros aukcione įsigytu pyragu ir pasisiūlė pavaišinti šeimynykščius – esą vienas nepajėgsiąs sudoroti. Vieną vakarą užsuko pasiskolinti iš Bobo elektrinio šlifuotuvo automobiliui. Visos dingstys atrodė gana svarios, bet Džene vis tiek numanė, kad jos slepia kitą priežastį.

Anksčiau Keidžą ne itin domino klebonijos reikalai. Jis leisdavo vakarus alinėse, ūžaudavo su vietos darbininkais, kaubojais ir verslininkais – aišku, jei nesimėgaudavo moters draugija.

Kuo daugiau Dženė bendravo su Keidžu, tuo skaudžiau buvo galvoti apie jo moteris. Neturėjo teisės pavydėti ir nė nenumanė, kodėl širdį vis nudiegia skaudūs pavydo dūriai.

– Sugedo džiovykla? – pasiteiravo Keidžas, sekdamas paskui Dženę su tuščia skalbinių pintine ant peties.

– Ne, man tiesiog patinka lauke išdžiūvusių skalbinių kvapas.

Keidžas nusišypsojo Dženei ir pravėrė jai užpakalines duris.

– Džene, tu – keistuolė.

– Žinau, beviltiškai senamadiška.

– Todėl man ir patinki.

Ji ir vėl panoro atsitraukti. Kai Keidžas stovėdavo taip arti ir žiūrėdavo į ją keistu tiriančiu žvilgsniu, imdavo trūkti oro.

– Gal... gal norėtum kokakolos?

– Mielai išgerčiau. – Jis nunešė pintinę į skalbyklą, esančią už virtuvės, o Dženė priėjo prie šaldytuvo. Ištraukusi dvi stiklines iš spintelės įmetė į jas ledukų ir įpylė putojančio gėrimo.

– Kur mama su tėčiu?

– Išvažiavo į ligoninę aplankyti kelių parapijiečių.

Supratusi, kad juodu yra vieni klaidžiame sename name, Dženė sutriko. Drebančiomis rankomis padėjo stiklinę priešais Keidžą. Nenorėjo rizikuoti prie jo prisiliesti. Visada šito vengdavo, bet pastaruoju metu...

Ji nervingai klestelėjo ant kėdės priešais svečią ir godžiai gurkštelėjo šaltos kokakolos. Vyriausiasis Hendrenų sūnus ją stebėjo. Nors ir nepakėlė akių, Dženė juto jo skvarbų žvilgsnį. Kodėl kaip tyčia po senaisiais marškinėliais nieko nevilki?

Dar didesniam pažeminimui, tarsi mintys būtų sužadinusios nepageidaujamą atsaką, sustandėję krūtų speneliai įsirėžė į ploną audinį.

– Džene?

– Ką? – ji krūptelėjo lyg užklupta nepadoriai elgiantis. Išmušė karštis ir ėmė svaigti galva, visai kaip tą naktį, kai mylėjosi su Halu. Jis buvo apsirengęs taip pat, kaip Keidžas šiandien – vilkėjo džinsus ir medvilninius kaubojiškus marškinėlius.

Džene kone fiziškai juto nuogą odą glostančius drabužius, metalinės diržo sagties vėsą, kol ši dar nebuvo atsegta, o paskui – šiltą ir tvirtą vyriškumo įrodymą. Ji pasimuistė kėdėje, tvirtai suglaudė kojas ir nutaisė abejingą veidą.

– Ar yra kokių nors žinių iš Halo?

Užuot atsakiusi, Džene papurtė galvą. Norėjo nuneigti kūną užvaldžiusius pojūčius.

– Ne, paskutinį atvirlaiškį gavome prieš mėnesį. Kaip manai, tai ką nors reiškia?

– Taip. – Džene kilstelėjo akis į Keidžą, bet šis šypsojosi. – Reiškia, kad viskas gerai.

– Gera naujiena – jokių naujienų.

– Panašiai.

– Bobas ir Sara puikiai laikosi, bet jie nerimauja. Nemanėme, kad Halui teks važiuoti į šalies gilumą, jis kalbėjo tik apie kelionę iki sienos. Tikėjomės, kad tokiu laiku jau bus grįžęs namo.

– Gal jis kaip tik pakeliui, tik neištaikė progos apie tai pranešti.

– Galbūt. – Nors tai ir savanaudiška, bet Dženei buvo skaudu, kad kelios iš Halo tegautos žinutės buvo skirtos visiems šeimynykščiams. Jaunėlis užsiminė apie itin prastas sąlygas Monterike, bet esą jam viskas gerai. Nė viename laiške nebuvo nė žodelio, skirto tik jai, sužadėtinei. Ar taip elgiasi įsimylėjęs vyras, ypač po to, kas nutiko paskutinę naktį prieš kelionę?

– Ar pasiilgai jo? – tyliai paklausė Keidžas.

– Klaikiai. – Džene pakėlė akis į svečią, bet kone iškart vėl nuleido. Nepajėgė meluoti, žvelgdama į gintarines vyresnėlio

akis. Sunku buvo net išsisukinėti. Pasiilgo Halo, bet ne *klaikiai*, ne taip, kaip manė pasiilgsianti, ne taip, kaip turėtų pasiilgti. Dženei net palengvėjo, kad Halas nuolat nesipainioja po kojomis. Argi nekeista?

Užteko kartą su juo permiegoti, ir daugiau jo nebegeidžia? Į kokią nuodėmę save įklampino?

Ak, ji troško dar sykį patirti beribį džiaugsmą, nenusakomą fizinį malonumą, bet ne pernelyg nekantravo susitikti Halą. Gal vis dar pyko, kad šis išvažiavo neatsisveikinęs. Bent jau taip save ramino. Šis paaiškinimas neatrodė itin įtikinamas, bet kito neturėjo.

– Viskas bus gerai, Halas visąlaik išlipa iš balos sausas. – Keidžas ėmė suptis su kėde, balansuodamas ant dviejų užpakalinių jos kojų. – Kadaise gatvelės gale gyveno tokia šeima... dar prieš tau atsikraustant. Man buvo apie dvylika, o Halui – aštuoneri ar devyneri. Vargšė jų dukra turėjo antsvorio. Buvo nutukusi. Mokykloje vaikai pravardžiavo ją tanku, storule, rubuile ir panašiai. Prie kampo susirinkdavo chuliganėlių būrys ir sulaukę, kol ji eis pro šalį, imdavo žvengti ir švilpti.

Dženė jautėsi it liūliuojama Keidžo balso – žemo, kiek prikimusio, lyg balso stygos būtų apneštos Teksaso smėliu. Keidžo pirštai slydo aukštyn ir žemyn drėgna stikline. Plaukeliai ant jo įdegusios rankos atrodė neįtikimai šviesūs. Keista, kad anksčiau to nepastebėjo. Pirštai užburiamai judėjo stikline, galėjo įsivaizduoti, kaip...

– Kartą Halas palydėjo ją namo ir užsipuolė nepraustaburnius peštukus. Už pastangas apginti kaimynę buvo apdovanotas kruvina nosimi, mėlyne po akimi ir ištinusia lūpa. Bet tą vakarą mama ir tėtis pagyrė Halą už tai, kad neišsigando stipresnių priešininkų. Mama pavaišino jį dviguba deserto porcija. Tėtis prilygino jo poelgį jaunojo Dovydo kovai su Galijotu. Pamaniau,

velniai rautų, jei tiek tereikia nudžiuginti tėvus, galiu ir aš. Peštis mokėjau daug geriau, nei brolis. Kitą dieną patykojau tų pačių chuliganų už garažo. Turėjau dvi priežastis: pirma, norėjau atkeršyti už sumuštą jaunėlį broliuką ir, antra, už tai, kad tyčiojasi iš vargšės mergaitės.

– Kaip sekėsi?

– Savimi patenkinti vaikėzai juokdamiesi žingsniavo gatvele. Išlindau iš už garažo ir sugurinau vienam veidą šiukšlių dėžės dangčiu. Sulaužiau nosį. Kitam smogiau į paširdžius, ir jis sukniubo. Trečiam įspyriau į... ten, kur berniukams labai skauda.

Džene nevalingai šyptelėjo ir nuraudusi panarino galvą, bet netrukus vėl pakėlė akis į Keidžą.

– O paskui?

– Tikėjausi, kad tėvai pagirs mane taip pat, kaip gyrė Halą. – Juslias Keidžo lūpas perkreipė karti šypsena. – Bet galiausiai buvau išsiųstas į savo kambarį be vakarienės. Prieš tai išklausiau piktą pamokslą, gavau porciją beržinės košės ir man buvo uždrausta dvi savaites važinėti dviračiu.

Kai jis baigė pasakoti, priekinės kėdės kojos trinktelėjo į žemę.

– Matai, Džene, jei misijos Centrinėje Amerikoje būčiau ėmęsis aš, mane būtų išvadinę triukšmadariu ir nesantaikos kurstytoju, ieškančiu progos įžiebti riaušes. Bet Halą visi laiko šventuoju.

Džene nė pati nepajuto, kaip palietė Keidžo ranką.

– Man labai gaila, Keidžai. Suprantu, kaip skaudu.

Jis tuoj pat uždėjo kitą ranką ant jos plaštakos ir tiriamai pažvelgė į akis. Smaragdinėje jų gelmėje žibėjo užuojautos ašaros.

– Džene? Mes grįžome. Kur tu?

Hendrenai įėjo pro paradines duris. Keidžas su Džene paleido rankas ir atplėšė vienas nuo kito akis akimirką, prieš tėvams suvirstant į virtuvę.

– A, štai kur tu. Labas, Keidžai.

Dženė pašoko ant kojų ir pasiūlė Hendrenams šalto gėrimo arba kavos. Keidžas taip pat pakilo nuo stalo.

– Man jau metas. Užsukau paklausti, ar nėra naujienų iš Halo. Užvažiuosiu kitą kartą. Viso.

Ilgiau svečiuotis nebuvo prasmės. Keidžas *norėjo* pasiteirauti apie Halą, bet pagrindinė priežastis, atgynusi jį į kleboniją, – Dženė.

Pamatė ją.

Dženė jį palietė.

Ištiesė ranką ir palietė.

Malonus jausmas.

Dženė pasilenkė ir pastatė pilną pirkinių maišą ant užpakalinės sėdynės. Šį nediduką ekonomišką automobilį jai Hendrenai padovanojo koledžo baigimo proga. Išgirdusi šaižų švilpesį ji staigiai atsitiesė – taip staigiai, kad vos nesusitrenkė galvos.

Grėsmingą motociklą apžergusio Keidžo išraiška neleido abejoti, kas švilpė. Jam ant rankos kabojo spindintis juodas šalmas. Džinsiniai marškiniai nuplėštomis rankovėmis buvo atlapoti – arba vėjas išplėšė sagas, arba Keidžas nepasivargino nė vienos užsisegti. Na, bent jau skvernai sukišti į džinsus.

Tokios išvaizdos padoria nepavadinsi.

Išblukusi raudona skarelė ant kaklo darė jį panašų į banditą. „Pragaro angelai"* būtų priėmę Keidžą į savo gretas išskėstomis rankomis ir greitai išrinkę vadu.

Dženės žvilgsnis įsmigo į apnuogintą krūtinę. Šviesiai rusvi plaukeliai, dengiantys tvirtus raumenis, susiliejo į šilkinę juostą,

* Motociklininkų grupuotės pavadinimas.

srūvančią pilvu žemyn. Ji vos pajėgė atplėšti akis nuo viliojamai įdegusio kūno, padengto šiurkštokais plaukeliais.

– Turėtum būti mandagesnis, – nenuoširdžiai subarė ji Keidžą.

– Dėkoju, panele.

Dženė nusijuokė.

– Tu taip pat ne iš mandagiųjų, – atrėmė Keidžas.

– Ir ką gi aš padariau?

– Užsimovei džinsus, dirginančius vyrų vaizduotę.

Ji nužvelgė save ir atkirto:

– Tik kai kurių vyrų. Tų, kurie galvoja antruoju galu.

– Hm, tikriausiai kalbate apie mane.

– Vagie, kepurė dega... Joks kitas vyras man nešvilpė.

– Vadinasi, joks kitas vyras nematė tavęs pasilenkusios.

Dženė persmeigė jį dygiu žvilgsniu.

– Seksistas.

– Ir tuo didžiuojuosi.

Įrėmusi rankas į klubus Dženė pasiteiravo:

– O jei aš prisėlinčiau prie tavęs ir šitaip sušvilpčiau?

– Iškart nusitempčiau tave į krūmus.

– Tu nepataisomas.

– Žmonės dažnai taip sako. – Keidžo dantys sublizgėjo saulėje. Jis sugniaužė motociklo vairą ir šiek tiek palinko į priekį. Išryškėjo rankų raumenys, Dženė pastebėjo iš po odos išsišovusias venas. – Gal nori pasivažinėti?

Atplėšusi akis nuo Keidžo ji trinktelėjo užpakalines dureles ir atvėrė dureles vairuotojo pusėje.

– Pasivažinėti? Iš proto išsikraustei, – pašnairavusi į motociklą atrėžė ji.

– Ne, aš tik nepataisomas. – Jai nusivaipius, Keidžas išsišiepė plačiau. – Nagi, Džene, bus smagu.

– Nieku gyvu nesėsiu ant šito daikto.

– Kodėl?

– Todėl, kad nepasitikiu vairuotoju.

Keidžas prunkštelėjo.

– Esu blaivutėlis.

– Bent kartą.

Dabar nusiviepė Keidžas.

– Kai važiavau su tavimi automobiliu, visą kelią meldžiausi, kad likčiau gyva. Netgi policininkai pakelėje tik pamoja, kai skrieji pro šalį – žino, kad nesugebėtų pavyti, – pasakė Dženė.

Keidžas gūžtelėjo, jo rankų raumenys suvirpėjo.

– Didelio čia daikto, mėgstu greitį. Vairuoju saugiai.

– Aš saugiau. Ačiū, ne, – mandagiai atsakė Dženė ir įsitaisė prie vairo. – Be to, ledai tirpsta! – šūktelėjo pro langą, jau užvedusi variklį.

Keidžas sekė paskui ją iki namų. Vis suko ratus aplink automobilį ir privertė ją daugybę kartų staigiai stabdyti, kad neatsitrenktų į motociklą. Iš po tamsaus šalmo antveidžio švietė plati šypsena. Dženė vaidino griežtą ir pyktelėjusią, tačiau pasiekusi kleboniją negalėjo sulaikyti juoko.

– Įsitikinai? – Keidžas sustabdė motociklą prie automobilio ir nusiėmė šalmą. – Su manimi visai nepavojinga. Pasivažinėkime.

Saulės spindulių nutvieksti Keidžo plaukai buvo prinokusių rugių spalvos. Iš po tankių saulės nubučiuotų blakstienų ją gręžė įdėmus žvilgsnis. Dženė sudvejojo, pirkinių maišas ėmė sverti rankas.

– Kada paskutinį kartą iškrėtei ką nors spontaniška? – nesiliovė gundęs Keidžas.

„Tąnakt, kai suviliojau Halą."

Ji nenorėjo nė galvoti apie Halą. Nuo jo išvykimo prabėgo du su puse mėnesio. Keidžas dažnai lankėsi klebonijoje. Visąlaik

išdygdavo netikėtai, kaip kad šiandien prie parduotuvės. Jei nežinotų, kaip yra iš tikrųjų, pagalvotų, kad jis ją seka.

– Negaliu, tikrai, – išsisukinėjo Dženė.

– Aišku, kad gali. Paskubėk. Padėsiu įdėti ledus į šaldytuvą.

Su Keidžu ginčytis beprasmiška. Juodu greitai sudėjo maistą į sandėliuką, ledus – į šaldytuvą. Bobo ir Saros nebuvo namuose, tad Dženė tapo lengvu grobiu. Keidžas uoste užuodė, kad ji pasiduoda, ir žinojo, kaip ją įveikti.

– Labai prašau, – meldė jis net pritūpęs, kad jųdviejų akys atsidurtų viename lygyje. Keidžo skruostuose įsirėžė duobutės – derėtų jas uždrausti kaip keliančias grėsmę moterų giminei. – Labai labai.

– Na, gerai, – pasidavė mergina ir piktai atsiduso, nors širdis jau virpėjo iš nekantrumo.

Keidžas nutvėrė ją už rankos ir ištempė į lauką, neleisdamas persigalvoti.

– Turiu tau šalmą, – pareiškė ir užmovęs Dženei ant galvos šalmą pasmakrėje užsegė dirželį. Akimirką jųdviejų žvilgsniai susitiko. Keidžas palietė jos skruostą. Jai nespėjus suprasti, ką galėtų reikšti blizgančios akys, akimirka baigėsi. Atsipeikėjusi išgirdo, kaip Keidžas moko užsėsti ant motociklo.

Kai Dženė įsitaisė ant sėdynės, jis apžergė motociklą ir paliepė:

– Dabar mane apsikabink.

Sekundę padvejojusi ji nedrąsiai apsikabino jį per liemenį. Prisilietus prie nuogo pilvo, plaukeliai ėmė kutenti riešus, ir Dženė staigiai atitraukė rankas.

– Atleisk, – sumurmėjo, tarsi būtų atsitrenkusi į nepažįstamą žmogų lifte. Širdis krūtinėje skausmingai daužėsi.

– Viskas gerai. – Jis suėmė jos rankas ir uždėjo ant savo liemens. – Tvirtai laikykis.

Dženei ėmė zvimbti ausyse, gerklė išdžiūvo. Būtų mielai užsimerkusi, bet bijojo, kad ims svaigti galva ir ji nukris nuo motociklo. Keidžas užvedė variklį ir nuvairavo gatvele tolyn. Dženė neleido sau nė krustelėti, nors be galo troško suleisti pirštus į jo krūtinės plaukelius ir pajusti tvirtus raumenis.

– Na, kaip? – pasukęs galvą šūktelėjo Halo brolis.

Įveikusi pirminį drovumą Dženė atsakė:

– Man patinka!

Kai išvažiavo iš miestelio, juos negailestingai pagavo taršyti karštas vėjas. Keidžas privertė motociklą kriokti iš visų jėgų. Jie rūko greitkeliu žaibišku greičiu it milžiniška širšė. Nuo po kojomis besiliejančio vieškelio teskyrė tik du ratai, ir tai Dženę savotiškai jaudino. Burzgiantis motoras virpino šlaunis, pilvą, krūtis. Nesiliaujanti vibracija maloniai gniaužė kvapą.

Keidžas išsuko iš vieškelio į siaurą asfaltuotą takelį ir galiausiai įvažiavo pro vartus. Ant nedidelės kalvos stovėjo Viktorijos laikų namas, aplinkui kiek akys užmatė driekėsi lygumos. Aptvertame kieme žėlė žolė ir krūmai, augo įvairūs medžiai, metantys gundantį pavėsį. Pastatą iš trijų pusių juosė veranda, nuo saulės spindulių saugojo antrojo aukšto balkonai. Virš vieno iš priekinių kampų dunksojo svogūno formos kupolas. Smėlio spalvos namas, apdengtas raudonu šiferiu, atrodė tarsi perkeltas iš pasakų knygos paveikslėlio.

Šalimais glaudėsi garažas. Dženė pastebėjo žymiąją korvetę, pastatytą greta kitų transporto priemonių. Už garažo buvo įrengtos arklidės, pievoje ganėsi keletas arklių.

– Čia mano namai, – tarstelėjo Keidžas. Jis sustabdė motociklą ir išjungė variklį. Dženė nulipo ir nusiėmė šalmą, nenuleisdama akių nuo namo.

– Čia tu gyveni?

– Taip. Jau dvejus metus.

– Nežinojau, kur gyveni. Niekada nebuvai mūsų čia pasikvietęs. – Džene atsisuko į Keidžą. – Kodėl?

– Bijojau, kad atsisakysite. Tėvai nieku gyvu nekeltų kojos į šią „blogio irštvą". Halas greičiausiai irgi nebūtų atvažiavęs, nes tėvai nepritartų tokiam žingsniui. Pamaniau, kad paprasčiausia bus nieko nekviesti.

– O aš?

– O tu būtum atvažiavusi?

– Greičiausiai, – pratarė ji, bet nė vienas tuo nepatikėjo.

– Ką gi, dabar tu čia. Nori apžiūrėti?

Klausimas nuskambėjo labai nedrąsiai. Nepaisant pabrėžtinio vyriškumo, jis atrodė itin pažeidžiamas. Šįkart Džene nedvejojo. Degė nekantrumu apžiūrėti namą.

– Taip, labai. Galima užeiti į vidų?

Keidžas plačiai nusišypsojo ir užsitempė ją verandos laipteliais.

– Namas pastatytas amžiaus pradžioje. Jis turėjo daugybę šeimininkų, bet nė vienas jų nesivargino remontuoti. Kai jį įsigijau, pastatas buvo visiškai apleistas. Mane labiausiai domino sklypas: iš pradžių norėjau šią lūšną nugriauti ir pasistatyti šiuolaikišką vieno aukšto namuką, bet šis namas pamažu užkariavo mano širdį. Supratau, kad čia jo vieta, ir nusprendžiau ne griauti, o suremontuoti, – kuklindamasis pasakojo Keidžas.

– Labai gražu, – pratarė Džene, apžiūrinėdama erdvius saulės nutviekstus kambarius aukštomis lubomis.

Keidžas namą įrengė paprastai: viską išdažė baltai – sienas, langines, medines sienas, portjeras, skiriančias vestibiulį nuo svetainės vienoje pusėje ir nuo apskrito valgomojo – kitoje. Ąžuolinės grindys buvo meistriškai pasendintos. Baldai atrodė ypač patogūs, kai kurie jų – senoviniai, kiti – nauji, bet visi skoningai derėjo tarpusavyje.

Virtuvė atrodė itin šiuolaikiška, bet visi naujausi prietaisai buvo išmoningai suslėpti po senoviniu amžiaus pradžią menančiu fasadu. Antrame aukšte išsiteko trys miegamieji – vienas jų visiškai atnaujintas. Sustojusi ant slenksčio Džene dirstelėjo į kambarį, kuriame miegojo Keidžas. Išdažytas smėlio ir ochros spalvomis, jis atitiko šviesų šeimininko gymį. Milžinišką lovą dengė didžiulė zomšos lovatiesė neatsiūlėtais kraštais, viliojamai puri ir minkšta. Už pravirų durų kitoje kambario pusėje Džene išvydo erdvų vonios kambarį, kuriame virš įspūdingo dydžio vonios švietė platus langas.

Keidžas pastebėjo jos žvilgsnį.

– Mėgstu mirkti vonioje ir stebėti peizažą. Iš čia puikiai matyti saulėtekis. – Jis buvo taip arti, kad šiltas jo kvėpavimas glostė ausį. – O žvaigždėtą naktį, šviečiant pilnačiai, vaizdas tiesiog gniaužia kvapą.

Džene it užhipnotizuota palinko arčiau Keidžo, bet tuoj pat susigriebė ir atšlijo.

– Namas tau tinka. Iš pradžių taip neatrodė, bet kad ir kaip keista, jis tikrai tau tinka.

Keidžą, regis, viešnios žodžiai pamalonino.

– Eikš, parodysiu baseiną.

Jis nusivedė ją laiptais žemyn, per įstiklintą verandos dalį, į kalkakmeniu grįstą vidinį kiemelį, džiuginantį akį įvairiausiomis spalvomis. Terakotos vazonuose žydėjo vešlios raudonos pelargonijos, kampe susodinti kaktusai buvo pasipuošę ryškiai geltonais ir rausvais žiedais. Prie tvoros glaudėsi sidabriniai šalavijų krūmeliai, aplipę purpuriniais žiedais. Baseinas buvo žydras it safyras.

– Oho, – sušnabždėjo Džene.

– Nori išsimaudyti?

– Neturiu maudymosi kostiumėlio.

– Tai nori išsimaudyti?

Dviprasmiškas klausimas, ištartas kimiu balsu, nuskambėjo gana subtiliai, o kartu ir gundomai.

Džene sustingo. Rodės, širdis akimirką liovėsi plakti, todėl ir kraujas nustojo tekėti gyslomis. Plaučiai atsisakė įkvėpti oro. Priblokšta svaiginamo kvietimo ji žvelgė į įdėmias gintarines akis ir nedrįso nė mirktelėti.

Savaime suprantama, apie tai negali būti nė kalbos. Bet vis tiek leido sau pasvajoti.

Pašėlusiu greičiu besisukančios mintys privertė iškaisti. Ji *matė* juodu nuogus, nutviekstus saulės, glostomus sauso vėjo. Regėjo įdegusį jo kūną, kurį dengia tik šviesūs rusvi plaukeliai. Matė save, droviai apsinuoginančią prieš saulę, vėją ir vyrą.

Burna prisipildė seilių.

Įsivaizdavo, kaip liečia Keidžą, kaip delnai slysta nuogomis jo rankomis, kaip pirštai čiuopia pūpsančias gyslas, paskui panyra į švelnius plaukelius.

Keidžas ją glosto. Stiprios rankos siekteli krūtų ir spusteli maudžiančius spenelius, slysta pilvu žemyn iki šlaunų ir...

– Man reikia grįžti. – Džene apsisuko ir kone bėgte pasileido kiemeliu atgal į namą, tarsi ją vytųsi nelabasis. Nors Keidžas neturėjo nei dvišakos uodegos, nei ragų, palyginimas ne visai iš piršto laužtas.

Lyg apmirusi Džene truputį pastovėjo verandoje, kol Keidžas užrakino namo duris. Kai jis paėmė ją už rankos, norėdamas nusivesti laiptais žemyn, Džene krūptelėjo.

– Džene, kas nutiko?

– Ne, nieko. – Ji nervingai apsilaižė išdžiūvusias lūpas. – Man patiko tavo namai.

Kas jai darosi? Juk Keidžas jos nenuskriaus. Pažįsta jį daugybę metų, net gyveno po vienu stogu, kai šis grįždavo iš koledžo

vasaros atostogų. Kodėl staiga ėmė atrodyti, kad jis – svetimas žmogus, nors jautėsi pažįstanti jį geriau už bet ką kitą visame pasaulyje? Dženė Keidžui nė karto neišliejo širdies taip kaip Halui, su kuriuo dažnai ilgai kalbėdavosi. Vis dėlto jautė protu nepaaiškinamą ryšį. Kodėl?

Krūtinėje virte virė trikdantys jausmai – tokie svetimi, erotiški. Bet – keisčiausia ir baisiausia – tokie tikri.

– Ką gi, tu pirmoji peržengei mano namų slenkstį, – pareiškė Keidžas ir užsėdo ant motociklo priešais Dženę. Variklis suriaumojo. – Laikykis, mergyt.

– Keidžai!

Visą kelią iki namų Dženei daugiau nepavyko giliai įkvėpti. Keidžas taip rūko vieškeliu, kad vaizdas aplinkui susiliejo į neaiškią dėmę. Ji laikėsi įsitvėrusi iš visų jėgų, pamiršusi drovumą. Prisispaudė jam prie nugaros, o rankas tvirtai sunėrė ant nuogo pilvo. Šlaunimis apglėbė jo klubus, smakrą padėjo ant peties.

Įsukęs į klebonijos gatvelę Keidžas sulėtino greitį, bet vis tiek motociklu užšoko ant šaligatvio ir ėmė vinguriuoti tarp šalikelėje augančių šilkmedžių, kuriuos prieš kelis dešimtmečius pasodino rūpestingi žmonės. Pėsčiųjų nebuvo, tad pavojus negrėsė, bet Dženė vis tiek sucypė:

– Tu – pamišėlis, Keidžai Hendrenai!

Kai Keidžas įlėkė į kiemą ir išjungė variklį, abu tebeleipo juokais.

– Nori vėl pasivažinėti rytoj? – pasisukęs per petį pasiteiravo jis.

Dženė nusiropštė nuo motociklo. Vos išsilaikė ant virpančių kojų. Iš jaudulio kurį laiką nepajėgė atgauti pusiausvyros ir, stengdamasi neparkristi, įsikibo jam į petį.

– Ne. Tikrai ne. Šis pasivažinėjimas prilygo žaidimui su mirtimi.

Jos skruostai buvo išraudę, žalios akys spindėte spindėjo. Keidžas dar niekada nebuvo matęs tokios šypsenos – santūrumo kaukė, po kuria paprastai slėpėsi Džėnė, pranyko. Jos dvasia troško nuotykių, ir Keidžas pirmą kartą tuo įsitikino.

Jis nulipo nuo motociklo ir nusitraukė šalmą.

– Greitai įprasi. – Jis padėjo Džėnei nusiimti šalmą ir nė negalvodamas pirštais perbraukė jos susitaršiusius plaukus. – Kitą kartą viršysime garso greitį.

Keidžas apglėbė Dženę per pečius. Kojos tebelinko, tad ji mielai atsirėmė į stiprų vyro petį ir apglėbė jį per juosmenį. Juodu kartu nusvirduliavo prie užpakalinių durų.

Staiga durys prasivėrė. Pro jas išėjęs Bobas žingtelėjo laiptais žemyn. Jis kaltinamai nužvelgė Keidžą, paskui Dženę. Išvydę rūškaną Bobo veidą juodu sustojo kaip įbesti.

– Tėti? Bobai? – vienu balsu kreipėsi jie. Bet jau žinojo, ką išgirs.

– Mano sūnus žuvo.

Ketvirtas skyrius

– Džene? – primygtinai sukuždėjo Keidžas, bet atsako nesulaukė. – Džene, būk gera, neverk. Gal paprašyti palydovės ko nors atnešti?

Ji papurtė galvą ir atitraukė šlapią popierinę nosinaitę nuo akių.

– Ne, ačiū, Keidžai. Man viskas gerai.

Aišku, melavo. Nuo pat vakarykštės popietės, kai Bobas Hendrenas pranešė, kad Halą Monterike sušaudė šaulių būrys, nesijautė gerai.

– Po galais, nė pats nesuprantu, kodėl leidau tau vykti drauge, – karčiai pasakė Keidžas, kaltindamas tik save.

– Privalėjau skristi, – nepasidavė Džėnė, tebešluostydama patinusias raudonas akis ir nosį.

– Bijau, kad tau šis išbandymas gali būti per sunkus.

– Nebus. Negalėjau sėdėti namuose ir laukti. Turėjau vykti su tavimi, antraip būčiau išsikrausčiusi iš proto.

Keidžas suprato Džęnę. Užduotis siaubinga – reikėjo nuskristi į Monteriką, atpažinti Halo kūną ir susitarti dėl jo pargabenimo į Jungtines Valstijas. Teks užpildyti begalę popierių JAV valstybės departamente, ką jau kalbėti apie abejotinas derybas su aikštinga Monteriko karine chunta. Vis dėlto geriau tvarkyti šiuos reikalus, nei likti namie ir stebėti nepakeliamą Hendrenų gėlą.

– Džene, kur buvai? – verkdama klausė Sara. Ji ištiesė rankas

į Dženę, kai tik ši įžengė į svetainę, išgirdusi naujieną iš Bobo lūpų. – Tavo automobilis čia... visur tavęs ieškojome... Ak, Džene!

Sara susmuko Dženės glėbyje ir prapliupo širdį veriančia rauda. Keidžas prisėdo ant sofos, plačiai išskėtė kojas ir nunarinęs galvą įsispoksojo į grindis. Niekas neskubėjo jo guosti netekus brolio. Atrodė, lyg tėvai vyresniojo sūnaus nė nepastebėjo, tik Bobas smerkiamai nužvelgė ant koridoriaus grindų gulinčius šalmus, kuriuos Keidžas numetė skubėdamas paskui Dženę į vidų.

Dženė paglostė šviesius Saros plaukus.

– Atleiskite, kad nebuvau... Mudu su Keidžu važinėjomės motociklu.

– Važinėjaisi su Keidžu? – Sara kilstelėjo galvą ir žvilgsniu pervėrė sūnų. Žiūrėjo į jį taip, tarsi stebėtųsi, kad jis išvis egzistuoja, lyg pirmą kartą matytų.

– Mama, iš kur sužinojote apie Halą? – tyliai pasiteiravo Keidžas.

Sara tebesėdėjo nustėrusi, išblyškusi kaip popieriaus lapas ir spoksojo priešais save nieko nematančiomis akimis.

Bobas perpasakojo kelias smulkmenas, kurias pavyko sužinoti.

– Maždaug prieš pusvalandį paskambino Valstybės saugumo departamento atstovas. – Pastorius atrodė baisiai susenęs. Stovėjo nusvirusiais pečiais ir priminė suvargusį senelį. Pirmą kartą išryškėjo nukaręs pagurklis, akys prarado įprastą gyvumą, o žvilgsnis – aiškumą. Balsas, toks įspūdingas ir tvirtas, kai kalbėdavo iš sakyklos, dabar graudžiai virpėjo.

– Matyt, tiems valdžią užgrobusiems fašistams nepatiko Halo kišimasis. Jis kartu su palydovais ir keliais sukilėliais, kuriuos mėgino išvaduoti, buvo suimti. Jie visi... – Bobas su užuojauta

pažvelgė į Sarą ir sušvelnino valstybės pareigūno žodžius: – Visi žuvo. Vyriausybė pateiks oficialų protestą.

– Mūsų sūnus mirė! – suaimanavo Sara. – Kokia nauda iš tų protestų? Jie Halo neprikels.

Dženė mintyse su ja sutiko. Moterys visą vakarą nepaleido viena kitos iš glėbio. Kartu raudojo ir gedėjo. Žinia greitai pasklido tarp parapijiečių. Vienas po kito jie ėmė plūsti į kleboniją. Erdvūs kambariai prisipildė užuojautos, o virtuvė – maisto.

Telefonas nesiliovė čirškęs. Kartą Dženė pakėlė akis ir pamatė atsiliepusį Keidžą. Jis buvo spėjęs nuvažiuoti namo ir persirengti: vilkėjo kostiumo kelnes, marškinius ir švarką. Klausydamasis pašnekovo Keidžas nykščiu ir rodomuoju pirštu trynė akis. Jis rėmėsi į sieną ir atrodė pavargęs. Ir labai nusiminęs.

Po pašėlusio pasivažinėjimo su Keidžu Dženė nė nebuvo užlipusi į viršų susišukuoti, bet niekas nepastebėjo, kokia ji išsitaršiusi. Visi aplinkui judėjo it bejausmiai robotai. Niekas negalėjo patikėti, kad Halas išplėštas iš jų gyvenimo taip žiauriai ir negailestingai.

– Atrodai išsekusi. – Dženė buvo besipilanti kavos į puodelį. Atsisukusi išvydo už savęs stovintį Keidžą. – Ar bent užkandai?

Parapijiečių sunešti valgiai rikiavosi ant virtuvės stalo, bet Dženei vien mintis apie valgį kėlė šleikštulį.

– Ne. Nieko nenoriu. O tu?

– Aš irgi nealkanas.

– Turėtume ko nors užkasti, – pareiškė prie jų prisiartinęs Bobas. Sara stovėjo įsikibusi jam į parankę. Vyras padėjo žmonai atsisėsti ant kėdės.

– Tėti, skambino vyras iš Saugumo departamento, pavarde Vitersas, – pranešė Keidžas. – Aš ryt ten nuskrisiu ir parlydėsiu Halo kūną namo. – Sara suinkštė ir prispaudė pirštus prie

sučiauptų lūpų. Keidžas liūdnai pažvelgė į motiną. – Vitersas pasitiks Meksike. Jis mane palydės ir galbūt padės sutvarkyti neišvengiamus biurokratinius reikalus. Paskambinsiu, kai tik ką nors sužinosiu, kad galėtumėte pasirengti laidotuvėms.

Sara užsikniaubė ant stalo, padėjo galvą ant rankų ir pravirko.

– Keidžai, aš skrisiu kartu, – ramiai pranešė Džene.

Ji buvo tvirtai apsisprendusi, o Hendrenai, nors ir nepritarė, pernelyg sielvartavo, kad stengtųsi atkalbėti.

Džene su Keidžu anksti rytą nuvažiavo į El Pasą ir įlipo į lėktuvą, skrendantį į Meksiką – prieš beveik tris mėnesius tą patį skrydį rinkosi Halas.

Dabar šalia Dženės sėdėjo Keidžas. Nors jų eilėje viena vieta buvo laisva, jis įsitaisė per vidurį, šalia Dženės, tarsi norėtų apginti ją nuo išorinio pasaulio. Kai popierinė nosinaitė ėmė plyšti, jis iš švarko kišenės išsitraukė naują.

– Ačiū.

– Džene, nedėkok man. Negaliu žiūrėti, kaip verki.

– Jaučiuosi tokia kalta.

– Kalta? Dėl Dievo, kodėl?

Džene mostelėjo ranka ir įsmeigė nevilties kupiną žvilgsnį į langą, už kurio plytėjo neaprėpiamas dangus.

– Nežinau. Dėl milijono priežasčių. Dėl to, kad siutau ant Halo, kai jis išvažiavo. Įsižeidžiau ir pykau, kad jis neatsiuntė laiško, skirto tik man. Dėl tokių ir panašių niekų.

– Kai kas nors miršta, visi jaučiasi kalti dėl smulkmenų. Tai natūralu.

– Taip, bet... aš jaučiuosi kalta... kad gyvenu. – Džene pasuko galvą ir pažvelgė į Keidžą ašarų sklidinomis akimis. – Vakar man buvo taip smagu su tavimi, kai Halas jau buvo miręs.

– Džene... – Keidžo gerklėje užstrigo skausmingas gumu-

las. Jis taip pat jautėsi dėl to kaltas, bet nė už ką neprisipažins Dženei.

Viena ranka Keidžas apglėbė ją ir priglaudė prie krūtinės, o kita ranka ėmė raminamai glostyti plaukus. Dženė padėjo galvą jam ant peties.

– Nekaltink savęs dėl to, kad gyveni. Halas to nenorėtų. Jis pats nusprendė vykti į šią misiją. Žinojo, kokie pavojai jo laukia, bet pasiryžo rizikuoti.

Keidžas nenorėjo galvoti apie tai, kaip gera laikyti glėbyje Dženę. Bet nieko negalėjo padaryti. Tūkstančius kartų troško ją šitaip priglausti. Gaila tik, kad proga tokia nelemta. Kita vertus, jis tik žmogus. Negali apsimesti, kad nejaučia neapsakomo malonumo, glausdamas prie savęs gležną, smulkutį jos kūną.

Kodėl Halas turėjo žūti? Po galais, *kodėl*? Keidžas troško laimėti Dženės prielankumą garbingoje kovoje. Anokia čia pergalė, jei mylimąją išlaisvina Halo mirtis. Ar kita kliūtis, kurią teks įveikti, bus ją graužianti kaltė?

– Kodėl įsiutai ant Halo, kai jis išvažiavo? – Nejaugi Dženė ėmė gailėtis tos nakties? Tik ne tai. Bijojo to, ką gali išgirsti, bet privalėjo sužinoti atsakymą.

Ji ilgai dvejojo, Keidžas net pamanė, kad neatsakys. Galiausiai išspaudė:

– Naktį, prieš jam išvažiuojant, kai kas nutiko, ir tai mus labai suartino. Maniau, kad viskas pasikeis. Bet kitą rytą Halas išvyko nė neatsisveikinęs, tarsi nieko nebūtų nutikę.

Nes tai nutiko ne Halui.

– Tikėjausi, kad Halas atšauks kelionę. – Dženė atsiduso ir Keidžas pajuto, kaip pakilo jos krūtinė. – Kai išvyko, pasijutau atstumta. Tiesą pasakius, giliai širdyje žinojau, kad misija jam svarbesnė nei mano jausmai, bet...

Keidžas troško išgirsti, ką Dženė galvojo ir jautė tą rytą. Kai

žvelgė į ją, sėdėdamas prie pusryčių stalo, galvoje sukosi tūkstančiai klausimų, bet negalėjo užduoti nė vieno – lūpas surakino jo paties išdavystė.

Magėjo paklausti: „Kaip tu? Ar tavęs neužgavau? Džene, ar man tik pasivaideno, kad buvo beprotiškai gera? Ar viskas nutiko iš tikrųjų, ar tai tik fantastiškas sapnas?"

Vis dar nežinojo atsakymų, bet kad ir kokie būtų, jie skirti Halui, o ne jam. Ją įžeidė atsainus Halo elgesys po pirmosios jųdviejų meilės nakties. Džene nepajėgė suprasti, kaip Halas galėjo taip išvažiuoti, jei toji naktis jam ką nors reiškė. Halas nenusipelnė Dženės pykčio. Bet ir ji nekalta. Kaltininkas tėra vienas – kaip įprasta, Keidžas.

Gal reikėtų Dženei prisipažinti? Paaiškinti, kad Halas nebuvo su ja tą nuostabią naktį, todėl taip ir elgėsi? Tai išvaduotų Dženę nuo kaltės jausmo. Ar turėtų pasakyti?

Ne, dėl Dievo. Ji dar neatsipeikėjo po Halo žūties. Kaip pasijustų sužinojusi, kad mylėjosi ne su tuo vyru? Kaip moteris galėtų sau už tai atleisti? Kaip pajėgtų atleisti šitaip ją apgavusiam vyrui?

Džene, ko gero, pajuto, kaip Keidžas įsitempė, nes ji staiga atsisėdo ir kiek atsitraukė nuo palydovo.

– Be reikalo kvaršinu tau galvą. Neabejoju, kad mano asmeninis gyvenimas mažai tau terūpi.

Dar ir kaip rūpi. Juk kartą juodu buvo taip suartėję, kaip tik gali suartėti vyras ir moteris. Tik Džene to nežino. Nežino, kad glamonėjo ją, kol jos odos tekstūra amžiams įsispaudė jo pirštų galiukuose. Pažino jos krūtų formą ir patyrė, koks jausmas lytėti jas lūpomis ir glamonėti liežuviu. Aistringos Dženės aimanos buvo jam pažįstamos ne prasčiau už savo paties balsą, nes leisdamas vienišas naktis ir svajodamas apie mylimą moterį, mintyse priversdavo jas daug kartų suskambėti. Nė neabejojo, kad joks

vyras, netgi jo brolis, nebučiavo Dženės taip kaip jis. Niekas kitas pasaulyje nepažino tikrojo jos skonio.

Staiga Keidžas susigriebė – ką, po velniais, sau mano? Argi jis ne apgailėtinas šunsnukis? Brolis žuvo, o jis atsimena meilės naktį su Džene.

– Netrukus leisimės, – sumurmėjo Keidžas, stengdamasis užgniaužti kaltę ir sutrikimą.

– Man reikėtų susitvarkyti.

– Gražiai atrodai.

Džene atsisuko į Keidžą. Nors ir šlykštėjosi savimi dėl nuodėmingų minčių, jis negalėjo susilaikyti į ją nepažiūrėjęs.

Įrėmusi įdėmų žvilgsnį į bendrakeleivį Dženė suvokė, kad niekas nepadėkojo jam už neįkainojamą pagalbą. Juk tai jis pasirūpino visomis būtinomis smulkmenomis, nė neprašytas ėmėsi nemaloniausių užduočių.

– Keidžai, tu mums be galo padėjai. Tėvams. Ir man. – Dženė uždėjo ranką ant jo plaštakos. – Džiaugiuosi, kad tave turime.

– Ir aš džiaugiuosi, kad mane turite, – šyptelėjęs atsiliepė Keidžas.

Gerai, kad neprasitarė apie tą naktį. Senasis savanaudiškasis Keidžas nebūtų leidęs broliui prisiimti nuopelnų už Dženei suteiktą malonumą, bet naujasis Keidžas leis jai manyti, kad naktį praleido su sužadėtiniu, kad ir taip kaltės kamuojamos merginos nepribaigtų gėda.

Monteriko sostinė buvo triukšminga, pavojinga ir duso nuo karščio. Dunksantys niūrūs betoniniai ir plieniniai griaučiai liudijo, kad kadaise griuvėsių vietoje stovėjo gražūs pastatai. Gatvėse suversti šiukšlių kalnai trukdė pravažiuoti. Skelbimų lentos raudonavo nuo dažais išrašytų politinių šūkių, klykte klykiančių apie šiurpų pilietinį karą.

Gatvėse patruliavo grėsmingi kariai, vilkintys berankoviais marškinėliais, maskuojamosiomis kelnėmis ir avintys kariškus batus. Jie elgėsi arogantiškai ir įžūliai. Buvo įprasta darbo diena, tad šen bei ten šmėkščiojo įbauginti civiliai, neramiai besidairantys aplinkui.

Džėnė, pirmą kartą atsidūrusi tokioje slogioje vietoje, ėmė geriau suprasti Halo misiją, jo ryžtą ištaisyti neteisybę ir išlaisvinti pavergtus žmones.

Keidžas su Džene, išvydę Meksike juos sutinkantį Saugumo departamento atstovą Vitersą, nusivylė. Džėnė tikėjosi pamatyti vyrą, panašų į Gregorį Peką* – ryžtingą ir tvirtą valdžios atstovą. Tačiau ponas Vitersas atrodė taip, lyg baimintųsi stipresnio vėjo, ką jau kalbėti apie susirėmimą su Jungtinėms Valstijoms priešiška vyriausybe. Vyras vilkėjo suglamžytu medvilniniu kostiumu ir nė iš tolo nepanėšėjo į griežtą bei tvirtą herojų. Džėnė laisvai galėjo įsivaizduoti poną Vitersą kaip kandžių pašaipų taikinį, tik ne kaip vyriausybės atstovą, gebantį derėtis su karine chunta.

Vis dėlto Vitersas buvo malonus ir užjaučiantis. Jis palydėjo Dženę su Keidžu per pilnutėlį oro uostą iki lėktuvo, turėjusio nuskraidinti į Monteriką. Su Džene elgėsi itin pagarbiai.

Džėnė leido kalbėti Keidžui. O šis, net ir tvarkydamas reikalus, nepamiršo ja pasirūpinti – neleido nutolti, visada atsirasdavo šalia, globėjiškai apglėbdavo per pečius arba švelniai prilaikydavo už alkūnės.

Ji sėmėsi stiprybės iš jo, rėmėsi į jį be jokios sąžinės graužaties. Dieve, ką be jo darytų? Mintyse stebėjosi, kodėl žmonės laiko Keidžą bejausmiu. „Keidžui Hendrenui nusispjauti į visus ir į viską“, – tokia nuomonė vyravo miestelyje. Bet miestelėnai klydo.

* Gregory Peck (1916–2003) – garsus amerikiečių aktorius.

Keidžas toli gražu ne toks. Jis labai sielvartavo dėl brolio. Ir su Džene elgėsi be galo maloniai.

Nusileidę Monterike Dženė, Keidžas ir ponas Vitersas susispaudė ant senutėlio fordo užpakalinės sėdynės, priekyje, šalia vairuotojo, sėdėjo kareivis, po pažastimi pasikišęs Kalašnikovo automatą. Kaskart žvilgtelėjus į ginklą Dženei nugara perbėgdavo šiurpuliukai.

Vairuotojas ir jo palydovas palaikė dabartinę šalies valdžią. Jie nė nesistengė slėpti paniekos pakeleiviams. Pervažiavę miestą jie galiausiai buvo išlaipinti priešais pastatą, kuriame anksčiau buvo įsikūręs bankas. Dabar čia buvo įrengta vyriausybės būstinė. Prie fasado kolonos mekeno pririštas ožys, toks pat piktas ir nedraugiškas kaip ir Monteriko gyventojai.

Viduje virš galvų kabantys ventiliatoriai veltui stengėsi išjudinti tirštą pridvisusį orą. Visa laimė, kad buvusio banko vestibiulyje buvo galima pasislėpti nuo svilinančios saulės spindulių. Dženės palaidinė prilipo prie nugaros. Keidžas jau seniai buvo nusivilkęs švarką ir atsiraitojęs marškinių rankoves.

Kareivis šiurkščiai mostelėjo šautuvu į sukežusią sofą ir kažką suniurnėjo – greičiausiai liepė sėstis. Ponas Vitersas buvo palydėtas pas karo vadą. Po kelių minučių jis išėjo pro duris, nosine nuo kaktos įnirtingai šluostydamasis prakaitą.

– Vašingtonas apie tai sužinos, – pasipiktinęs pareiškė jis.

– Ką sužinos? – paklausė Keidžas. Jis stovėjo plačiai išsižergęs, persimetęs švarką per petį, pro prasagstytus marškinius bolavo raumeninga krūtinė. Košdamas žodžius pro sukąstus dantis Keidžas atrodė grėsmingiau už bet kurį kareivį.

Ponas Vitersas paaiškino, kad Halo kūnas dar neatvežtas į miestą.

– Kaimas, kur... eee...

– Buvo įvykdyta egzekucija, – išrėžė Keidžas.

– Na, taip, keliai į tą kaimą atkirsti dėl partizanų išpuolių. Bet jie tikisi, kad kūną pavyks atgabenti iki nakties, – paskubėjo nuraminti ponas Vitersas.

– Iki nakties! – aiktelėjo Džene. Visai netroško praleisti dar vienos dienos šioje karo niokojamoje šalyje.

– Deja, taip, panele Flečer. – Ponas Vitersas nervingai žvilgtelėjo į Keidžą. – Gal ir greičiau. Niekas negali tiksliai pasakyti.

– O ką mes darysime visą šį laiką? – pasiteiravo Džene.

Valdininkas atsikrenkštė ir nugurkė seiles.

– Lauksime.

Jie laukė. Valandos slinko be galo lėtai. Iš pastato atvykėlių neišleido. Tik pasitelkęs diplomatines galias ponas Vitersas parūpino Keidžui su Džene maisto ir gėrimo – jiems atnešė sužiedėjusių sumuštinių su kumpiu ir pradvisusio šilto vandens.

– Neabejoju, kad čia kalinių maisto likučiai, – pareiškė Keidžas ir neslėpdamas paniekos nušveitė šlykštų sumuštinį į artimiausią šiukšliadėžę. Džene taip pat negalėjo valgyti savojo: kumpis buvo šviesiai žalsvo atspalvio. Vandenį jie vis dėlto išgėrė, baimindamiesi dehidratacijos. Amerikiečiai leipėjo nuo karščio, o kareiviai, atsirėmę į sieną, ramiai ilsėjosi.

Keidžas žingsniavo pirmyn ir atgal, nepaliaujamai keikdamas ir koneveikdamas Monteriką ir juos sergėjančius karius. Dauguma šios šalies gyventojų buvo tamsaus gymio, tad šviesiaplaukė žaliaakė Džene traukė akį. Nors ji to nenumanė, Keidžas juto smalsius vyrų žvilgsnius. Kaskart, kai kuris nors pasipūtęs kareivis įsispoksodavo į merginą, Keidžo akys grėsmingai susiaurėdavo.

Kareiviai neįtarė, kad jaunasis amerikietis moka ispaniškai. Kai vienas jų išrėžė nešvankų pokštą apie atvykėlę, Keidžas sugniaužė kumščius ir patraukė link nepraustaburnio. Laimei, ponas Vitersas spėjo sugriebti jį už rankovės.

– Dėl Dievo meilės, tik nekrėskite kvailysčių, antraip tėvams, užuot priėmus vieną kūną, teks priimti tris. Vitersas buvo teisus, tad karingai nusiteikusiam Keidžui beliko klestelėti ant sofos.

– Nė akimirką nedink man iš akių, – paprašė jis ir stipriai sugniaužė Dženės ranką.

Saulei leidžiantis už neįžengiamų džiunglių tolumoje, gatve atburzgė didžiulis karinis sunkvežimis ir sustojo priešais vyriausybės pastatą. Vairuotojas ir kareivių būrys neskubėdami išlipo lauk, prisidegė cigaretes, persimetė keliais juokeliais ir pasirąžė po ilgos kelionės dulkėtais keliais. Vienas atvykėlių – aukščiausio rango ir didžiausiu pilvu – nukrypavo į vado būstinę.

– Tikriausiai čia jie, – viltingai pratarė ponas Vitersas. Ir neklydo.

Vadas išlindo iš savo kabineto ir mostelėjęs popierių šūsnimi davė laukiantiesiems ženklą sekti paskui jį į lauką. Vairuotojas atidengė brezentinį priekabos uždangalą, ir viršininkas įsirioglino į vidų. Vitersas iš paskos. Tada ir Keidžas.

– Ne, – sustabdė jis Dženę, kuri irgi suskato ropštis į priekabą.

– Keidžai, bet...

– Ne, – tvirtai pakartojo jis.

Priekaboje gulėjo keturi karstai. Halas buvo trečiajame. Persikreipęs Keidžo veidas, kai jis pažvelgė į atidengtą karstą, Dženei buvo iškalbingesnis nei bet kokie žodžiai. Jis užsimerkė ir susiraukė, parodydamas dantis. Vitersas kažko jo paklausė, ir Keidžas linktelėjo.

Kai atsimerkė, akys ėmė klaidžioti po sunkvežimį, tarsi negalėtų prisiversti dar sykį pažvelgti į brolį. Galiausiai vėl žvilgtelėjo į karstą. Keidžo veidas sušvelnėjo, o akyse sužibo ašaros. Jis su meile paglostė atšalusį brolio skruostą.

Vadas šūktelėjo ispaniškai, ir karstas buvo uždarytas. Kai

Keidžas su Vitersu iššoko iš sunkvežimio, keturi kariai iškėlė jį ant žemės.

Vos išlipęs Keidžas apsikabino Dženę. Iki tos akimirkos ji nė pati nejuto skruostais riedančių ašarų.

– Išvežkite mus iš čia, – Keidžas kreipėsi į šalia besisukinėjantį Vitersą. – Tegul gabena karstą į oro uostą, ir mes nedelsiant išskrisime.

Vitersas nuskubėjo vykdyti Keidžo prašymo. Šis pirštu švelniai kilstelėjo Dženės smakrą.

– Kaip tu?

– Ar jis... jo veidas...

– Ne. – Keidžas švelniai nusišypsojo ir nubraukė plaukus jai nuo akių. – Jis atrodo sveikutėlis, tarsi miegotų. Neįtikimai jaunas. Ir ramus.

Dženė sukūkčiojo ir įsikniaubė į Keidžo marškinius. Jis nulenkė galvą prie jos viršugalvio ir priglaudė ją prie savęs, raminamai glostydamas nugarą. Nepaisant neaiškių jausmų Halui, Keidžas buvo jai it brolis – juk gana ilgai dalijosi su jais vienu stogu. Keidžas suprato, kaip ji kenčia. Atrodė, lyg tame karste gulėtų jo paties dalelė.

Vitersas garsiai atsikrenkštė ir nejaukiai pasimuistė.

– Hm, pone Hendrenai, – prabilo pareigūnas, o kai Keidžas pakėlė galvą ir klausiamai į jį pažvelgė, skubiai išpyškino: – Jie gabena jūsų brolio kūną į oro uostą. – Vitersas parodė išklerusį pikapą su barškančia pavarų dėže, jis garsiai bildėjo į kalvą.

– Gerai, noriu kuo greičiau iš čia išvežti Dženę. Galime pasiekti Meksiką per...

– A, yra problemų.

Keidžas su į paranke įsikibusia Džene jau buvo nužingsniavęs prie automobilio, bet išgirdęs pareigūno žodžius sustojo ir atsisuko.

– Kokių dar problemų? – Jis rūsčiai dėbtelėjo į Vitersą.

Šis kiek pamindžikavo.

– Sutemus lėktuvams neleidžiama kilti.

– *Ką?!* – pratrūko Keidžas. Saulė jau buvo nusileidusi, žemę gaubė tirštos atogrąžų sutemos.

– Dėl saugumo sumetimų, – paaiškino pareigūnas. – Naktimis jie neapšviečia kilimo tako. Jei atsimenate, kai atskridome, kilimo takai buvo užmaskuoti.

– Taip, atsimenu, – irzliai suburbėjo Keidžas ir ranka perbraukė plaukus. – Kada galėsime išskristi?

– Anksti ryte.

– Jei ir ryte kils sunkumų, užkursiu čia tikrą pragarą. Dievaži, aš irgi galiu griebtis purvinų triukų. Galiu tapti pavojingesnis už bet kokį partizaną, – kalbėjo Keidžas baksnodamas pirštu orą. – O jei jiems atrodo, kad leisiu Dženei kamuotis visą naktį tame banko pastate, labai klysta!

– Ne, ne, ten jums nakvoti neteks. Jie parūpino kambarius vietos viešbutėlyje.

– Kurgi ne, – išrėžė Keidžas. – Patys susirasime viešbutį.

Tačiau pasirinkimas buvo pernelyg menkas. Galiausiai Keidžas su Džene apsistojo viešbutyje, kurį jiems nurodė vietos valdžios atstovai. Dženė pamanė, kad jei kambariai bus tokie pat niūrus, kaip ir viešbučio vestibiulis, jų laukia nelengva naktis. Baldai buvo apdulkėję ir dėmėti, virš galvų strigdami sukosi ventiliatoriai. Langus dengė nutriušusios užuolaidos, kurių kraštai tysojo ant subraižytų grindų. Ant stalo pūpsojo krūvelė žurnalų, kurių, matyt, ilgai niekas nevartė: viršeliai buvo išblukę, o dulkių apnešti pavadinimai neįskaitomi.

– Ne visai penkių žvaigždučių viešbutis, – burbtelėjo Keidžas. Vestibiulyje budėjo ne žvitrūs pasiuntiniai, o pašaipūs kareiviai, ginkluoti automatais.

Pasikalbėjęs su susivėlusiu durininku Vitersas netrukus ištiesė Keidžui su Džene po raktą.

– Visi gavome kambarius tame pat aukšte, – džiaugsmingai pranešė jis.

– Puikumėlis. Užsakysiu į kambarį šampano, ikrų, ir visi atšvęsime.

Keidžo pašaipos užgavo Vitersą.

– Panele Flečer, jūsų kambarys – trys šimtai devynioliktas.

Keidžas pačiupo raktą, Dženei nespėjus jo paimti, ir patikrino savojo numerį.

– Panelė Flečer apsistos trys šimtai dvidešimt penktajame, drauge su manimi. Eime, Džene. – Keidžas pagriebė ją už rankos ir nusivedė link laiptų, užuot kilęs liftu – jei šio būklė tokia pat kritiška, kaip visos šios Dievo apleistos šalies, nerizikuos jųdviejų gyvybėmis ir į jį nekels kojos.

– Bet man dėl kambarių davė griežtus nurodymus, – paprieštaravo Vitersas, risnodamas jiems iš paskos it įkyrus šunytis. – Visiems po atskirą kambarį.

– Velniop juos ir jų nurodymus. Gal manėte, kad paliksiu Dženę vieną, patikėsiu ją jų malonei? Jei taip, galvokite iš naujo.

– Bet jūs pažeidžiate mūsų susitarimą.

– Man nusispjauti, net jei dėl šio pažeidimo kils trečiasis pasaulinis karas!

– Labai abejoju, ar kas nors pakenktų panelei Flečer. Šiaip ar taip, jie juk ne laukiniai.

Keidžas apsisuko ir taip piktai sužaibavo akimis, kad pareigūnas net žingtelėjo atgal.

– Dženė bus su manimi.

Grėsmingas tonas užgniaužė norą ginčytis.

Trys šimtai dvidešimt penktasis kambarys buvo toks pat tvankus ir pridusęs, kaip ir Monterikas. Keidžas nulenkė stali-

nės lempos gaubtą žemyn, paskui priėjo prie lango ir žvilgtelėjo į gatvę. Kaip ir įtarė, apačioje juos stebėjo du kariai, kuriuos tamsoje išdavė tik smilkstantys cigarečių galiukai. Jis paliko langą pravirą, bet nuleido žaliuzes, užkirsdamas kelią smalsiems žvilgsniams. Į kambarį plūstelėjo vėsaus nakties oro, ir kvėpuoti tapo lengviau.

– Vitersas sakė, kad mums atneš vakarienę.

– Jei tokią pat kaip priešpiečiai, laukiu nesulaukiu. – Dženė abejingai švystelėjo rankinę ant lovos ir prisėdo ant krašto. Nors ir atrodė pavargusi bei nusiminusi, Keidžas nudžiugo, kad ji dar geba juokauti.

– Nusiauk ir prigulk.

– Gal tikrai minutėlę pailsėsiu, – tyliai pritarė Dženė ir atsigulė. Smulkus jos kūnas prasmego ant raudonais žiedais išmargintos lovatiesės.

Po pusvalandžio į duris pasibeldė kareivis ir jas pravėręs įžengė su padėklu. Išgirdusi beldimą snūduriavusi Dženė staigiai pašoko lovoje. Kilstelėjęs sijonas apnuogino šlaunis. Kareivis geidulingai nužvelgė merginą.

Nepaisydamas Viterso perspėjimo, Keidžas čiupo padėklą ir išstūmė kareivį už durų, užrakino spyną ir užstūmė duris kėde. Žinoma, tai nesulaikytų kulkų papliūpos, bet jis norėjo parodyti, kad nebijo šitų suskių.

„Vakarienė" buvo ryžių, vištienos ir pupelių troškinys, gausiai pagardintas aštriaisiais pipirais, nuo kurių Dženei net ištryško ašaros. Vis vien nejautė alkio, tad po dviejų kąsnių padėjo šakutę.

– Valgyk, – paliepė Keidžas, bakstelėjęs į lėkštę.

– Aš nealkana.

– Vis tiek suvalgyk. Bent jau tai, kas nejuda.

Keidžas neatlyžo, tad Dženė prisivertė suvalgyti pusę porcijos – išrankiojusi sprangius vištienos gabalėlius. Prie valgio buvo

patiekta drumzlino raudonojo vyno. Keidžas įsipylė šiek tiek gėrimo iš apčiupinėto grafino, paragavo ir nusivaipė:

– Šiuo skysčiu jie tikriausiai valo tualetus.

– Ir taip kalba žinomiausias lėbautojas La Botos apylinkėse?

– Ar taip mane vadina? – kilstelėję antakį pasidomėjo Keidžas.

– Kartais.

Jis įpylė vyno Dženei. Ji paėmė taurę ir pažiūrėjo į jį, tarsi nežinotų, ką daryti.

– Išgerk, – į nebylų Dženės klausimą atsakė Keidžas. – Nepasitikiu jų vandeniu, bet šiame birzgale neišgyventų jokios bakterijos, – paaiškino.

Dženė gurkštelėjo ir susiraukė, šitai prajuokino Keidžą. Dar kartą gurkštelėjo. Prisivertė nuryti penkis gurkšnius.

– Daugiau negaliu, – nusipurčiusi nuo kartumo pareiškė.

Keidžas padėjo padėklą su nešvariais indais ant žemės prie durų ir ilgai klausėsi – neatrodo, kad kas nors juos sektų. Bent jau ne už durų. Vis dėlto sargybiniai tikriausiai budi prie lifto ir laiptų.

– Kaip manai, dušas veikia? – Dženė nužingsniavo į vonią.

– Pabandyk.

– Ar neužsikrėsiu, jei išsimaudysiu?

Keidžas prajuko.

– Teks rizikuoti. – Jis timptelėjo nešvarius marškinėlius ant krūtinės. – Aš neturiu kito pasirinkimo.

– Aš taip pat, – atsiliepė Dženė ir dirstelėjo į savo atvaizdą gruoblėtame veidrodyje.

Užvėrusi duris nusivilko drabužius ir įžengė į dušo kabiną. Įprastomis aplinkybėmis nieku gyvu nebūtų kėlusi kojos į apipelėjusią kabiną, bet, kaip sakė Keidžas, neturėjo iš ko rinktis:

galėjo arba nusiprausti po dušu, arba eiti miegoti suprakaitavusi ir apdulkėjusi.

Keista, bet iš čiaupo pasipylė šiltas vanduo, o duše esantis muilas buvo pagamintas Jungtinėse Valstijose. Džene juo, o ne šampūnu, išsitrinko plaukus.

Apsišluosčiusi susimąstė, ką apsirengti. Reikėjo išskalbti apatinius ir palaidinę, antraip kitą rytą neprisivers jų apsivilkti. Galiausiai apsisprendė likti su apatinuku, o padorumo dėlei užsimesti švarkelį. Nors atrodė juokingai, kito pasirinkimo nebuvo.

Kriauklėje rankomis išskalbusi apatinius Džene sukabino kelnaites, kojines, liemenėlę ir palaidinę ant vienintelės vonioje esančios rankšluosčių kabyklos. Tada išjungė šviesą ir pravėrė duris.

Dvejojantis jos žvilgsnis susidūrė su kitoje kambario pusėje įsitaisiusio Keidžo akimis. Susidrovėjusi Džene viena ranka užsisagstė švarkelį, kita gniauždama jį prie krūtinės, ir droviai parietė apnuogintų kojų pirštus. Ar Keidžas yra ją matęs šlapiais plaukais?

– Aš, na... ten tebuvo vienas rankšluostis. Atleisk.

– Nieko, ir taip išdžiūsiu. – Jis nusišypsojo, nutaisęs lengvabūdišką veidą, bet nepajėgė atplėšti akių nuo nėrinių, apnuoginusių merginos kelius.

Ji prasilenkė su į vonią einančiu Keidžu. Kai šis uždarė duris, Džene atsiminė, kad vonioje liko džiūti apatiniai, ir skaisčiai išraudo. Kvailystė. Jie juk gyveno viename name. Kai Keidžas grįždavo iš koledžo, visų drabužiai būdavo skalbiami kartu. Vonios kambaryje visada kabodavo kam nors kitam priklausantys skalbiniai. Keidžas daugybę kartų matė ją su naktiniais ir chalatu. Bet šįkart viskas kitaip. Neverta apsimetinėti. Įsivaizdavusi, kaip jis nužvelgia apatinius, Džene iškaito.

Kai vyras išėjo iš vonios, ji buvo nusimetusi švarkelį ir palindusi po antklode.

Keidžas kvepėjo drėgme, muilu ir vyriškumu. Išlipęs iš dušo kabinos užsitempė tik trumpikes. Ant krūtinės banguojantys plaukeliai vis dar buvo drėgni. Greičiausiai nusausino plaukus rankšluosčiu – vanduo nuo jų nevarvėjo, bet jie tebebuvo šlapi ir susitaršę.

Keidžas išjungė šviesą, priėjo prie lovos ir prisėdo ant krašto.

– Tau patogu?

– Atsižvelgiant į aplinkybes, taip.

Džene abiem rankomis gniaužė iki smakro užtrauktą antklodę, Keidžas siektelėjo jos rankos ir sunėrė jųdviejų pirštus.

– Tu tikra šaunuolė, Džene Flečer, – tyliai pratarė jis. – Ar žinojai?

– Kaip suprasti?

– Šiandien išgyvenai tikrą pragarą, bet nė karto nepasiskundei. – Keidžas pirštu ėmė sukti Dženės garbanėlę. – Esi nuostabi moteris.

– Tu irgi šaunuolis, – jos balsas vos girdimai suvirpėjo. – Pravirkai pamatęs Halą.

– Jis mano brolis. Nors mudu ir labai skirtingi, aš jį mylėjau.

– Vis galvoju... – Džene užsikirto ir prikando lūpą, o skruostu lėtai nusirito ašara.

– Džene, negalvok apie tai. – Keidžas pirštais perbraukė jos skruostą.

– Privalau!

– Ne, neprivalai. Išprotėsi, jei apie tai galvosi.

– Keidžai, ir tu apie tai galvoji. Žinau, kad galvoji. Kas įvyko prieš sušaudymą? Ar jį kankino? Ar Halas bijojo? Ar jis...

Keidžas nutildė ją, prispaudęs pirštą prie lūpų.

– Aišku, kad galvojau. Manau, jog Halas narsiai pasitiko

lemtį. Jo tikėjimas buvo nepalaužiamas. Jis elgėsi taip, kaip tikėjo privaląs elgtis. Nemanau, kad paskutinėmis minutėmis tikėjimas jį apleido.

– Tu juo žavėjaisi, – staiga suvokusi tarė Dženė.

Keidžo veidą temdė sielvartas.

– Taip, tiesa. Mudu į viską reaguodavome skirtingai. Aš visąlaik mojuodavau kumščiais, o Halas ieškodavo taikaus sprendimo. Galbūt romiajam ir paklusniajam reikia daugiau drąsos nei triukšmadariui.

Dženė nė nesusimąsčiusi priglaudė delną Keidžui prie skruosto.

– Ir Halas tavimi žavėjosi.

– Manimi? – jis negalėjo patikėti.

– Taip, tavo nepaklusnumu, tvirtu būdu, kad ir kaip tai vadintum.

– Galbūt, – mąsliai atsiliepė Keidžas. – Mane tai pamalonintų. – Jis užtraukė antklodę Dženei ant pečių ir ją apkamšė. – Pamiegok. – Išjungė lempą, kiek padvejojo ir pasilenkęs pakštelėjo į kaktą.

Keidžas prisitraukė vienintelę padoresnę kambaryje buvusią kėdę prie lango ir įsitaisė joje. Sunki diena išsunkė visas jėgas – prabėgus kelioms minutėms, abu jau kietai miegojo.

– Kas tai? – Dženė stryktelėjo lovoje. Kambarys skendėjo tamsoje, tik ryški šviesa vis apšviesdavo langą.

Keidžas atsisuko ir, išvydęs baimingą merginos veidą, tuoj pat priėjo prie lovos.

– Džene, viskas gerai. – Jis prisėdo ir pamėgino paguldyti ją ant pagalvės, bet ji nesileido. – Tai vyksta už kelių kilometrų. Trunka jau apie pusvalandį. Gaila, kad tave pažadino.

– Čia ne griaustinis, – kimiai išspaudė ji.

Akimirką patylėjęs Keidžas pripažino:

– Ne.

– Šūviai.

– Taip.

– O Dieve! – Dženė užsidengė veidą rankomis ir aukštielninka nuvirto ant pagalvių. – Negaliu pakęsti šios vietos. Čia purvina, tvanku ir dar žudomi žmonės. Geri, gražūs žmonės – tokie kaip Halas. Noriu namo, – išbėrė ji ir pravirko. – Man baisu, nekenčiu savęs už tai, bet nieko negaliu padaryti.

– Ak, Džene.

Keidžas prigulė ant lovos ir prisitraukė ją prie savęs.

– Mūšis toli. Ryte išskrisime, ir galėsi pamiršti Monteriką amžiams. O dabar šalia tavęs esu aš.

Kalbėdamas jis glostė jos plaukus, pirštais masažuodamas galvą, tarsi bandytų įspausti paguodos žodžius į smegenis. Smakru patrynė viršugalvį ir karštai jį pabučiavo.

– Niekam neleisiu tavęs skriausti. Dievas mato, kol esu gyvas, niekas tavęs nenuskriaus.

Keidžo žodžiai ir duslus balsas Dženę kiek apramino. Fizinė jėga buvo it gelbėjimosi lynas, už kurio ji iš paskutiniųjų kabinosi. Kai Keidžas atsirėmė į lovos atlošą ir prisitraukė ją prie krūtinės, ji nesipriešino, bet susirangė šalia, paklususi instinktyviam troškimui prisiglausti prie didesnio ir stipresnio už save.

Jos pirštai ėmė klaidžioti plaukelių kilimu ant Keidžo krūtinės, ji skruostu prigludo prie tvirtų raumenų, kita ranka apglėbė jį per juosmenį ir pasijuto saugi.

Keidžas laikė Dženę tvirtai apkabinęs ir kuždėjo pažadus, kuriuos ji troško girdėti. Jis negalvojo, ką sako, nes tirpo iš malonumo, glausdamas ją prie savęs.

Tamsiame kambaryje blausiai švietė Dženės kūną aptempęs šilkinis apatinukas, papuoštas nėriniais. Drabužis išryškino

juosmenį ir kerintį klubo linkį. Keidžas jautė švelnias gundančias krūtis.

Vos tik ji suvirpėdavo, pabučiuodavo ją į plaukus, paglostydavo nuogus pečius. Tylomis stebėjosi odos švelnumu ir stengėsi neliesti pernelyg aistringai.

Pagaliau Dženė užmigo, ir Keidžo krūtinę ėmė glostyti lygus bei šiltas alsavimas. Per miegus ji užmetė koją jam ant blauzdos, jis atrėmė galvą į lovos galą. Jos klubai glaudėsi prie jo slėpsnų, o kelis kone siekė kelnių užtrauktuką. Sukandęs dantis Keidžas kentė aštrius geismo dūrius. Žvelgė į ranką, besiilsinčią jam ant kelių. Taip troško jos glamonių, kad tą akimirką, rodos, galėjo net mirti. Tačiau jeigu ji ir būtų prie jo prisilietusi, vis tiek greičiausiai būtų miręs – uždusęs agonijos ir ekstazės gniaužtuose.

Keidžas klausėsi mūšio atgarsių tolumoje, kol viskas nurimo. Stebėjo, kaip rytuose ėmė šviesėti horizontas. Ir visą laiką spaudė glėbyje ją, Halo sužadėtinę.

Savo mylimąją.

Penktas skyrius

Palydėti Halo Hendreno susirinko daugybė žmonių. Niekas neabejojo, kad Halas mirė kankinio mirtimi. Tie, kurie šaipėsi iš pastoriaus sūnaus fanatizmo prieš jam išvykstant, dabar stovėjo prie kapo duobės pagarbiai nulenkę galvas. Kapinėse knibždėte knibždėjo televizijos naujienų reporterių iš didžiųjų Teksaso miestų ir net kelių nacionalinių kanalų, jų komandos visur statė kameras.

Džene, sėdinti šalia Bobo ir Saros laikinai įrengtoje pavėsinėje, vis dar negalėjo patikėti, kad Halo misija baigėsi šitaip. Neįtikima, kad jis žuvo. Vylėsi bet kurią akimirką pabusti iš klaikaus sapno.

Grįžusi su Keidžu iš Monteriko klebonijoje rado tikrą chaosą: nepaliaujamai čirškė telefonas, plūdo lankytojų srautai. Vyriausybinės agentūros atsiuntė savo atstovus pasidomėti apie jųdviejų kelionę į Centrinės Amerikos šalį. Nors parapijiečiai norėjo tik gero, dėl jų kišimosi laidotuvės ėmė panašėti į karnavalą.

Po to, kai nubudo Keidžo glėbyje Monteriko viešbučio kambaryje, Džene daugiau beveik nemiegojo. Tą rytą lėtai budinosi, kol galiausiai susigriebė gulinti vienu apatinuku, apžergusi Keidžą per juosmenį. Ji akimirksniu pašoko ir išvydo į ją įsmeigtą budrų žvilgsnį.

– Aš... atsiprašau, – sumikčiojo Džene, išsiropštė iš lovos ir pasislėpė vonioje.

Ruošiantis išvykti, oras kambaryje pritvinko kibirkščiuojančios įtampos. Juodu netyčia vis atsitrenkdavo vienas į kitą ir nejaukiai sumurmėdavo atsiprašymą.

Kai tik ji dirstelėdavo į Keidžą, sutikdavo aštrų it skustuvas, kiaurai veriantį žvilgsnį. Galiausiai liovėsi žiūrėjusi, o tai, regis, suerzino Keidžą.

Jie buvo nugabenti į oro uostą išklerusiu automobiliu ir įlaipinti į lėktuvą, skraidinantį Halo palaikus. Meksike ponas Vitersas suskato lakstyti lyg koks vabalas ir netrukus susitarė dėl skrydžio į El Pasą, kur juos turėjo pasitikti La Botos laidojimo namų limuzinas ir parvežti kūną namo.

Pakumpęs, įsitempęs Keidžas žvelgė pro oro uosto langą nieko nematančiomis akimis ir rūkė vieną cigaretę po kitos. Pastebėjęs Dženės veide nuostabą – juk mėtė rūkyti tą naktį, kai Halas išvyko – tyliai susikeikė ir užgesino cigaretę artimiausioje peleninėje.

Skrisdami atgal į jie persimetė tik keliais žodeliais, o automobiliu iš El Paso keliavo tylėdami. Kelionė pasirodė be galo ilga, nes teko sekti paskui liūdną krovinį gabenantį baltą limuziną.

Vėliau taip pat beveik nesikalbėjo.

Draugystė, užsimezgusi Monterike, kažkur išgaravo. Dėl nesuprantamų priežasčių Dženė šalia Keidžo jautėsi dar prasčiau nei anksčiau. Kai jis įeidavo į kambarį, ji tuoj pat pasišalindavo. Kai šis į ją dirstelėdavo, Dženė nusisukdavo į kitą pusę. Negalėjo paaiškinti, kodėl vengia Keidžo, bet nujautė, kad tai susiję su naktimi, praleista viešbutyje.

Keidžas laikė ją glėbyje. Na ir kas?

Ji užmigo jo glėbyje. Na ir kas?

Ji miegojo jo glėbyje vienu apatinuku, o Keidžas vilkėjo tik trumpikes. Na ir kas?

Juodu buvo atsidūrę pavojingoje vietoje. Priešiškai nusiteikusioje šalyje. Tokiomis aplinkybėmis žmonės linkę elgtis neįprastai. Niekas dėl to nekaltas.

Tikriausiai nieko nereiškia ir tai, kad prabudusi iš miego pajuto Keidžo delną ant savo užpakalio, o kita ranka buvo nestipriai, bet savininkiškai apglėbusi kaklą. Be to, jos pirštai buvo įsipynę į jo krūtinės plaukelius, o lūpos – grėsmingai arti spenelio.

Dženė įsižiūrėjo į gėlėmis nuklotą karstą ir pasistengė pamiršti tą rytą viešbutyje. Nenorėjo atsiminti trumputės akimirkos, kai busdama iš miego jautėsi saugi ir rami, kol nesuprato, kaip smarkiai klysta.

Neberizikuos artintis prie Halo brolio. Jo jėga ir ištvermė nepermaldaujamai traukė Dženę it koks magnetas. Netgi dabar galėtų pasiduoti pagundai atsiremti į jo petį, jei Keidžas nesėdėtų atokiau nuo jos, atskirtas tėvų.

Vyskupas ilga malda užbaigė laidojimo apeigas. Limuzinas juos parvežė namo. Sara visą kelią tyliai verkė, įsikniaubusi vyrui į petį. Keidžas niūriai žvelgė pro langą. Jis buvo atsilaisvinęs kaklaraištį ir atsisegęs viršutinę marškinių sagą. Dženė glamžė nosinę ir nepravėrė burnos.

Klebonijoje juos pasitiko kelios moterėlės iš bažnyčios. Jos virė kavą, pilstė punšą ir pjaustė pyragus svečiams, užeisiantiems pareikšti užuojautos po laidotuvių. O tokių buvo daug. Dženė pamanė, kad jų srautas niekada nenutrūks. Nuvargusi nuo užuojautų ji išslinko iš svetainės į virtuvę ir užsispyrė išplauti indus.

– Būkite gera, leiskite man, – kreipėsi Dženė į moterį prie kriauklės. – Privalau ką nors veikti.

– Vargšiukė.

– Tavo mielojo Halo nebėra.

– Džene, bet tu dar labai jauna.

– Privalai gyventi toliau. Gali šiek tiek užtrukti, kol...

– Puikiai laikaisi.

– Visi taip sako.

– Kelionė į tą baisią šalį tikriausiai buvo siaubinga.

– Ir dar su *Keidžu*.

Paskutinė iš kalbėjusių caktelėjo liežuviu ir dramatiškai papurtė galvą, lyg moteriai keliauti su Keidžu būtų kur kas blogiau už mirtį.

Džene norėjo užrikti, kad jei ne Keidžas, ji greičiausiai išvis nebūtų ištvėrusi. Tačiau suprato, jog jos taip kalba tik todėl, kad dorai nepažįsta vyresniojo pastoriaus sūnaus. Kai moteriškės išsiruošė namo, ji padėkojo joms visoms ir atleido už kvailumą, nes jos nuoširdžiai nerimavo.

Baigusi plauti indus Džene nuėjo paieškoti šeimynykščių. Laimė, lankytojai jau buvo išsiskirstę, ir Hendrenai sėdėjo svetainėje vieni. Ji klestelėjo ant kėdės ir atrėmė galvą į atkaltę.

Išgirdusi Keidžo žiebtuvėlio spragtelėjimą žaibiškai atsimerkė. Jis pridegė lūpose styrančią cigaretę, įsimetė žiebtuvėlį į kišenę ir užtraukė dūmo.

– Sakiau tau šiuose namuose nerūkyti, – piktai mestelėjo ant sofos sėdinti Sara. Jos akys buvo sausos, bet apjuostos tamsių šešėlių. Moteris atrodė susitraukusi, susiraukšlėjusi, kažkuo panaši į griaučius. Saros veide įsirėžusį kartėlį galėjai supainioti su įsiūčiu.

– Atleisk, – nuoširdžiai atsiprašė Keidžas. Jis priėjo prie durų ir sprigtelėjo cigaretę pro jas į tamsą – niekas nė nepastebėjo, kaip stojo naktis. – Įprotis.

– Ar būtina demonstruoti bjaurius įpročius šiuose namuose? Nejau visai negerbi motinos? – kreipėsi į jį Bobas.

Keidžas sustingo pusiaukelėje link kėdės, priblokštas smerkiamo tėvo tono.

– Gerbiu jus abu, – tyliai atsakė jis, regimai įsitempęs.

– Nieko tu negerbi, – atžariai nukirto motina. – Nė karto nepasakei, kad apgailestauji dėl brolio mirties. Iš tavęs nesulaukiau jokios užuojautos.

– Mama, aš...

Bet Sara jo neklausė, kalbėjo toliau:

– Antra vertus, nežinau, kodėl iš tavęs ko nors tikėjausi. Nuo pat tos dienos, kai gimei, buvai gyva bėda. Niekada nesirūpinai manimi taip kaip Halas.

Dženė išsitiesė kėdėje. Norėjo priminti Sarai, kad visas šias dienas Keidžas bendravo su žiniasklaida ir prisiėmė visus valdiškus rūpesčius, susijusius su Halo mirtimi. Bet nespėjo įsiterpti.

– Nutikus tokiai nelaimei, Halas būtų nė minutės nuo manęs nesitraukęs, – tęsė Sara.

– Mama, aš ne Halas.

– Nebūtina man to priminti. Tu jam nė iš tolo neprilygsti.

– Prašau, Sara, liaukis, – sudraudė Dženė, nuslydusi ant kėdės krašto.

– Halas buvo toks geras, toks geras ir mielas. Mano sūnelis. – Saros pečiai ėmė drebėti, o perkreiptu veidu pasruvo ašaros. – Jei Dievas turėjo pasiimti vieną mano sūnų, kodėl jis pasiėmė Halą, o paliko tave?

– O Dieve! – šūktelėjo Dženė ir užsidengė burną rankomis.

Bobas suklupo priešais žmoną ir ėmė ją guosti. Keidžas ilgai žvelgė į tėvus, negalėdamas patikėti tuo, ką išgirdo. Veidas suakmenėjo. Jis apsisuko ant kulno ir nudrožė prie durų, atlapojo jas su trenksmu, keliais skubiais žingsniais perėjo verandą ir nudundėjo laiptais žemyn.

Nė nesusimąsčiusi Dženė strimgalviais išskubėjo jam iš paskos. Perbėgusi kiemą prisivijo Keidžą prie gatvės, kur stovėjo jo

sportinė korvetė. Jis vadavosi iš tamsaus švarko, tarsi šis liepsnotų, paskui staigiai atsagstė liemenės sagas.

– Grįžk ten, kur tavo vieta! – suriko Dženei. Tada įsispraudė prie automobilio, bemaž siekiančio žemę, vairo ir užvedė variklį. Keista, kad nelūžo raktelis, sugriebtas taip įnirtingai.

Jis įjungė pirmąją pavarą. Dženė atlapojo keleivio dureles ir įsiropštė vidun tą pačią akimirką, kai Keidžas nuspaudė greičio pedalą.

Automobilis šovė į priekį it raketa, gatvės viduryje slystelėjo ir svirdamas pasuko už kampo. Keidžas nė nemanė pristabdyti. Dženė siektelėjo rankenos. Tikras stebuklas, kad neiškrito iš skriejančio automobilio ir neišsisukusi rankos sėkmingai uždarė dureles.

Miestelio riboženklį Keidžas pasiekė įsijungęs ketvirtąją pavarą. Vis junginėjo pavarų svirtį griežsaid dantimis, tarsi tai padėtų automobiliui važiuoti greičiau. Dženė nedrįso pažiūrėti į greitmatį. Kraštovaizdis už lango liejosi. Žibintai skrodė priešais plytinčią nepermatomą tamsą.

Keidžas įjungė radiją ir vairavo tik viena ranka tol, kol surado norimą triukšmingo roko stotį. Automobilis prisipildė kurtinamo žvangesio.

– Padarei didelę klaidą! – šūktelėjo jis perrėkdamas kakofoniją. – Reikėjo šįvakar likti namie.

Ištiesė ranką ir pagrabaliojęs Dženei apie kelius iš dėtuvės išsitraukė sidabrinę gertuvę. Įsikišo ją tarp kojų, viena ranka atsuko dangtelį ir pakėlė prie lūpų. Ilgai nenuleido. Dženė pastebėjo, kaip susiraukė, nurijęs paskutinį gurkšnį – taigi ten ne limonadas. Jis skriejo greitkelio viduriu, viena ranka prilaikydamas vairą ir vis patraukdamas iš gertuvės.

Automobilio langai buvo praviri, pro juos besiveržiantis vėjas ištaršė Dženės plaukus ir išlaisvino juos iš segtukų, prilaikiusių

kuklų gedulingą kuodelį. Dėl stipraus vėjo darėsi sunku net kvėpuoti. Vis dėlto Keidžui pavyko prisidegti cigaretę – jos galiukas švytėjo priešais tamsų veidą, kurį apšvietė tik nuo prietaisų skydo sklindanti šviesa.

– Smagu? – nusišaipė Keidžas, pašnairavęs į pakeleivę.

Nekreipdama dėmesio į sarkazmą Džene pasuko galvą ir pažvelgė pro langą. Neketino jam atsakyti. Stingo iš baimės, sėdėdama žaibiškai skriejančiame automobilyje. Jai nepatiko nei greitis, nei Keidžo gėrimas, bet nepratars nė žodžio, net jei tektų žūti. Kai automobilis pasuko iš vieškelio į jokiais ženklais nepažymėtą keliuką, tyliai sau pamanė, kad būtent tuo viskas ir baigsis. Nesuvokiama, iš kur jis žino, kur reikia sukti.

Negailėdamas senovinio korvetės modelio Keidžas lėkė dulkėtu ir gruoblėtu kaip skalbimo lenta keliu. Dženės dantys ėmė tarškėti, ji stipriau juos sukando ir įsikibo į sėdynės atlošą už galvos, kad viršugalvis nesidaužytų į stogą besikratant per duobes.

Jie kilo į viršų. Džene juto, kaip keičiasi aukštis, nors per langą nieko nematė – lauke tvyrojo aklina tamsa. Žibintų šviesa šokčiojo aukštyn ir žemyn, sulig kiekvienu krestelėjimu. Net mėnulis, ir tas pasislėpė už debesies, išsigandęs Keidžo Hendreno šėlionių.

Keidžas taip staigiai sustabdė automobilį, kad Džene vos neišskriejo pro priekinį langą, o padangos slydo dar apie penkiasdešimt pėdų, kol galiausiai sustojo.

Išjungus variklį stojo tyla, nes kriokiantis radijas staiga irgi nutilo. Keidžas iškišo alkūnę pro langą, iš burnos išsitraukė cigaretę ir prie lūpų pakėlė gertuvę. Gerai truktelėjo ir su pasitenkinimu sučepsėjo.

Tada atsisuko į Dženę, stebinčią jį su nebyliu priekaištu akyse.

– Atleisk, visai pamiršau mandagumą. Gal norėtum išgerti? – pasiūlė jis ir kyštelėjo jai gertuvę. Džene sėdėjo kaip sėdėjusi. – Ne? – Keidžas gūžtelėjo. – Gaila. – Jis darsyk užsivertė gertuvę ir kyštelėjo jai cigaretes. – Gal cigaretę? Ne, ne, žinoma, ne.

Keidžas sriūbtelėjo dar sykį.

– Tu juk dama be dėmelės, tiesa? Tobuloji panelė Dženė Flečer. Nesutepta. Nepaliečiama. Jos draugija skirta tik šventiesiems, tokiems kaip mylimas velionis Halas Hendrenas.

Jis godžiai užsitraukė cigaretę ir išpūtė tirštus dūmus Dženei į veidą.

Ši nereagavo. Įsiutintas merginos šaltakraujiškumo Keidžas išmetė nuorūką pro langą.

– Pažiūrėkime, kas gi tave sunervintų? Kas priverstų klykti iš baimės? Dingti iš automobilio, iš akių, iš suknisto mano gyvenimo?!

Paskutinius žodžius Keidžas rėkte išrėkė. Jis giliai trūkčiojamai alsavo. Dženė stebėjo, kaip vyras stengėsi pažaboti ūmų būdą ir susitvardyti. Kai vėl prabilo, balsas vis dar drebėjo iš nuoskaudos ir įtūžio, bet buvo ramesnis.

– Kas tokią doruolę priverstų šlykštėtis ir paskatintų bėgti? Keiksmų lavina? Na, galbūt. Abejoju, ar bent vieną žinai, bet galima pamėginti. Pageidautum abėcėlės tvarka ar rėžti taip, kaip šauna į galvą?

– Keidžai, nepriversi manęs šlykštėtis tavimi.

– Kertame lažybų?

– Kad ir ką sakytum ar darytum, dabar tavęs nepaliksiu.

– Nejaugi? Susiruošei mane išgelbėti. Juk taip? – Keidžas nelinksmai nusijuokė. – Nešvaistyk veltui laiko.

– Aš tavęs nepaliksiu, – tyliai pakartojo Dženė.

– Tikrai? – jo lūpas perkreipė pašaipi šypsena. – Mes dar pažiūrėsime.

Jis palinko prie Dženės, viena ranka sugriebė ją už sprando, prisitraukė arčiau ir smarkiai bei skausmingai įsisiurbė į lūpas. Jo dantys šiurkščiai įsirėžė į švelnias jos lūpas. Dženė nesipriešino. Net kai jo liežuvis prasibrovė pro lūpas ir žeminamai ėmė plaktis burnoje, tyliai kentė.

Per Halo laidotuves ji vilkėjo dviejų dalių juodą megztą kostiumėlį. Keidžas pagrabaliojo aplink juosmenį, surado megztuko kraštą ir kyštelėjo po juo ranką.

– Neabejoju, kad esi girdėjusi apie mano mergišiaus reputaciją, – gergždžiančiu balsu sukuždėjo jis Dženei į kaklą. – Aš negailestingas, neturiu jokių skrupulų. Atimu mergelėms nekaltybę, vagiu žmonas, esu siautėjanti sekso mašina. Kalbama, kad aš visąlaik toks įsiaudrinęs, jog nepajėgiu net kelnių užsisegti. – Jis vienu keliu praskėtė jos kojas. – Žinai, ką tai reiškia tau, Džene? Nieko gera. Pakliuvai į bėdą, mergyt.

Keidžas vėl brutaliai įsisiurbė jai į lūpas, ranka po megztiniu surado krūtį. Apglėbęs delnu spustelėjo liemenėlės kaušelį ir ją išlaisvino. Keidžas ėmė šiurkščiai glamonėti Dženę, nykščiu braukdamas per spenelį.

Nors ir buvo pasiryžusi nereaguoti, ji nejučia sėdynėje išsirietė. Bet tuoj pat susiėmė ir atsisėdo tiesiai. Nespurdėjo ir nekovojo. Priešinosi pasyvumu.

Tylus aiktelėjimas paveikė Keidžą it skardus pavojaus signalas. Jis atsipeikėjo, suprato, ką darąs, ir susmuko ant pakeleivės lyg adata pradurtas balionas. Kelis kartus giliai įkvėpė. Atodūsiai pakuteno Dženės lūpas, kurių jis daugiau neketino pulti.

Grynas oras jį truputį prablaivė. Keidžas su apgailestavimu ištraukė delną iš liemenėlės ir nevykusiai pamėgino ją pataisyti. Palikęs Dženę ramybėje grįžo į vairuotojo vietą, o netrukus išlipo iš automobilio.

Dženė užsidengė veidą rankomis ir ėmė trūksmingai alsuoti,

gaudydama orą. Paskui suėmusi save į rankas pasitaisė drabužius, atidarė dureles ir išlipo lauk.

Keidžas sėdėjo ant variklio dangčio ir žvelgė į tolį. Tik dabar Džene suprato, kur juodu atsidūrė – ant stalkalnio, iškilusio virš kraštovaizdžio ir besitęsiančio daugybę kilometrų. Apačioje driekėsi tamsios ramios prerijos. Karštas sausas vėjas priplojo drabužius jai prie kūno ir pagavo taršyti plaukus. Jis liūdnai švilpė, tarsi gamta ko nors gedėtų.

Džene apėjo automobilį ir atsistojo tiesiai priešais Keidžą, užstodama vaizdą. Jųdviejų keliai beveik lietėsi. Jis pakėlė galvą, žvilgtelėjo į Dženę ir vėl ją nunarino.

– Atleisk.

– Nieko baisaus. – Ji nubraukė jam nuo kaktos plaukus, bet vėjas tuoj pat vėl juos sutaršė.

– Kaip aš galėjau...

– Keidžai, nesvarbu.

– Svarbu, – iškošė jis pro sukąstus dantis. – Svarbu.

Pakėlė galvą ir atsargiai priglaudė ranką prie krūties, kurią prieš kelias akimirkas taip negailestingai minkė. Palietė švelniai, ne erotiškai, tarytum liestų sužeisto vaiko petį.

– Užgavau tave?

Šiltas delnas veikė raminamai, Džene uždėjo ant jo ranką.

– Ne.

– Užgavau.

– Ne taip smarkiai, kaip pats buvai užgautas.

Juodu pažvelgė vienas kitam į akis, ir tą akimirką lyg elektros srovė abu supurtė neįvardytas jausmas. Džene nuleido ranką. Keidžas skubiai atitraukė savąją.

Ji įsitaisė šalia jo ant dangčio. Įkaitęs išvaškuotas paviršius degino kūną net per drabužius, bet nė vienas nejuto.

– Keidžai, Sara taip tikrai nemano.

Jis prunkštelėjo.

– Žinoma, mano.

– Ji pametė galvą iš sielvarto. Jos lūpomis kalbėjo kančia.

– Ne, Džene. – Keidžas liūdnai papurtė galvą. – Žinau, ką tėvai man jaučia. Jie gailisi, kad aš gimiau. Esu gyvas jų nesėkmės įrodymas, amžina jų gėda ir jų tikėjimo įžeidimas. Net jei niekada nepasakė to garsiai, žinau, ką mano. Tikriausiai visi taip galvoja. Mirties nusipelnė Keidžas Hendrenas, o ne jo brolis.

– Netiesa!

Keidžas atsistojo ir susikišęs rankas į kišenes priėjo prie stalkalnio krašto. Tamsoje bolavo balti jo marškiniai. Džene nusekė iš paskos.

– Kada tai prasidėjo?

– Kai gimė Halas. O gal ir anksčiau, nepamenu. Visada taip buvo. Šviesiapūkis Halas buvo visų numylėtinis. Gaila, kad mano plaukai ne juodi – būčiau tipiškas blogiukas.

– Nekalbėk taip apie save.

– Bet tai juk tiesa, – šiurkščiai nukirto Keidžas ir staigiai atsisuko į Dženę. – Tik pažiūrėk, ko vos neiškrėčiau. Vos neišprievartavau moters, kurią... – jis užsikirto vidury sakinio, palikęs ją spėlioti, ką norėjo pasakyti. Keidžas tvirtai sučiaupė lūpas, lyg uždarydamas neištartus žodžius, ir nusigręžė.

– Žinau, kodėl taip pasielgei su manimi, kodėl gėrei ir lėkei pašėlusiu greičiu. Mėginai įrodyti, kad žmonės dėl tavęs neklysta. Bet tai netiesa, Keidžai. – Dženė prisislinko arčiau. – Tu nesi balta varna, dėl genetinės klaidos gimusi nepriekaištingos reputacijos šeimoje. Nežinau, kas po ko sekė – tavo išdykumas, kurio tėvai nepajėgė suprasti ir suvaldyti, ar jų rodoma panieka, paskatinusi tave krėsti dar daugiau šunybių.

Ji timptelėjo Keidžą už rankovės ir privertė atsigręžti.

– Juk akivaizdu? Visą gyvenimą sieki patraukti jų dėmesį.

Stengiesi būti blogas, nes žmonės to iš tavęs tikisi. Pelnei baltos varnos reputaciją. Nejaugi nesupranti, Keidžai? Net vaikystėje krėtei šunybes, norėdamas atkreipti tėvų dėmesį, nes jie garbino Halą. Tai buvo klaida. *Jų* klaida, ne tavo. Hendrenai susilaukė dviejų skirtingo charakterio sūnų. Halas jiems buvo artimesnis, todėl tapo pavyzdiniu vaiku. Bandei išsikovoti tėvų pripažinimą, o kai nepavyko, ėmei elgtis priešingai jų lūkesčiams.

Keidžas globėjiškai šyptelėjo.

– Matau, viską išsiaiškinai.

– Taip. Antraip šįvakar būtum mane labai išgąsdinęs. Jei tai būtų nutikę prieš kelis mėnesius, taip pat būčiau išsigandusi. Bet dabar žinau, kad manęs nenuskriausi. Daug geriau tave pažįstu. Mačiau, kaip verkei prie brolio karsto. Tu nė iš tolo neprimeni blogiuko, koks nori pasirodyti. Negalėjai lygintis su Halu gerumu, todėl nusprendei tapti kitos srities čempionu.

Dženei pavyko patraukti Keidžo dėmesį – jis įdėmiai klausėsi. Ir, nors labai norėjo užginčyti jos žodžius, nerado prie ko prikibti. Keidžas spoksojo į savo kojas, batu brėždamas ratus dulkėse, kurias tuoj pat pasigavo vėjas.

– Man tik neramu, kiek toli tu eisi.

Keidžas pakėlė galvą.

– Kiek toli eisiu? Kaip suprasti?

– Tave privertė jaustis niekam tikusiu. Kiek toli žengsi, kad įrodytum, jog žmonės teisūs? Kiek toli eisi, siekdamas įrodyti, kad esi nieko vertas?

Keidžas užsikišo nykščius už džinsų juosmens ir arogantiškai kryptelėjo galvą.

– Pasakei „a", tai pasakyk ir „b". Manai, kad ieškau mirties?

– Savęs negerbiantys žmonės prikrečia visokių kvailysčių.

– Pavyzdžiui, laksto pašėlusiu greičiu, neatsakingai girtuokliauja ir palaidai gyvena?

– Būtent.

– Velniai nematė. Klausk, ko tik nori – kiekvienas papasakos, kokia mano savigarba. Koks esu pasipūtėlis.

– Kalbu ne apie tai, kaip *elgiesi*, bet apie tai, kaip jautiesi. Keidžai, mačiau tavo antrąją pusę – jausmingąją, kurios niekam nerodai.

– Manai, kad po truputį save žudau?

– Aš taip nesakiau.

– Bet leidai suprasti. – Keidžas sugrubusiais pirštais nusibraukė nuo kaktos plaukus. – Džene, šiek tiek perlenkei lazdą su šia mėgėjiška psichologija.

Pamačiusi, kad Keidžas užėmė gynybinę poziciją, Džene nusileido.

– Gerai, atleisk man, – atsiprašė ji. – Aš tiesiog jaudinuosi dėl tavęs, Keidžai.

Keidžas akimirksniu atsileido, jo žvilgsnis sušvelnėjo.

– Ačiū už rūpestį, bet nėra ko jaudintis, kad save pribaigsiu. Mėgstu lakstyti dideliu greičiu, neatsakingai gerti ir... kas dar ten buvo? – pašaipiai paklausė jis.

Tačiau Džene dar nebuvo linkusi juokauti.

– Man atrodo, kad ir tavo tėvams rūpi.

Keidžui išgaravo noras pokštauti. Paniuręs jis įsistebeilijo Dženei virš galvos, į aplinkui besidriekiančią dykvietę.

– Nejaugi mama nesupranta, kad norėjau būti šalia jos, šalia jų abiejų? Kai išgirdome apie Halą, norėjau prieiti prie tėvų ir juos apkabinti, – jis pritilo. – Norėjau, kad jie apkabintų mane.

– Keidžai. – Džene troško paliesti jo ranką, bet jis ją atitraukė. Nenorėjo užuojautos.

– Nesiartinau prie jų, nes žinojau, kad tėvai to nenori. Mėginau parodyti meilę ir užuojautą kitaip. – Keidžas atsiduso. – Tik jie to nepastebėjo.

– Aš pastebėjau. Ir esu tau dėkinga.

– Bet, Džene, ir tu neleidai prisiartinti, – atkirto Keidžas ir pažvelgė jai į akis.

Ji staigiai nusisuko.

– Nesuprantu, ką čia kalbi.

– Kurgi ne. Monterike tu manimi pasikliovei, leidaisi globojama. Vos tik grįžome, vėl tapau raupsuotuoju, kuriam galioja taisyklė „šalin rankas“. Jokių prisilietimų. Jokių kalbų. Velniai rautų, tu į mane nė nežiūrėjai.

Keidžas buvo teisus, bet Džene neketino to pripažinti.

– Ar ėmei manęs vengti dėl tos nakties Monteriko viešbutyje?

Ji staigiai pakėlė galvą ir apsilaižė lūpas, nors ir liežuvis atrodė perdžiūvęs.

– Aišku, kad ne.

– Tikrai?

– Taip. Ir ką toji naktis turėtų keisti?

– Mes kartu miegojome.

– Ne ta prasme! – jos balse suskambėjo gynybos gaidelė.

– Būtent, – pareiškė Keidžas ir prisiartino prie Dženės. – O tu elgiesi taip, tarsi būtume miegoję *ta prasme*. Dėl ko jautiesi tokia kalta?

– Nesijaučiu kalta.

– Tikrai? – neatlyžo jis. – Ar nemanai, kad nederėjo miegoti mano glėbyje vilkint tik apatinuku? Kad taip mes tarsi išdavėme karste gulintį Halą? Argi ne taip galvoji?

Džene nusigręžė nuo Keidžo ir rankomis apglėbė juosmenį, tarsi jai skaudėtų. Tvirtai suėmė save už alkūnių.

– Nereikėjo man taip elgtis.

– Kodėl?

– Pats supranti.

– Nes žinai, ką visi mano apie moteris, kurios leidžia su manimi naktis.

Ji neatsiliepė.

– Ko tu bijai, Džene?

– Nieko.

– Bijai, kad kas nors sužinos apie tą naktį?

– Ne.

– Bijai, kad tavo vardą įtrauks į Keidžo Hendreno meilužių sąrašą?

– Ne.

– Bijai manęs?

Netgi negailestingas vėjas nepajėgė užgožti Keidžo balse suskambėjusios dvejonės ir skausmo. Džene atsigręžė ir išvydo kančios perkreiptą veidą.

– Ne, Keidžai, ne, – patikino ji, žingtelėjo prie jo, apsivijo rankomis juosmenį ir priglaudė veidą prie krūtinės.

Keidžas tuoj pat apglėbė Dženę ir prisitraukė arčiau.

– Nekaltinčiau tavęs, jei bijotum, ypač po šio vakaro. Bet, Dievas mato, man būtų labai sunku. Labiausiai už viską pasaulyje nenorėčiau, kad manęs bijotum. Nepakęsčiau minties, kad bijai, jog tave nuskriausiu.

Džene galėjo pasakyti Keidžui, kad bijo ne jo, o savęs. Šalia Keidžo išsinerdavo iš kiauto, kuriame gyveno klebonijoje, ir tapdavo kita moterimi.

Išvydus Keidžą Dženės širdis imdavo plakti greičiau, alsavimas sutankėdavo, o delnai imdavo drėkti. Šalia jo tapdavo kitu žmogumi – nesvarbu, ar važiuotų motociklu ir svaigtų iš malonumo, ar dalytųsi viena lova. Šalia Keidžo pamiršdavo, kas esanti ir iš kur kilusi, gyvendavo tik ta akimirka.

Tarsi visus tuos metus būtų mylėjusi Keidžą, o ne Halą. Naktis, praleista Keidžo glėbyje, buvo kone tokia pat nuostabi, kaip

ir toji meilės naktis su sužadėtiniu. Dženė nepajėgė to suvokti. Prabėgo vos savaitė po Halo mirties, o ji jau spėlioja, kaip jaustųsi mylėdamasi su jo broliu?

Sutrikdyta šios minties ji atsitraukė nuo Keidžo.

– Verčiau važiuokime namo. Tėvai jaudinsis.

Nors ir atrodė nusivylęs, Keidžas neprieštaravo ir nulydėjo Dženę į automobilį. Liūdnai užsuko gertuvę ir įmetė ją į dėtuvę. Cigarečių pakelį iššveitė pro langą.

– Šiukšlius, – įsitaisiusi savo vietoje pareiškė Dženė.

– Tos moterys, – suirzęs sumurmėjo Keidžas ir užvedė variklį. – Joms vis blogai.

Juodu vienas kitam nusišypsojo. Viskas stojo į savo vėžes.

Keidžas nebelėkė kaip akis išdegęs, ramiai parvežė Dženę į kleboniją. Sustabdęs automobilį apėjo aplinkui ir atidarė jai dureles. Apglėbęs per juosmenį parlydėjo iki durų. Dženė jį taip pat draugiškai apkabino.

– Ačiū, Džene.

– Už ką?

– Kad esi mano draugė.

– Pastaruoju metu tu man labiau padedi.

– Vis tiek ačiū. – Juodu stovėjo prie durų ir žvelgė vienas į kitą. Atrodė, kad Keidžas nenori išvažiuoti. – Ką gi, labos nakties.

– Labanakt.

– Tikriausiai negreitai užvažiuosiu į svečius.

– Suprantu.

– Bet aš su tavimi susisieksiu.

– Širdis plyšta pagalvojus apie bedugnę, atsivėrusią tarp tėvų ir tavęs dabar, kai jums labiausiai reikia vienas kito.

Keidžas liūdnai atsiduso.

– Na, taip jau yra. Jei tau ko nors prireiktų – bet ko – tik duok žinoti.

– Gerai.

– Pažadi?

– Pažadu.

Keidžas spustelėjo Dženei ranką ir pasilenkęs pakštelėjo į skruostą. Kiek užgaišo, kol atitraukė lūpas. O galbūt jai tik pasirodė. Akimirką padvejojusi ji įsmuko pro duris ir užkopė į savo kambarį. Namas skendėjo tamsoje. Hendrenai jau buvo atsigulę.

Dženė pravėrė kambario duris ir įžengė į vidų. Apsidairė po vaikiškai įrengtą miegamąjį. „Kas toliau? – paklausė savęs. – Kaip Dženė Flečer gyvens toliau?"

Dženė nusirengė ir atsigulė, bet įkyrus klausimas ilgai neleido užmigti.

Ryte jau žinojo, ką darys toliau. Tik kaip tai pasakyti Hendrenams? Netrukus jie patys paskatino Dženę prabilti nelengva tema.

ŠEŠTAS SKYRIUS

Kai ryte pabudusi Dženė įžengė į virtuvę, Bobas skrudino duoną. Ji nusišypsojo išvydusi pastorių su prijuoste ir pabučiavo į skruostą. Įsipylusi kavos prisėdo šalia Saros, kuri vangiai stumdė keptą kiaušinį iš vienos lėkštės pusės į kitą.

– Kur vakar buvai?

Nei „labas rytas", nei „kaip miegojai?" Nieko. Rėžia tiesiai šviesiai.

Sara sėdėjo kietai sučiaupusi lūpas, įsitempusi.

– Mes, – pabrėžė Dženė, – tiesiog pasivažinėjome.

– Grįžai labai vėlai, – Bobas kalbėjo dirbtinai atsainiu tonu, bet Dženė žinojo, kad šis pokalbis – ne atsitiktinis. Ore tvyrojo priešiško įtarumo atmosfera, tarsi namuose būtų atsiradęs šnipas.

– Iš kur žinote, kada grįžau? Judu jau miegojote.

– Šįryt buvo užsukusi ponia Hiks. Ji tave matė... su Keidžu vakar vakare.

Suglumusi Dženė pažvelgė į Bobą, paskui į Sarą. Ponia Hiks buvo smalsiausia kvartalo gyventoja ir didžiausia paskalų, ypač blogų, nešiotoja.

– Ir ką ji pasakė? – piktokai paklausė ji.

– Nieko, – sumišęs atsiliepė Bobas.

– Ne, aš noriu žinoti. Ką ji pasakė? Akivaizdu, kad sugadino jums nuotaiką.

– Džene, mums nuotaikos nesugadino, – diplomatiškai išsisuko Bobas. – Tiesiog nenorime, kad žmonės imtų tave sieti su Keidžu.

– Aš ir taip susijusi su Keidžu. Jis juk Hendrenas, jūsų sūnus, – nekantriai priminė Dženė. – Pastaruosius dvylika metų gyvenu Hendrenų namuose. Kaip galėčiau būti su juo nesusijusi?

– Brangute, žinai, apie ką mes, – įsiterpė Sara su ašaromis akyse. – Mums likai tik tu. Mes...

– Melas! – piktai suriko Dženė ir pašoko nuo kėdės. – Jums liko Keidžas. Niekada nemaniau, kad teks tai pasakyti, bet man gėda dėl judviejų. Sara, ar bent įsivaizduoji, kaip vakar įskaudinai Keidžą? Galbūt jums ir nepatinka jo elgesys, bet Keidžas vis tiek jūsų sūnus. Palinkėjai jam mirties!

Sara nunarino galvą ir apsipylė ašaromis. Dženė, susigėdusi išpuolio, vėl klestelėjo ant kėdės. Bobas patapšnojo žmonai per pečius, veltui mėgindamas paguosti.

– Vakar vakare ji labai susijaudino, kai judu išdūmėte iš namų, – paaiškino Dženei Bobas. – Suvokė, ką pasakė, ir dėl to apgailestavo.

Dženė gurkšnojo kavą, palaukė, kol Sara nusiramins. Galiausiai padėjo puodelį ant lėkštutės.

– Nusprendžiau išsikraustyti.

Kaip ir tikėjosi, ši žinia Hendrenus pribloškė. Kelias akimirkas nė vienas jų net nekrustelėjo. Jie žvelgė į ją bereikšmiu žvilgsniu, negalėdami patikėti.

– Išsikraustyti? – galiausiai sušvokštė Sara.

– Išsikraustysiu iš klebonijos ir pradėsiu savarankišką gyvenimą. Gyvenau čia daugybę metų ir laukiau, kada mudu su Halu susituoksime. Galbūt, jei būtume susituokę ir susilaukę vaikų... – Dženė nebaigė minties. – Kadangi taip nenutiko ir nenutiks, nėra dėl ko pasilikti. Privalau susikurti sau ateitį.

– Bet ir šiuose namuose turi ateitį, – paprieštaravo Bobas.

– Aš suaugusi moteris. Man reikia...

– Džene, mums tavęs reikia! – sukliko Sara ir šalta drėgna ranka suspaudė jai alkūnę. – Tu mums primeni Halą. Esi mums lyg tikra dukra. Negali šitaip pasielgti. Prašau. Ne dabar. Duok mums laiko susitaikyti su Halo mirtimi. Negali išsikraustyti. Paprasčiausiai negali. – Sara vėl pravirko, prisidengusi veidą permirkusia nosine.

Džene pajuto pečius slegiančią kaltę. Juk ji turi įsipareigojimų Hendrenams. Jie ją priglaudė ir suteikė pastogę, kai viską buvo praradusi. Argi nėra jiems skolinga? Šiek tiek laiko? Keletą savaičių? Mėnesių?

Pagalvojusi apie tai paniuro. Ne pirmą kartą pasijuto pančiojama pareigos jausmo.

– Gerai, – nelinksmai atsiduso ji. – Bet nesutinku būti sekama ir kontroliuojama ponios Hiks ar ko nors kito. Buvau susižadėjusi su Halu ir jį mylėjau, bet jis žuvo. O aš turiu gyventi toliau.

– Gali eiti kur nori ir grįžti kada panorėjusi. – Bobas nudžiugo, kad ji nebekalba apie išsikraustymą. – Todėl ir nupirkome tau automobilį.

Džene ne tai turėjo omenyje, bet nemanė, kad Hendrenai suprastų, net jei ir mėgintų išaiškinti.

– Kita mano sąlyga – abu turite atsiprašyti Keidžo už vakarykščius žodžius.

Sara su Bobu žiojosi prieštarauti, bet Dženės žvilgsnis juodu užčiaupė. Susidūrę su tiesiu ir priešgyniauti neleidžiančiu žvilgsniu jie nusuko akis.

– Gerai, Džene, – galiausiai pratarė Bobas. – Padarysime tai dėl tavęs.

– Ne, ne dėl manęs. Keidžo ir savo pačių labui. – Džene atsistojo ir nuėjo prie durų. – Manau, kad Keidžas jums atleis, nes myli jus. Telieka tikėtis, kad atleis ir Dievas.

Pirkinių vežimėliai trenkėsi vienas į kitą. Dženės vežimėlis net sužvangėjo nuo smūgio, iš jo iškrito dėžutė skalbimo miltelių, sutarškėjo konservuoti produktai, o popierinis rankšluostis užsirito ant kiaušinių dėžutės.

– Sveika.

– Chuliganas. Tyčia taip padarei.

Keidžo lūpose lėtai sušvito tingi šypsena, jis nė trupučio neatgailavo.

– Tai puikus būdas susipažinti su gražia moterimi, kai turi laisvą popietę. Tereikia įsirėžti į jos pirkinių vežimėlį. Ji sutrinka, kartais supyksta, bet visada atsiduria tavo malonėje. Paprastai stengiuosi įsirėžti taip, kad susikabintų vežimėlių ratai. – Dirstelėjęs žemyn Keidžas susiraukė. – Man tu per greita.

– Keidžai Hendrenai, neturi sąžinės.

– Nė lašo.

– O kas būna paskui? – pasiteiravo ji. – Labai įdomu.

– Turi omenyje, kai...

– Įsirėži į jos pirkinių vežimėlį, susikabina ratukai, ji sutrinka, supyksta ir taip toliau. Ką tada darai?

– Pasiūlau pasimylėti.

Dženė atrodė taip, lyg būtų gavusi antausį.

– A, – išlemeno ji. Tada apvažiavo tuščią Keidžo vežimėlį ir nustūmė savąjį tarp lentynų su gyvūnėlių maistu. Hendrenai neturėjo augintinių, tad Dženės susidomėjimas šiomis prekėmis kėlė juoką.

– Juk norėjai sužinoti, – pasiteisino Keidžas, prisigretinęs su savo vežimėliu.

– Norėjau, tik maniau, kad moki kiek subtiliau vilioti moteris.

– Kodėl?

– Kodėl? – Dženė atsisuko ir pažvelgė į Keidžą, trumpam pa-

miršusi švelnaus skonio gabalėlius ir sultingus kąsnelius. – Nori pasakyti, viskas taip paprasta? Tiesiog taip? – ji spragtelėjo pirštais.

Keidžas suraukė kaktą ir apsimetė, kad mąsto.

– Ne visada. Kartais prireikia daugiau pastangų ir laiko. – Jis nužvelgė Dženę nuo galvos iki kojų. Pro gintaro spalvos akis neprasprūdo aptemptos kelnės ir medvilninė palaidinė. – Pavyzdžiui, tu. Kertu lažybų, su tavimi būtų nelengva.

– Kodėl taip sakai?

– Ar pasimylėtum su manimi?

– Ne!

– Matai. Aš niekada neklystu, – pareiškė Keidžas ir bakstelėjo sau į kaktą smiliumi. – Kai užsiimi tokiais dalykais tiek laiko, šio to išmoksti. Išsiugdai šeštąjį jausmą. Iškart galiu pasakyti, kad tave reikėtų ilgai, lėtai ir atsargiai merginti. Mačiau, kaip vos pastebimai susiraukei, kai „Tide" pakelis užkrito ant zefyrų dėžutės. Nepaneigiamas įrodymas, kad su tavimi nebus lengva.

Apstulbusi Dženė kelias minutes žvelgė į Keidžą netardama nė žodžio, paskui prapliupo juokais.

– Keidžai, galiu prisiekti, kad tu – amoralus tipas.

– Tikras begėdis, – mirktelėjo jis. – Bet nuoširdus.

Praėjusi pro gyvūnėlių maisto lentynas Dženė įsuko į kitą eilę. Keidžas užbėgo jai už akių ir užstojo praėjimą.

– Klaikiai atrodai.

– Tai ilgo, lėto ir atsargaus merginimo pavyzdys? Jei taip, tau dar reikia tobulintis, – sausai atkirto ji.

Pamėgino apvažiuoti Keidžą, bet jis meistriškai suktelėjo vežimėlį ir užblokavo kelią.

– Žinai, apie ką aš. Atrodai pavargusi. Sulysusi. Ką jie ten tau daro?

– Nieko, – atrėžė Dženė vengdama Keidžo žvilgsnio.

Melavo ir jam, ir sau. Hendrenai neįsiklausė į jos pareiškimą apie nepriklausomybę. Arba tiesiog jį pamiršo: suplanuodavo Dženės dieną iki smulkmenų, dar iki jai nusileidžiant pusryčių.

Pirmiausia teko surašyti ir išsiųsti padėkas po Halo laidotuvių. Dženė su dėkingumu ėmėsi šios užduoties, nes galėjo paskui paskambinti Keidžui ir paprašyti išsiųsti laiškus. Taip tėvams pasitaikė proga atsiprašyti sūnaus.

Susitaikymas buvo gana nejaukus. Keidžas mindžikavo prie paradinių durų lyg baimindamasis, kad jo niekas nepakvies į vidų. Dženė laukė užgniaužusi kvapą. Ji nenugirdo, kokiais žodžiais Bobas su sūnumi persimetė koridoriuje. Tada Keidžas išdygo svetainėje ir pažvelgė į ant sofos susitraukusią motiną. Galiausiai ji pakėlė galvą.

– Sveikas, Keidžai. Ačiū, kad užsukai.

– Labas, mama. Kaip jautiesi?

– Gerai, gerai, – išsiblaškiusi atsiliepė Sara ir klausiamai dirstelėjo į Dženę. Ši vos regimai linktelėjo. Sara apsilaižė lūpas. – Dėl to vakaro, po Halo... laidotuvių... Pasakiau...

– Nesvarbu, – užbėgo jai už akių Keidžas. Jis perėjo kambarį ir, ant kelio priklaupęs priešais motiną, suėmė blyškius jos pirštus. – Buvai susikrimtusi.

Dženę užplūdo šilti jausmai Keidžui, kuris taip troško patikėti savo žodžiais. Jie bent jau prabilo apie savo jausmus, nesvarbu, Sara atsiprašė nuoširdžiai ar ne, sūnus patikėjo ar ne.

Dženės darbams klebonijoje nebuvo galo. Hendrenai net aptarė galimybę, kad Halo sužadėtinė pratęstų jo žygį ir padėtų Centrinės Amerikos politiniams pabėgėliams. Dženė nenorėjo nė girdėti apie tai ir griežtai atsisakė kalbėti mitinguose ir susitikimuose. Tačiau apsiėmė išsiųsti informacinius biuletenius, kuriuose papasakojo apie svečioje šalyje matytus sunkumus ir prašė žmonių aukoti nelaimėliams.

Žinojo, kad jos akis temdo nuovargis, kad prarado apetitą ir neteko nemažai svorio, atrodo išblyškusi ir nugeibusi, nes retai kada iškiša nosį į lauką.

– Man dėl tavęs neramu, – tyliai pratarė Keidžas.

– Pavargau. Visi pavargę. Halo mirtis, laidotuvės – viskas susidėjo.

– Praėjo daugiau nei dvi savaitės. Klebonijoje praleidi net daugiau laiko nei anksčiau. Tai kenkia sveikatai.

– Kitaip neišeina.

– Bažnyčia – tėvų pašaukimas, ne tavo. Džene, jei tik leisiesi, jie iš tavęs padarys seną davatką.

– Žinau, – pavargusiu balsu atsiliepė Dženė ir pasitrynė kaktą. – Keidžai, nekamuok manęs. Pasakiau jiems, kad noriu išsikraustyti, bet...

– Kada?

– Kitą dieną po laidotuvių.

– Tai kodėl neišsikraustei?

– Jie labai nusiminė, negalėjau taip pasielgti. Be to, išties būtų buvę žiauru išsikelti iškart po to, kai jie neteko Halo.

– O dabar?

Dženė šyptelėjo ir papurtė galvą.

– Aš net neturiu darbo. Tokio, už kurį mokėtų algą. Žinau, kad privalau pati pasirūpinti ateitimi, bet taip ilgai leidau tavo tėvams viską už mane spręsti, kad nė nežinau, nuo ko pradėti.

– Užtat aš žinau, – staiga pareiškė Keidžas ir sugriebė Dženę už rankos. – Eime.

– Negaliu palikti pirkinių.

– Šįkart ledai nepadės išsisukti. Pričiupau tave dar nepasiekusią šaldytuvo.

Dženė užsispyrė.

– Negaliu palikti pilno vežimėlio vidury parduotuvės.

– Dėl Dievo meilės, – suirzo Keidžas. Apgręžė vežimėlį ir sparčiai nustūmė jį į parduotuvės priekį. – Ei, Zakai! – šūktelėjo parduotuvės valdytojui. Šis žvilgtelėjo per sienelės, skiriančios kabinetą nuo salės, viršų. Valdytojas skaičiavo pinigus pirkėjui, nutarusiam išsigryninti čekį.

– A, Keidžai.

– Panelė Flečer paliks čia savo pirkinius, – pareiškė Keidžas, pristūmęs vežimėlį prie puodų ir keptuvių, kuriuos galima įsigyti už kuponus, lentynos. – Grįšime jų pasiimti vėliau.

– Jokių problemų, Keidžai. Iki.

Eidamas pro saldumynų lentyną jis pačiupo šokoladuką, pamojo juo parduotuvės valdytojui, apglėbė Dženę per pečius ir išsivedė iš parduotuvės.

– Pavogei šokoladuką?

– Aišku. – Keidžas nulupo popierėlį ir nukando pusę šokoladuko. – Pusė tau.

– Bet... – ji nespėjo nieko pasakyti, nes burnoje atsidūrė pusė saldainio.

– Nesi niekada pavogusi šokoladuko? – Mergina papurtė galvą, stengdamasi sužiaumoti didžiulį šokolado gabalą, kol neuždusо. – Ką gi, pats metas pirmam kartui. Dabar tu mano bendrininkė. – Jis atidarė automobilio dureles ir švelniai, bet tvirtai įgrūdo Dženę į vidų.

Judriomis miesto centro gatvėmis nutrūktgalvis važiavo tik šiek tiek lėčiau nei tą įsimintiną naktį greitkeliu. Keidžas įsuko į stovėjimo aikštelę priešais biurų pastatą. Išlipęs pagriebė medvilninį maišą nuo užpakalinės sėdynės – tokį, kokiu per šventes uždengiami stovėjimo aikštelių automatai. Užmetė maišą ant automato, stūksančio priešais korvetę, mirktelėjo Dženei ir pačiupęs už alkūnės nusitempė prie durų.

– Ar taip galima? – susirūpinusi ji dirstelėjo į maišu uždengtą automatą.

– Ką tik padariau.

Jis atrakino biuro duris, Dženė pro jas įtipeno pirmoji.

Vos peržengusi slenkstį sustojo kaip įbesta ir su baime apsidairė. Kambarys skendėjo prietemoje, bet kai Keidžas pakėlė žaliuzes ir įleido saulės šviesos, vaizdas tik pablogėjo.

Dar niekada nebuvo regėjusi tokios netvarkos. Liūdna sofa, tarsi ištraukta iš atgyvenusio televizijos serialo, stovėjo pristumta prie sienos. Rožiniai apmušalai, ir šiaip ne itin patrauklūs, buvo papilkėję nuo dulkių. Ant sofos mėtėsi nušiurusios pagalvėlės. Prie kitos sienos stovėjo bjaurios metalinės lentynos, prikištos popierių, sąskaitų knygų, žemėlapių susiraičiusiais ir pageltusiais kampais. Visos kambaryje esančios peleninės buvo perpildytos nuorūkų. Prie tolimosios sienos pristumtas stalas seniai turėjo atsidurti sąvartyne, o ne biure. Vietoj trūkstamo ratuko po viena iš kojų buvo pakišta kortų malka. Ant stalo pūpsojo krūvos pasenusių žurnalų, tarp jų mėtėsi tušti kavos puodeliai, o stalviršis buvo klaikiai subraižytas. Kažkoks egoistiškas vandalas išraižė savo inicialus viename kampe.

Dženė lėtai atsigręžė į Keidžą.

– Kas čia?

– Mano biuras, – susigėdęs atsakė.

Jai net žandikaulis atvipo, negalėjo patikėti savo ausimis.

– Vadovauji verslui sėdėdamas tokiame šiukšlyne?

– Na, nedrįsčiau taip vadinti savo biuro.

– Keidžai, jei Dantė tebebūtų gyvas, būtent taip apibūdintų pragarą.

– Tokie prasti popieriai?

– Taip. – Dženė nužingsniavo prie stalo ir brūkštelėjusi gruoblėtą paviršių pažvelgė į storą dulkių sluoksnį ant piršto. – Ar čia kada nors lankėsi valytoja?

– Tikriausiai. Na, taip, kartą pasamdžiau valymo įmonę.

Jie man atsiuntė tikrą pokštininką. Išmetėme keletą burnelių ir...

– Gali netęsti, viskas aišku, – Dženė apėjo šiukšlių kibirą, iš kurio per kraštus veržėsi šiukšlės, ir prisiartino prie, kaip spėjo, spintos durų.

– A, Džene... – Keidžas kilstelėjo ranką, mėgindamas ją sulaikyti, bet buvo per vėlu.

Pro atidarytas duris išniro milžiniškas sieninis kalendorius ir brūkštelėjo Dženei per petį. Iš išgąsčio ji atšoko atgal, bet dar labiau išsigando, kai ant vinies kabantis kalendorius nustojo švytuoti, ir ji įsižiūrėjo į nuotrauką. Čia puikavosi raudonplaukė putniomis lūpomis. Intymią jos vietelę dengė tik blizganti mėlyna žvaigždė, ant kurios švietė užrašas „Pačioje Teksaso širdyje". Pagalvių didumo krūtys su didžiuliais braškių raudonumo speneliais užėmė didžiąją nuotraukos dalį.

Keidžas nejaukiai atsikrenkštė.

– Darbininkai padovanojo per Kalėdas.

Dženė uždarė spintos duris ir atsigręžė į jį.

– Kodėl mane čia atsitempei?

Jis sugrūdo rankas į užpakalines džinsų kišenes, vėl jas ištraukė ir nervingai patapšnojo sau per klubus.

– Klausyk, Džene, prisėsk, – pasiūlė jis ir suskubo atlaisvinti vietą ant sofos.

– Nenoriu sėdėti. Noriu kuo greičiau iš čia ištrūkti, kad galėčiau įkvėpti gryno oro. Paaiškink, kodėl mane čia atsivežei.

– Na, pasakei, kad tau reikia darbo, ir pamaniau...

– Tikriausiai juokauji, – pertraukė Dženė, įspėjusi, ką jai ketina pasiūlyti.

– Džene, išklausyk. Man reikia žmogaus...

– Tau reikia sprogdintojų komandos, o paskui – buldozerio. Kai jie baigs, patariu pradėti nuo nulio. – Ji pasuko durų link.

Keidžas užtvėrė kelią ir suėmė ją už pečių. – Kalbu ne apie valymą. Viską sutvarkysiu. Pamaniau, kad galėtum atsiliepti telefonu ir prižiūrėti biurą.

– Šitiek laiko išgyvenai be sekretorės. Kas iki šiol atsiliepdavo telefonu?

– Užsakiau skambučių centro paslaugą.

– Kodėl nori atsisakyti?

– Labai nepatogu skambinėti jiems kartą per valandą.

– Įsigyk pranešimų gaviklį.

– Turėjau.

– Ir?

– Prisisegiau prie diržo, bet, na, pamečiau...

Dženė pažvelgė į Keidžą, jis kaltai nusuko akis.

– Įsivaizduoju, kad ant diržo pakabintas gaviklis galėjo tau trukdyti. – Ji vėl pamėgino jį apeiti, bet šis ją sulaikė jėga.

– Prašau, išklausyk, Džene. Nori darbo. Aš tau jį siūlau.

– Net šimpanzę galima išmokyti atsiliepti telefonu. Be to, pats sakei, kad naudojiesi skambučių centro paslauga.

– O iš kur man žinoti, kad juos pasiekia visi skambučiai? Be to, yra ir kitų darbų.

– Pavyzdžiui?

– Laiškai, dokumentai. Nustebsi, kiek jų daug.

– O kas dabar tuo užsiima? Tu?

– Ne, mano draugė.

Dženė vėl persmeigė Keidžą griežtu žvilgsniu, ir jis suirzęs atsiduso.

– Jai maždaug aštuoniasdešimt septyneri, ji trumparegė ir spausdina senoviška rašymo mašinėle. Didžioji T visada apie pusę centimetro kyšo virš kitų raidžių. Be to, S labai suraityta.

Į jį įtariai žvelgė primerktos žalios akys.

– Juokauji?

– Ne, prisiekiu, bet džiaugiuosi, kad tau taip pasirodė. Vadinasi, tu nevisiškai beviltiška.

Dženė nuleido negirdomis pastabą ir apsidairė.

– Tu neturi rašomosios mašinėlės.

– Nupirksiu. Kokią tik panorėsi.

Nors galimybė našiai padirbėti Dženę ir viliojo, bet Keidžo pasiūlymo priimti negalėjo. Ji susigūžė lyg nugalėta ir liūdnai papurtė galvą.

– Negaliu, Keidžai.

– Kodėl?

– Aš pernelyg reikalinga tavo tėvams.

– Matai, pati pasakei. Pernelyg. Manai, kad darai paslaugą, šitaip aplink juos šokinėdama? Jie vidutinio amžiaus, bet jei neras gyvenimo tikslo, tuoj pat susens. Jie privalo gyventi toliau. Taip nenutiks, jei taps priklausomi nuo tavęs. Neturiu vaiko ir nežinau, ką reiškia jo netekti, bet įsivaizduoju, kad apima pagunda susigūžti kampe ir numirti. Jei ir toliau šokinėsi apie mamą su tėčiu, taip tikriausiai ir nutiks.

Žinoma, Keidžas teisus. Sulig kiekviena diena atrodė, kad Hendrenai vis labiau traukiasi. Kol ji bus šalia, jie nesiliaus į ją rėmęsi ir vieną dieną taps bejėgiai.

– Kiek mokėsi?

Keidžo veide sušvito nuoširdi plati šypsena.

– O tu gobši kalytė, ar ne?

– Kiek? – pakartojo Dženė, neįsižeidusi dėl vulgarių Keidžo žodžių, nors ir derėjo.

– Pagalvokime, – nutęsė jis ir pasikasė smakrą. – Gal du šimtus penkiasdešimt už savaitę?

Dženė nė nenutuokė, pasiūlymas geras ar prastas, bet buvo pasiryžusi jį priimti. Vis dėlto šiek tiek patylėjo ir apsimetė svarstanti.

– Kiek dienų gausiu mokamų atostogų?

– Arba sutikite, arba atsisakykite, panele Flečer, – rūsčiai pareiškė Keidžas.

– Sutinku. Dirbsiu nuo devynių iki penkių, pietūs – pusantros valandos. – Taip spės suvažinėti į kleboniją ir papietauti su Hendrenais, nors mintis apie pietus kavinėse atrodė daug mielesnė. – Dvi savaitės mokamų atostogų, taip pat laisvadieniai per visas valstybės šventes. Penktadieniais dirbsiu tik iki vidurdienio.

– Daug užsiprašei, – susiraukęs pasakė Keidžas, bet viduje džiūgavo. Net jei būtų tekę padvigubinti algą ar patenkinti dar kokias nors sąlygas, su viskuo būtų sutikęs, kad tik ištrauktų Dženę iš klebonijos ir tėvų priežiūros.

– Kojos nekelsiu į šią vietą, kol ji nebus sutvarkyta. Kol čia nebus *švaru*.

– Taip, ponia, – sutiko jis ir kaukštelėjo kulnais.

– O kalendorius turi dingti.

Jis pažvelgė į spintos duris ir nutaisė komiškai liūdną veidą.

– Ne! Buvau bepradedąs ją pamėgti. – Keidžas gūžtelėjo pečiais. – Ką gi, tiek to. Dar kas nors?

Dženė mintyse pripažino, kad šis vyras neapsakomai žavingas, bet tuoj pat vėl surimtėjo.

– Taip. Kaip pasakyti tavo tėvams?

– Neleisk jiems rinktis. – Keidžas ištiesė ranką. – Viskas? Sutarta?

– Sutarta, – tarė Dženė ir padavė jam ranką, bet, užuot ją paspaudęs, Keidžas priglaudė delną prie krūtinės.

– Sandoriai su nuostabaus grožio moterimi nesutvirtinami rankų paspaudimu.

Nespėjus jai sureaguoti, Keidžas palenkė galvą ir prigludo lūpomis prie jos lūpų. Ranka, spaudusi delną prie krūtinės,

nusileido ir įsitaisė ant merginos juosmens, nykštys ėmė glostyti šoną.

Jis neskubėjo atsitraukti, bet nesistengė liežuviu prasiskverbti į burną. Laikė glėbyje žado negalinčią atgauti Dženę ir švelniai ją erzino – vertė laukti ir spėlioti, ar jo liežuvis neners pro jos lūpas. Taip nenutiko. Galiausiai pakėlė galvą ir nusišypsojo.

Vėliau, kai Keidžas nuvežė į parduotuvę ir ji susimokėjo už pirkinius, Dženė klausė savęs, kodėl nieko nedarė, neatstūmė jo. Kodėl netrenkė antausio, nesutrepsėjo ar bent nenusikvatojo? Kodėl, kai jis galiausiai atsiplėšė nuo jos lūpų, tik spoksojo į jį žėrinčiomis akimis? Drėgnos lūpos virpėjo, širdis beprotiškai daužėsi, o papilvė degė.

Galėjo pasiteisinti tik tuo, kad jos galūnės tapo it švininės, maloniai švininės. Linko keliai. Net jei ir būtų norėjusi, nebūtų įstengusi nė pirštelio pajudinti, kad apsigintų. Tiesą sakant, visai ir nenorėjo.

Hendrenai nenudžiugo išgirdę naujieną. Kai Dženė pranešė apsisprendusi dirbti, Sarai iš rankų iškrito šakutė.

– Pradedu nuo pirmadienio.

– Dirbsi...

– Keidžui? – už žmoną užbaigė Bobas.

– Taip. Jei norite, kad iki to laiko padėčiau jums nudirbti kokius nors darbus, sakykite.

Dženė išėjo iš virtuvės Hendrenams nespėjus atsikvošėti. Kaip ir patarė Keidžas, neleido jiems prieštarauti.

Dženė įžengė į biurą pirmadienio rytą, likus minutei iki devintos valandos. Duris rado atrakintas. Akimirką suabejojo, ar jų nesupainiojo: biuras buvo ne tik švarus, bet ir visiškai pasikeitęs.

Pilkšvos sienos perdažytos raminama kremine spalva. Šlykš-

čią sofą pakeitė du odiniai tamsaus šokolado spalvos foteliai, atskirti riešutmedžio staliuku.

Vietoj ankstesnio linoleumo grindys buvo išklotos parketu, per vidurį patiestas egzotiškais ornamentais išmargintas kilimėlis. Metalines lentynas prie sienos pakeitė mediniai stelažai ir spintelės. Skoningai ir praktiškai išdėlioti baldai padidino erdvę.

Vos įžengus pro duris, į akis krito darbo stalas, kurio paviršius blizgėjo kaip čiuožykla. Prie jo pastatyta odinė kėdė labiau priminė sostą. Ant stalo puikavosi šviežių gėlių puokštė – tikriausiai ką tik iš gėlininko parduotuvėlės, nes ant jų tebežibėjo vandens lašeliai.

– Gėlės tau.

Dženė staigiai atsisuko ir išvydo šalia atidarytos sieninės spintos stovintį Keidžą.

– Kaip tau pavyko? – apstulbusi pasiteiravo ji.

– Padėjo čekių knygelė, – kreivai šyptelėjęs atšovė Keidžas. – Veikia geriau už burtininko lazdelę. Patinka?

– Taip, bet... – Dženė staiga susigėdo. – Nereikėjo nieko tau sakyti. Išleidai krūvą pinigų.

– Ei, nereikia manęs gailėtis. Tik paskatinai padaryti tai, kas seniai turėjo būti atlikta. Iki šiol su klientais susitikdavau gaiviųjų gėrimų bare, nes gėdijausi šio „šiukšlyno" – taip jį pavadino vienas asmuo, kurį visi pažįstame ir mylime. – Dženė išraudo, o Keidžas nusišypsojo. – Beje, galėsi pati išsirinkti kalendorių.

Jis ištiesė pirmąjį, ir Dženė tyliai aiktelėjo.

– Mėnesio triušiukai, – iškilmingai pareiškė Keidžas, iš paskutiniųjų stengdamasis užgniaužti šypseną. Raumeningas modelis suktai šypsojosi gulėdamas ant pilvo. Buvo tik su trumpikėmis ir amerikietiškojo futbolo šalmu. – Čia ponas Spalis. Kaip supranti, amerikietiškojo futbolo sezonas. Norėtum

peržiūrėti kitus mėnesius? – klastingai pasiteiravo versdamas kalendoriaus lapus.

– Pakaks, – dusliai išspaudė Dženė. – Ką dar turi?

Keidžas padėjo kalendorių į šalį ir pakėlė kitą.

– „Po vyrą kiekvienai dienai." Jokių galvų, vien kūnai. – Iškeltame lape buvo matyti tik nuo aliejaus blizganti krūtinė, išvirtę raumenys ir skalbimo lentą primenantis pilvas. Dženė nutaisė pasišlykštėjimo kupiną išraišką ir papurtė galvą. – Arba, – tęsė Keidžas ir ištiesė trečią kalendorių, – Anzelis Adamsas*.

– Kabink Anzelį Adamsą! – šūktelėjo Dženė, ir patenkintas Keidžas puolė vykdyti nurodymą. – O kitus palik spintoje, – šelmiškai pridūrė ji. Jis nutaisė liūdną veidą, bet netrukus abu prapliupo juokais.

– Keidžai, biuras nuostabus, tikrai. Man čia labai patinka.

– Gerai. Noriu, kad tau būtų patogu.

– Ačiū už gėles, – padėkojo Dženė. Nužingsniavo prie stalo ir nedrąsiai atsisėdo ant odinės kėdės.

– Šiandien ypatinga proga.

Jųdviejų žvilgsniai susitiko, ir kurį laiką nė vienas nepajėgė nusukti akių. Paskui Keidžas parodė jai, kur laikomos raštinės reikmenys ir kaip naudotis naująja rašomąja mašinėle.

– Gali pradėti nuo šitų laiškų, – pareiškė jis ir įteikė Dženei aplanką su laiškais. – Rasi ten ranka parašytus atsakymus, tikiuosi, sugebėsi perskaityti mano raštą. Gertė sugebėdavo.

– Draugė, kreivai rašanti S? – nekaltai pasiteiravo ji.

Keidžas timptelėjo ją už plaukų.

– Taip.

Netrukus jis paskelbė vykstąs į Parsonų rančą.

* Ansel Easton Adams (1902–1984) – amerikietis fotografas, išgarsėjęs nespalvotomis gamtos fotografijomis.

– Kaip ten reikalai?

– Pavyzdžiai puikūs. Jei nerasime naftos, aš – archangelas. – Keidžas užsidėjo saulės akinius ir spustelėjo durų rankeną. – Iki.

– Iki.

Jis stabtelėjo ir vėl pasižiūrėjo į Dženę.

– Dievas mato, puikiai atrodai ten sėdėdama.

Ir išėjo.

Keidžas grįžo kelios minutės iki vidurdienio, nešinas didžiuliu maišu.

– Pietūs! – sušuko įvirtęs pro duris.

Dženė mostelėjo ranka, kad šis patylėtų. Laikė prispaudusi telefono ragelį prie ausies ir kažką užsirašinėjo.

– Taip, pasižymėjau ir perduosiu ponui Hendrenui, kai jis grįš. Ačiū. – Padėjusi ragelį Dženė išdidžiai ištiesė žinutę Keidžui.

Jis perskaitė raštelį ir numetė jį ant stalo.

– Puikumėlis. Seniai laukiau leidimo iššvalgyti šią vietovę. Atnešei man sėkmę. – Keidžas nusišypsojo ir padėjo maišą ant stalo krašto. – O aš atnešiau tau pietus.

– Ar galiu tikėtis tokio aptarnavimo kasdien? – Atsistojusi Dženė kyštelėjo nosį į maišą.

– Jokiu būdu. Bet, kaip ir minėjau, šiandien – ypatinga proga.

– Man reikėtų grįžti namo ir pažiūrėti, kaip laikosi Sara su Bobu.

– Jiems nieko nenutiks. Jei jau taip nori, paskambink.

Dženė užsikrėtė giedra Keidžo nuotaika. Juodu iškraustė maistą, kurį jis atitempė iš vienintelės miestelyje kulinarijos parduotuvės.

– O pabaigai... – Keidžas priėjo prie sieninės spintos ir ištraukė šampano butelį. – Štai!

– Iš kur gavai?

– Buvo šaldytuve.

– Ten yra šaldytuvas?

– Mažytis. Neapžiūrėjai?

– Ne, buvau užsiėmusi, – Dženė dūrė pirštu į šūsnį laiškų, atidėtų Keidžui pasirašyti.

– Nusipelnei taurės šampano. – Keidžas suskubo atkimšti butelį. Kamštis pokštelėjo, bet pro šalį neišbėgo nė lašelis putojančio gėrimo. Jis pripylė pilną popierinį puodelį ir įteikė Dženei.

Ši buvo pernelyg susijaudinusi, kad atsisakytų.

– Keidžai, man nederėtų.

– Kodėl?

– Gal tau ir sunku patikėti, bet klebonijoje per pietus paprastai nesivaišiname šampanu, – kandžiai atšovė ji. – Aš nepratusi.

– Gerai. Galbūt apgirsi, nusivilksi drabužius ir nuoga sušoksi ant stalo.

Keidžas smalsiai nužvelgė Dženę, aiškiai mėgindamas įsivaizduoti, kaip tai atrodytų. Susigėdusi ji stebėjo, kaip jis pilasi sau šampano.

– Ar dažnai taip darai?

– Geriu šampaną vidurdienį? Ne.

– O iš kur žinai, kad *pats* neapgirsi, nenusivilksi drabužių ir nesušoksi nuogas ant stalo?

Keidžas stuktelėjo į Dženės puodelį savuoju.

– Mano brangioji Džene, – kimiai sušnabždėjo jis, – jei mes abu atsidurtume ant stalo nuogi, šokiai mums tikrai nerūpėtų.

Dženės širdis vos neiššoko. Vargiai atsiplėšusi nuo hipnotizuojančių Keidžo akių ji pastebėjo, kaip virpa puodelį laikanti ranka.

– Gurkštelk, – kimiu balsu paragino Keidžas. Ji pakluso, apsidžiaugusi proga nukreipti mintis. Šaltas šampanas žnaibė liežuvį. – Patinka?

– Taip. – Ji dar sykį pakėlė puodelį prie lūpų.

Keidžas palinko prie jos taip arti, kad jų nosys kone lietėsi. Akyse ruseno kibirkštėlės.

– Ką manai...

– Apie ką?

– Aštrią jautieną?

Džene dar niekada nebuvo ragavusi tokios gardžios aštrios jautienos. Tiesą sakant, tai buvo vienas skaniausių kada nors valgytų patiekalų. Bepietaujant Keidžas daugiau papasakojo apie savo verslą, pamalonintas protingų ir intuityviai taiklių Dženės klausimų.

Jam nepavyko įkalbėti merginos išgerti daugiau nei pusę puodelio šampano. Kai abu pavalgė, jis rūpestingai nurinko vienkartinius indus ir sudėjo juos į maišą.

– Nedrįsčiau teršti tavo biuro, – paaiškino suktai šypsodamasis.

Keidžui išėjus, Džene dar ilgai negalėjo liautis galvojusi apie juos abu nuogus. „Šokiai mums tikrai nerūpėtų." Ką jis turėjo omenyje? Ir pati puikiai žinojo.

Apie tai irgi negalėjo liautis galvojusi.

Ilgainiui viskas nusistovėjo, nors Keidžas nuolat iškrėsdavo ką nors spontaniška ir nelaukta. Gyvenimas su juo panėšėjo į kelionę paslaptinga džiunglių upe. Niekada negalėjai žinoti, kas laukia už posūkio.

Keidžas palikdavo biure smulkių dovanėlių, kurios, lyg ir nereikšmingos, Dženei reiškė itin daug, nes lig šiol niekas nebuvo jos merginęs.

Nedidukas ant stalo pūpsantis pyragėlis su viena žvakute pasitiko Dženę tą rytą, kai nuo priėmimo į darbą buvo praėjusi viena savaitė. Kitą kartą šalia kavos aparato ji rado raudoną rožę. Vieną rytą atidariusi biuro duris vos nesuklykė iš netikėtumo – prie darbo stalo sėdėjo ir jai plačiai šypsojosi milžiniškas pliušinis meškinas.

Žinojo, kad miestelis ūžte ūžia nuo paskalų apie juodu. Banko kasininkės apstulbo, kai Dženė ėmėsi tvarkyti Keidžo sąskaitas. Pamažu šios kūmutės apsiprato, kad ji rūpinasi Hendrenų vyresnėlio reikalais, tačiau, vos išeidavo, jos išsyk suglausdavo galvas ir puldavo šnibždėtis.

Pašto viršininkas, kurį pažinojo daugybę metų, ir toliau elgėsi su Džene draugiškai. Bet kai ėmė tvarkyti Keidžo korespondenciją, nužvelgdavo tokiu žvilgsniu, kad net šiurpo oda.

Dar daugiau paskalų sukėlė Keidžas, pradėjęs nuolat lankytis bažnyčioje.

Dženei patiko naujasis darbas. Įpusėjus antrajai savaitei, ji be pagalbos galėjo susidoroti su visomis užduotimis.

– Hendreno įmonė.

– Džene, brangute, aukis gražiausius batelius, – ragelyje nuaidėjo linksmas Keidžo balsas.

Fone buvo girdėti kažkoks triukšmas.

– Radote naftos? – sucypė Dženė.

– Radome! – sušuko Keidžas. Aplinkui susispietę darbininkai iš šaldiklių jau traukė alaus butelius. – Brangioji, pavaišinsiu tave prašmatniais pietumis. Būsiu po valandos.

– Man reikia šį tą nuveikti. Gal kur nors susitinkame?

– Gerai. „Vežimo rato" restorane pusę pirmos?

Dženė sutiko.

Tačiau pusę pirmos ji vos vilkdama kojas kėblino pagrindine miestelio gatve ir nematė nieko aplinkui. Tarsi panirusi į transą

stabtelėjo ant šaligatvio ir tuščiu žvilgsniu įsistebeilijo į ryškią parduotuvės vitriną.

Keidžas pastebėjo Dženę važiuodamas pro šalį, pašaukė ją ir numygo garso signalą. Dženė neatsisuko. Nė neišgirdo jo.

Nepaisydamas kelių eismo taisyklių jis apsisuko ir pastatė pikapą, kuriuo važiuodavo apžiūrėti naftos gręžinių, į vienintelę laisvą stovėjimo vietą. Iššokęs ant šaligatvio nuskubėjo pas Dženę. Jo batai ir džinsų klešnės buvo gausiai aplipę purvu.

– Džene, – uždusęs išspaudė jis, – pasukai ne į tą pusę. Juk tarėmės „Vežimo rate“?

Kai Dženė atsigręžė ir pažvelgė beprasmiu žvilgsniu, plati jo šypsena bemat išblėso. Sunerimęs jis čiupo ją už rankos ir švelniai papurtė.

– Džene, kas atsitiko?

– Keidžai? – vos girdimai sukuždėjo Dženė. Ji sumirksėjo ir apsidairė, tarsi tik dabar būtų suvokusi, kur atsidūrė. – Ak, Keidžai.

– Viešpatie, daugiau manęs šitaip negąsdink, – susiraukęs pasakė Keidžas. – Kas atsitiko? Susirgai?

Dženė papurtė galvą ir nuleido akis.

– Ne, bet valgyti nebenoriu. Atleisk. Labai džiaugiuosi dėl naftos, bet dingo noras...

– Ar baigsi su tais nelemtais atsiprašymais. Velniop pietus! Papasakok, kas nutiko. – Dženė susverdėjusi atsirėmė į Keidžą, atrodė, kad tuoj nualps. Jis apglėbė ją, įsirėmusią jam į krūtinę, ir nusikeikė, jausdamasis it nevikrus žioplys. – Eime, mieloji. Eime į kavinę. Pavaišinsiu kokakola.

Juodu paėjėjo iki kavinės. Tiksliau, ėjo Keidžas, o jo padedama Dženė vos vilko kojas. Kai įsitaisė prie staliuko, Keidžas šūktelėjo už baro stovinčiai padavėjai:

– Heizele, atnešk mums dvi stiklines kokakolos.

Jis neatplėšė akių nuo Dženės, tačiau ši į jį nežiūrėjo – stebeilijo į sugniaužtas rankas, padėtas ant plastikinio staliuko. Heizelė atnešė ledo šaltumo kokakolos.

– Keidžai, kaip sekasi?

– Puikiai, – nekreipdamas dėmesio į padavėją burbtelėjo Keidžas.

Heizelė gūžtelėjo ir nudrožė atgal prie baro. Žmonės kalbėjo, kad Keidžas Hendrenas pasikeitė po brolio mirties. Sklandė kalbos, kad jis sukasi apie panelę Flečer kaip musė apie medaus statinę. Ką gi, gandai ne iš piršto laužti. Anksčiau išvydusi pro duris įžengiantį Keidžą žinodavo, kad laukia mažiausiai pusvalandis smagių nešvankių juokelių. O šiandien jis neatitraukė akių nuo Dženės Flečer, tarsi ši galėtų išnykti it dūmas.

– Džene, gerk kokakolą, – priminė Keidžas ir stumtelėjo jai stiklinę. – Tu išblyškusi kaip vaiduoklis. – Dženė paklusniai sriūbtelėjo per šiaudelį. – Dabar sakyk, kas atsitiko.

Ji nunarino galvą – Keidžui atrodė, kad tyla tęsiasi amžinybę. Buvo beprarandąs kantrybę, kai Dženė galiausiai pažvelgė į jį.

Akyse žibėjo ašaros. Dvi tuo pat metu nusirito abiem skruostais.

– Keidžai, – kimiai sukuždėjo Dženė ir nutilo įkvėpti. – Aš laukiuosi.

SEPTINTAS SKYRIUS

Keidžui užkando žadą, tarsi gavus smūgį į paširdžius. Rusvų jo akių spindesys išblėso. Nugurkė seiles ir sėdėjo nė nekrustel-damas, neatitraukdamas akių nuo Dženės.

– Laukiesi?

Ji linktelėjo.

– Ką tik buvau pas gydytoją. Turėsiu vaiką.

Keidžas nusišluostė sudrėkusius delnus į džinsus.

– Nežinojai?

– Ne.

– Argi nebūna kokių nors ženklų?

– Tikriausiai būna.

– Nepasigedai mėnesinių?

Dženė skaisčiai išraudo ir nunarino galvą.

– Taip, bet maniau, kad taip nutiko dėl Halo mirties ir visų rūpesčių. Tikrai neįtariau... Ai, nežinau, – pareiškė Dženė ir parėmė kaktą ranka. – Keidžai, ką man daryti?

Daryti? Tuoj pat su juo pabėgti ir susituokti, štai ką daryti. Juodu turės kūdikį! Velniai rautų! *Kūdikį!* Keidžą persmelkė ne-apsakomas džiaugsmas. Jis norėjo pašokti, sušukti iš džiaugsmo, išbėgti į gatvę, sustabdyti eismą ir visiems pranešti, kad taps tėvu.

Tačiau matė prislėgtą Dženę, girdėjo tylią raudą ir suprato negalįs atskleisti tikrųjų jausmų. Ji manė, kad laukiasi Halo

kūdikio. Negalėjo prisipažinti, kad yra tikrasis vaiko tėvas, nes Džene imtų jį niekinti, o juk buvo tik bepradedanti juo pasitikėti.

Ar taip jis baudžiamas už visas savo nuodėmes? Visada saugojosi, kad nė viena jo mergina nepastotų. Niekada to nuo jų neslėpė, kad vėliau jam nebūtų primestas svetimas vaikas. Bet dabar, kai visa širdimi trO̊ško patvirtinti tėvystę, negalėjo to padaryti. Negalėjo pasinaudoti privilegija ir pripažinti vaiką, pradėtą su mylimąja, moterimi, kurią visąlaik mylėjo.

Dievas žaidžia nešvarius žaidimus.

„Pasakyk jai dabar", – ragino vidinis balsas.

Keidžas norėjo. Dievas mato, troško priglausti ją prie krūtinės ir pasakyti, kad neverta lieti ašarų. Troško prisipažinti, kad myli ją ir kūdikį – *savo* kūdikį – ir pažadėti, kad, kol bus gyvas, rūpinsis jais abiem. Nors ir savanaudiška, bet būtent taip norėjo pasielgti.

Bet negalėjo. Džene siaubingai pribloškė žinia apie nėštumą, jis negalėjo pareikšti, kad kūdikio tėvas – ne tas, kurį įsivaizduoja, ir dar labiau ją įskaudinti. Kol kas teks pasitenkinti draugo statusu.

– Džene, ašaros nepadės. – Keidžas ištiesė jai nosinę. Dženė nusišluostė akis ir atsargiai apsidairė. Kavinukėje juodu buvo vieni. Heizelė skaitė žurnalą apie kino žvaigždes.

– Visi pamanys, kad esu paleistuvė. O Halas... – Dženė nunarino galvą, pagalvojusi, ką žmonės ims manyti apie jaunąjį pastorių.

– Niekas Dženės Flečer nelaikys paleistuve. – Keidžas pasukiojo šiaudelį stiklinėje. Jautėsi kaltas, kad slepia nuo jos tiesą. Atsikrenkštė. – Nežinojau, kad judviejų su Halu santykiai taip toli pažengę.

– Nepažengę, – tyliai pratarė Dženė. Keidžui teko užsikniaub-

ti ant stalo, kad ją išgirstų. – Tai nutiko tik kartą, naktį prieš jam išvykstant.

Džene pakėlė galvą ir sutiko įdėmų Keidžo žvilgsnį. Matydama, kaip dėmesingai jis klauso, dar labiau sutriko dėl aptarinėjamos temos ir, kai vėl prabilo, balsas trūkčiojo.

– Pameni, sakei, kad turėčiau pasistengti jį sustabdyti? Na, pabandžiau, – nervingai sukrizeno ji. – Bet nepavyko.

– Kas nutiko? – gerklę spaudžiantis gumulas trukdė Keidžui kalbėti, bet knietėjo sužinoti, ką Džene galvoja apie tą naktį. Nesąžininga buvo taip priversti ją išsipasakoti, bet privalėjo žinoti.

– Jis palydėjo mane į viršų. Aš... – Ji nudelbė akis ir virpėdama įkvėpė. – Maldavau jo neišvažiuoti, bet Halas nesileido perkalbamas. Tada pamėginau įsivilioti į lovą. Bet jis išėjo ir mane paliko.

– Nesuprantu...

– Vėliau jis grįžo, ir mes... mylėjomės.

Stojo tyla, ir juodu paskendo savo mintyse. Džene atsiminė, koks džiaugsmas ją užplūdo, kai tarpduryje išvydo Halo siluetą, išryškintą iš koridoriaus sklindančios šviesos. Keidžas galvojo apie tą pačią akimirką, tik matė Dženę – sėdinčią lovoje, šlapiu nuo ašarų veidu.

– Tau tai buvo pirmas kartas...

– Pirmas ir vienintelis. Netikėjau, kad galima pastoti po pirmojo karto. – Ji pešiojo popierinį padėkliuką, sudrėkusį nuo rasojančios stiklinės. – Klydau.

– Džene, ar tau buvo gera? – Ji pakėlė akis į Keidžą. – Na, jei buvai nekalta, – skubiai pridūrė jis, – ar skaudėjo?

– Iš pradžių, truputėlį. – Džene paslaptingai šyptelėjo, ir jam sugniaužė širdį. Ji pažvelgė tiesiai Keidžui į akis. – Keidžai, buvo nuostabu. Tai geriausias man kada nors nutikęs dalykas.

Dar niekada nesijaučiau tokia artima kitam žmogui. Kad ir kas nutiktų, niekada nesigailėsiu tos nakties.

Dabar Keidžas neištvėręs nuleido galvą. Akyse tvenkėsi ašaros, gerklę gniaužė emocijos, strėnos degte degė. Norėjo priglausti Dženę prie savęs, pajusti šiltą ir švelnų kūną. Prisipažinti, kad supranta, kaip ji jaučiasi, nes jaučia lygiai tą patį.

– Tu laukiesi jau...

– Beveik keturis mėnesius, – užbaigė Dženė.

– Ir nejutai jokių nemalonių požymių?

– Dabar, kai jau žinau, kad laukiuosi, suprantu, kad jaučiau, tik anksčiau apie tai negalvojau. Buvau pavargusi ir išgeibusi. Kai grįžome iš Monteriko, numečiau svorio, bet vėl priaugau. Krūtinė... – Dženė užsikirto ir droviai žvilgtelėjo į Keidžą.

– Kalbėk, Džene, – švelniai paragino jis. – Kas?

– Na, krūtys lyg ir tapo jautresnės, supranti?

Keidžas kreivai šyptelėjo.

– Ne visai.

Dženė prajuko.

– Nieko nuostabaus, – nors juoktis buvo gera, ji prisidengė burną. – Negaliu patikėti, kad juokiuosi iš tokių rimtų dalykų.

– O kas belieka? Be to, manau, tokią progą reikia atšvęsti, o ne apraudoti. Juk ne kasdien atrandi naftos ir sužinai, kad tapsi... dėde.

Dženė siektelėjo Keidžo rankos ir tvirtai ją sugniaužė.

– Keidžai, ačiū tau. Išėjau iš gydytojo kabineto priblokšta, nežinojau, nei kur eiti, nei kur sukti. Jaučiausi sutrikusi ir vieniša.

– Džene, mesk tai iš galvos. Visada gali kreiptis į mane. Bet kokiu klausimu.

– Ačiū, kad mane palaikai.

Jei tik ji būtų žinojusi, ką Keidžas iš tiesų galvoja. Iš laimės jam užaugo sparnai, bet liūdesys it girnapusė po kaklu svarino

žemyn. Turės vaiką, bet niekas nežinos, kad kūdikis – Keidžo. Netgi vaikelio mama.

– Ką ketini daryti?

– Nežinau.

– Tekėk už manęs, Džene.

Džene iš nuostabos prarado žadą. Ji nebyliai spoksojo į Keidžą, stengdamasi apraminti spurdančią širdį, kuri blaškėsi lyg laukinis paukštelis narve. Žinojo, kad jis pasiūlė savo ranką iš gailesčio, galbūt šeiminio solidarumo, bet neviltis ir noras būti saugiai viliojo atsakyti teigiamai. Absurdas.

– Negaliu.

– Kodėl?

– Yra tūkstantis priežasčių, kodėl negaliu už tavęs tekėti.

– Ir viena nenuginčijama, kodėl turėtum.

– Keidžai, negaliu leisti tau taip pasielgti. Sugriauti savo gyvenimą dėl manęs ir kūdikio? Niekada. Ačiū, ne.

– Leisk man pačiam nuspręsti, griaunu savo gyvenimą ar ne. – Keidžas spustelėjo Dženei ranką. – Tai šįvakar ar rytoj? Medaus mėnesio galėsime vykti bet kur. Išskyrus Monteriką, – šyptelėjęs pridūrė jis.

Dženės akyse sublizgo ašaros.

– Tu nepakartojamas, ar žinai?

– Girdėjau žmones taip kalbant.

– Negaliu už tavęs tekėti, Keidžai.

– Dėl Halo? – Šypsena Keidžo veide išblėso.

– Ne. Ne tik dėl jo. Tai susiję su mudviem. Susituoktume dėl netinkamų priežasčių. Džene Flečer ir Keidžas Hendrenas. Žmonės pirštais užbadytų.

– Aš tau nebepatinku? – Keidžas nusišypsojo pačia žaviausia šypsena.

Džene taip pat šyptelėjo.

– Ne, tu man labai patinki.

– Nustebtum sužinojusi, kiek mano pažįstamų sutuoktinių negali vienas kito pakęsti. Mūsų laukia geresnė ateitis nei daugelio porų.

– Bet žmona ir vaikas vargu ar derėtų prie tavo gyvenimo būdo.

– Aš jį pakeisčiau.

– Neleisiu tau šitaip aukotis.

Keidžas norėjo papurtyti Dženę ir sušukti, kad jis nesiaukotų, bet negalėjo spausti. Ji turi susitaikyti su motinyste, o tada gal pagalvos ir apie vyrą, garsėjantį mergininko reputacija. Čia tik laikinas atsitraukimas. Niekas šioje žemėje ar virš jos nesulaikys Keidžo – anksčiau ar vėliau jis ves Dženę ir augins jųdviejų kūdikį meilės kupinuose namuose, kuriuose nebus vietos priekaištams.

– Hm, jei ruošiesi sudaužyti man širdį ir mane atstumti, ką darysi?

– Ar tebegaliu pas tave dirbti?

Keidžas susiraukęs dėbtelėjo į Dženę.

– Tu dar klausi?

– Ačiū, Keidžai, – nuoširdžiai sumurmėjo ji.

Dženė kiek atsipalaidavo, atsirėmė į minkštasuolio atlošą ir nejučiomis delnais perbraukė vis dar plokščią pilvuką. „Ji tokia smulkutė, velniai rautų", – pamanė Keidžas. Ar gali būti, kad joje išties auga jo kūdikis?

Dženė atrodė labai trapi. Keidžas kone suvaitojo, atsiminęs, kaip paniro į šilkinę jos gelmę. Tada svaigo iš malonumo, bet dabar susirūpino, ar ji pajėgs pagimdyti kūdikį. Žvilgsnis slystelėjo Dženės krūtine. Krūtys ne padidėjo, o greičiau papilnėjo, it būtų sunokę. Nieko daugiau netroško, tik švelniai glamonėti ir apiberti bučiniais motiniškai putlias krūtis.

– Teks pasakyti tėvams.

Keidžas nenoromis atplėšė akis nuo krūtinės ir mintimis grįžo į tikrovę.

– Nori, kad aš jiems pasakyčiau?

– Ne, tai mano pareiga. Neįsivaizduoju, kaip jie reaguos.

– O kaip jie gali reaguoti? Bus laimingi. – Nors ir sunku buvo tai ištarti garsiai, bet Keidžas pridūrė: – Juk šis kūdikis – Halo kūnas ir kraujas.

Džėnė taršė drėgną servetėlę, iš kurios ir taip tebuvo likę vieni skutai.

– Galbūt. Tik kažin, ar bus taip paprasta. Keidžai, jie labai dorovingi žmonės. Pats puikiai žinai. Tavo tėvų nuostatos labai griežtos. Jų akimis žiūrint, dorovė neturi „pilkųjų zonų".

– Tačiau tėvas visą gyvenimą pamokslauja apie krikščioniškąjį dosnumą, Dievo malonę ir meilės skatinamą atlaidumą. – Keidžas uždengė jos ranką savąja. – Džene, jie tavęs nepasmerks. Tuo neabejoju.

Džėnė mintyse pasigailėjo, kad nesijaučia tokia tikra, bet nusišypsojo, lyg tikėtų jo žodžiais.

Keidžas privertė būsimąją mamytę išgerti šokoladinį kokteilį, paaiškinęs, kaip svarbu susigrąžinti svorį ir atgauti jėgas. Juodu pakėlė tostą už naftos gręžinį ir kūdikėlį.

– Gali tekti dalytis meškinu su vaikučiu, – tarė Džėnė, kai juodu, susikibę už rankų ir linksmai mojuodami, išžygiavo iš kavinės.

– Be kovos nepasiduok, – nusišypsojęs padrąsino Keidžas. – Ilgokai būsi didesnė už kūdikį. – Jis nulydėjo Džėnę iki jos automobilio, atrakino ir atidarė dureles. – Važiuok namo ir nusnūsk.

– Bet aš tik pusdienį padirbau, – paprieštaravo Džėnė.

– O jis tau buvo košmariškas. Verčiau pailsėk šią popietę. Vakare paskambinsiu.

– Iki vakaro teks pasakyti Sarai ir Bobui.

– Jie apsidžiaugs ne mažiau už mane.

Aišku, tai neįmanoma – niekas nesugebėtų džiaugtis šia žinia labiau nei Keidžas. Dieve, jis netvėrė savame kailyje iš džiaugsmo, degė noru pasakyti, koks yra laimingas, kaip myli Dženę ir jųdviejų kūdikį.

Buvo priverstas tylėti, bet neatsispyrė ir apkabino Dženę. Prisitraukė ją prie savęs. Ji noriai leidosi priglaudžiama. Juodu stovėjo apsikabinę vidury baltos dienos, nematydami smaigstančių smalsių žvilgsnių.

Priglaudusi ausį prie Keidžo krūtinės Dženė girdėjo ritmingai plakančią širdį. Mėgavosi jo šiluma. Šis vyras tapo labai, netgi bauginamai, svarbus. Tačiau jai žūtbūt reikėjo draugo, o Keidžas jos niekada nenuvylė. Todėl ir rėmėsi į jį, sėmėsi iš jo jėgų. Be to, mėgavosi sumišusiu saulės, vėjo ir aštroku losjono po skutimosi aromatu – kvapu, būdingu vieninteliam Keidžui.

Keidžas glaudė Dženę prie savęs ir salo iš malonumo, nes jos putlios krūtys rėmėsi į krūtinę. Jis ilgam prispaudė lūpas jai prie viršugalvio – tai net nebuvo bučinys. Keidžui velniškai sopėjo širdį, kad negali padėkoti mylimajai už tai, kad padovanos kūdikį. Negali apkabinti jos pilvuko ir pasikalbėti su viduje tūnančiu kūdikėliu. Negali paglostyti krūtų ir pasakyti, kaip trokšta išvysti prie jų prigludusį savo vaikelį. Blogiausia ir skaudžiausia, kad privalėjo ją paleisti.

Galiausiai taip ir padarė.

– Pažadėk, kad grįžusi namo prigulsi.

– Pažadu.

Keidžas įsodino Dženę ir liepė prisisegti diržą.

– Privalai saugoti save ir kūdikį nuo tokių vairuotojų kaip aš, – pasišaipė jis.

– Keidžai, ačiū už viską.

Jis nulydėjo tolstantį automobilį žvilgsniu, spėliodamas, ar Džene dėkotų, jei žinotų, kas iš tiesų kaltas dėl jos dabartinės būklės.

Keidžas atvažiavo į kleboniją apie septintą vakaro.

Išsiuntęs Dženę namo likusią popietės dalį praleido prie naftos gręžinio. Nors buvo labai užsiėmęs, negalėjo liautis galvojęs apie ją. Jaudinosi dėl emocinės ir psichinės jos būklės, tėvų reakcijos.

Iš išorės klebonija atrodė taip, kaip visada. Dženės automobilis stovėjo priešais įėjimą, šalia vieno iš tėvų. Virtuvėje ir svetainėje degė šviesa. Bet nuojauta pakuždėjo, kad kažkas ne taip.

Keidžas pasibeldė į paradines duris ir jas pravėrė.

– Sveiki! – šūktelėjo. Nesulaukęs kvietimo įžengė į vidų ir rado Bobą su Sara susėdusius svetainėje.

– Sveikas, Keidžai, – šaltai pasisveikino tėvas. Sara tylėjo, vyniodama aplink pirštą nosinę.

– Kur Džene?

Bobas kelis kartus sunkiai nugurgė seiles ir tik tada išspaudė trumpą atsakymą:

– Išvažiavo.

Keidžo krūtinėje užvirė pyktis, sumišęs su baime.

– Išvažiavo? Kaip suprasti, išvažiavo? Jos automobilis stovi kieme.

Tėvas ranka perbraukė veidą.

– Ji nusprendė išvažiuoti kaip stovi, pasiėmė tik drabužius.

Keidžas apsisuko ant kulno ir užlėkė laiptais į viršų, peršokdamas per du laiptus kaip ankstyvoje jaunystėje. Tai buvo draudžiama, bet jis nei tada, nei dabar šių taisyklių nepaisė.

– Džene? – Kambaryje jos nebuvo. Keidžas puolė prie spintos

ir atlapojo duris. Kabojo vos keli drabužiai. Ėmė karštligiškai traukyti stalčius, bet ir šie nebyliai liudijo, kad ji išvažiavo.

– Velniai rautų! – kaip sužeistas liūtas suriaumojo Keidžas ir nubildėjo laiptais žemyn. – Kas nutiko? Ką padarėte? Ką jai pasakėte? – užsipuolė tėvus jis. – Dženė jums pasakė, kad laukiasi?

– Taip, – patvirtino Bobas. – Mes pasibaisėjome.

– Pasibaisėjote? *Pasibaisėjote!* Išgirdote, kad Dženė laukiasi jūsų pirmojo anūko ir pasibaisėjote?!

– Ji tvirtina, kad tai Halo kūdikis.

Jei kuris kitas vyras būtų drįsęs šitaip suabejoti Dženės dorybe ir sąžine, Keidžas būtų prisitraukęs jį už atlapų ir iškaršęs kailį taip, kad šis būtų pasigailėjęs kiekvieno šmeižikiško žodžio. Bet dabar sūnus tik tyliai suurzgė ir grėsmingai žingtelėjo į priekį. Nesvarbu, kad Dženė laukiasi ne nuo Halo. Ji tiki, kad kūdikis – Halo. Manėsi sakanti globėjams tiesą.

– Jūs netikite?

– Aišku, netikime, – pirmą kartą prabilo Sara. – Halas nebūtų taip... taip žemai puolęs. Ir tikrai ne naktį prieš išvykdamas į Centrinę Ameriką, kaip teigia Dženė.

– Mama, gal ir nustebsi, bet Halas pirmiausia buvo vyras, o tik paskui – misionierius.

– Ar tai turėtų reikšti...

– Tai reiškia, kad tarpkojy jis turėjo tą patį, ką turi visi vyrai nuo Adomo laikų. Jautė tuos pačius geismus ir troškimus. Man tik keista, kad taip ilgai delsė pasikviesti Dženę į lovą. – Halas niekada nekvietė Dženės į lovą, bet šią akimirką Keidžas nepajėgė racionaliai mąstyti.

– Keidžai, dėl Dievo meilės, užsičiaupk, – sušnypštė Bobas ir pakilęs atsistojo priešais vyriausiąjį sūnų. – Kaip drįsti taip šiurkščiai kalbėti motinai girdint?

– Gerai, – Keidžas karštai mostelėjo rankomis, – nusispjaut,

ką apie mane galvojate, bet kaip galėjote išvyti Dženę iš namų tokios būklės?

– Mes jos neišvijome. Ji pati apsisprendė išvykti.

– Ką nors pasakėte, kad Dženė nusprendė taip drastiškai pasielgti. Ką?

– Ji manė, kad patikėsime, jog tai... Halo darbas, – paaiškino Bobas. – Mudu su mama sutikome, kad taip galėjo nutikti. Kaip ir sakei, tavo brolis – tik žmogus. Bet taip pasielgti jis galėjo tik dėl vienos priežasties – neatsispyrė jos gundymams.

Tiesą sakant, Keidžas nesuvokė, kaip Halas sugebėjo tą naktį atstumti Dženę. Jis nebūtų sugebėjęs. Niekada gyvenime. Net jei būtų prasivėrusios pragaro žiotys ir grasinusios jį praryti, kai tik viskas baigsis.

– Kad ir kas nutiko, tai nutiko iš meilės, – tarė jis, ir tai buvo tiesa.

– Tikiu. Net ir tokiu atveju, – nenusileido Bobas ir papurtė galvą, – Halas nebūtų mintimis atitrūkęs nuo misijos, nebent būtų buvęs sugundytas. Ir gali būti – yra tokia galimybė – kad nuvykęs į Monteriką tebebuvo atitrūkęs, o gal jautėsi kaltas dėl nuodėmės ar kentė vidinę sumaištį. Gal todėl neįstengė tinkamai savimi pasirūpinti, buvo sučiuptas ir nužudytas.

– O Viešpatie! – suvaitojo Keidžas ir atsirėmė į sieną, lyg būtų gavęs triuškinamą smūgį. Jis žvelgė į tėvus, nepajėgdamas suvokti, kaip šie du siaurapročiai teisuoliai, skubantys kaltinti kitus, galėjo suteikti jam gyvybę. – Taip pasakėte Dženei? Apkaltinote ją dėl Halo mirties?

– Ji kalta, – pareiškė Sara. – Halo tikėjimas buvo labai tvirtas, bet ji tikriausiai jį sugundė. Ar įsivaizduoji, kokie išduoti jaučiamės? Auginome Dženę kaip dukrą. O ji mums šitaip atsidėkojo... pradėjo nesantuokinį vaiką... O Dieve, kai pagalvoju, kaip tai apjuodins Halo atminimą. Visi jį mylėjo ir juo žavėjosi. Viskas,

ką jis simbolizavo, bus sunaikinta. – Sara sučiaupė lūpas taip, kad iš jų liko tik plonytė balta linija, ir nusuko galvą.

Keidžas blaškėsi negalėdamas apsispręsti. Tėvai kaltino Dženę dėl Halo mirties, manė, kad ji suviliojo jų mylimą sūnų. Dėl šios mirties nekaltas niekas, išskyrus patį Halą, nes jis nesijautė kaltas dėl aistringos nakties, niekas neatitraukė jo minčių nuo misijos. Keidžas galėjo prisipažinti, kad tą naktį Dženė praleido su juo ir tuoj pat ją išteisinti. Bet jei tėvai pasmerkė ją už tai, kad mylėjosi su Halu, išgirdę apie *Keidžą*, užmėtytų akmenimis.

Keidžą dėl jų šnekų pykino. Jis tikino Dženę, kad tėvai apsidžiaugs išgirdę apie kūdikį, o jie visai nekrikščioniškai ją pasmerkė ir paniekino. Norėjo apšaukti tėvus veidmainiais, bet neturėjo laiko. Kam eikvoti jėgas? Dabar teturėjo vienintelį tikslą. Rasti Dženę.

– Kur ji išvažiavo?

– Nežinome, – Bobo tonas aiškiai rodė, kad jiems ir nerūpi. – Dženė išsikvietė taksi.

– Man judviejų gaila, – pareiškė Keidžas ir išlėkė pro duris.

– Kada?

– Na, pažiūrėkime, – gumbuotas pirštas nusileido stulpeliu, kuriame surašytas išvykimo laikas, paskui peršoko į kitą skiltį, kurioje buvo surašyti miestai. – Maždaug prieš pusvalandį. Autobusas turėjo išvažiuoti be dešimt septynios vakaro ir, kiek pamenu, nevėlavo.

– Ar autobusas kur nors stoja?

Autobusų stoties darbuotojas vėl ėmėsi skrupulingai tikrinti tvarkaraštį. Argi jis nieko nežino be šito prakeikto popiergalio?

Pasikalbėjęs su vienintelės taksi bendrovės miestelyje savininku ir sužinojęs, kad Dženė iš klebonijos atvažiavo į autobusų stotį, Keidžas nedelsdamas atlėkė čionai. Greitomis apžvelgęs

nutriušusį laukiamąjį įsitikino, kad jos nėra. Vienintelės jaunos moters, neseniai pirkusios autobuso bilietą, apibūdinimas atitiko Dženės išvaizdą. Ji įsigijo bilietą į Dalasą. Į vieną pusę.

– Ne, niekur nestoja. Iki pat Abilino.

– Kuriuo keliu jie važiuoja?

Tarnautojui baigiant smulkmeniškai aiškinti autobuso maršrutą, Keidžas jau bėgo durų link. Įšokęs į automobilį nedelsdamas užvedė variklį ir tik tada dirstelėjo į degalų lygio matuoklį. Velniai! Su tiek benzino šešiasdešimties kilometrų nenuvažiuos. Sustojęs pirmoje pasitaikiusioje degalinėje kiek įmanoma greičiau prisipylė degalų.

– Teturi tik penkiasdešimt? – suaimanavo degalinės darbuotojas. – Kad tave kur, Keidžai, teks atiduoti visus smulkiuosius iš kasos.

– Labai gaila, bet turiu tik tiek ir labai skubu. – Velniai rautų, kaip norėtų užsitraukti cigaretę. Kodėl pažadėjo Dženei mesti rūkyti?

– Laukia audringas pasimatymas? – Vyrukas gašliai mirktelėjo. – Kas šįvakar – blondinė ar brunetė?

– Kaip ir minėjau, labai...

– Skubi, žinau, žinau. – Darbuotojas dar sykį mirktelėjo. – Čia ji taip nekantrauja ar tu? Na, pažiūrėkime, kaip tau padėti. – Jis užmetė akį į kasos stalčiuką pro akinių viršų. – Štai dvidešimt. Ne, dešimt. O čia penki doleriai.

Ar visas prakeiktas miestelis prisirijo protą temdančių vaistų? Regis, visi tapo silpnapročiai.

– Žinai ką, Endi, pasilaikyk kol kas grąžą, aš jos užsuksiu vėliau.

– Taip nerimsti? – šūktelėjo degalinės darbuotojas spoksodamas į tolstančio Keidžo nugarą. – Tikriausiai ji labai ypatinga.

– Tikrai taip, – pareiškė Keidžas ir įsėdo į automobilį. Po akimirkos užpakalinių žibintų švieselės ištirpo tamsoje.

Dženė suprato, kad geriau negalvoti apie autobuso lingavimą, o prie jo prisitaikyti. Jautėsi it liūliuojama. Monotoniškas supimas ramino ir leido negalvoti apie ateitį.

Kokią ateitį?

Ji neturi jokios ateities.

Hendrenai aiškiai pasakė savo nuomonę. Ji – Jezebelė*, sugundžiusi jų šventąjį sūnų, suplanavusi nėštumą, kad nuviliotų jį nuo tikrojo gyvenimo pašaukimo.

Akis užtvindė karčios ašaros, bet Dženė neleido joms prasiveržti. Užsimerkė, atrėmė galvą į atlošą, tikėdamasi užmigti. Deja. Galvoje sukosi neramios mintys, o autobuso keleiviai ėmė vis garsiau šurmuliuoti.

– Jūs tik pažiūrėkite.

– Maniakas.

– Ar mūsų vairuotojas jį mato?

– Kas jis įsivaizduoja esąs, lenktynininkas?

Suintriguota Dženė žvilgtelėjo pro langą, bet nepamatė nieko, išskyrus savo atvaizdą ir nepermatomą tamsą. Ilgiau įsižiūrėjusi pastebėjo šalia lekiantį sportinį automobilį, pavojingai arti milžiniškų autobuso ratų.

– Tikras beprotis, – išgirdo Dženė ir tą pačią akimirką prasižiojo iš nuostabos, nes pažino automobilį.

– O ne, – iškvėpė ji.

Staiga autobusas trūktelėjo, nes vairuotojas numynė stabdžius ir pasuko į šalikelę.

– Ponios ir ponai, – vairuotojas kreipėsi į keleivius per mikrofoną, pritvirtintą prie vairo. – Atleiskite už gaišatį, bet teks

* Jezebelė – biblinis personažas; simbolizuoja ištvirkėlę, paleistuvę.

neplanuotai sustoti. Kažkoks girtuoklis užsimanė nustumti mus nuo kelio. Pamėginsiu atvesti jį į protą, kol mūsų neužmušė. Nesijaudinkite. Netrukus važiuosime toliau.

Keletas keleivių iškišo galvas pro sėdynes, norėdami geriau pamatyti, kas vyksta. Džene susigūžė savo sėdynėje, širdis pašėlusiai daužėsi. Vairuotojas spustelėjęs mygtuką atidarė automatines autobuso duris ir jau stojosi iš vietos, tačiau, nespėjus žengti nė žingsnio, „beprotis" įšoko į vidų.

– Pone, nurimkite, – kreipėsi į jį vairuotojas, sunerimęs dėl keleivių saugumo. Jis pakėlė rankas ir pamojavo: – Mes tik nekalti žmonės...

– Nusiraminkite. Aš ne plėšikas ir nieko neskriausiu. Tik paimsiu vieną jūsų keleivę.

Keidžas skubiai visus permetė akimis. Džene nejudėdama sėdėjo savo vietoje. Jis pajudėjo į priekį tarp sėdynių.

– Atleiskite už trukdymą, – draugiškai atsiprašė baugščiai jį nužiūrinėjančių keleivių. – Užtruks tik minutėlę, pažadu. – Pastebėjęs, ko ieško, sustojo ir su palengvėjimu atsiduso. – Džene, rinkis daiktus. Grįžti su manimi.

– Ne, Keidžai, negrįšiu. Viską paaiškinau laiške. Išsiunčiau jį prieš išvažiuodama. Nereikėjo manęs vytis.

– Na, bet pasivijau ir lėkiau čia ne šiaip sau. Eime.

– Ne.

Visų keleivių žvilgsniai susmigo į besiaiškinančią porelę. Pyktelėjęs Keidžas įsirėmė rankomis į klubus it tėvas, radęs dingusį vaiką.

– Gerai. Jei nori kedenti purvinus skalbinius visų šių puikių žmonių akivaizdoje, neprieštarauju, bet gerai pagalvok, kol dar neprakalbome apie pikantiškas detales.

Džene nužvelgė keleivius, spoksančius į ją su neslepiamu smalsumu.

– Mama, ką ji padarė? – sučirpė maža mergaitė. – Ką nors bloga?

– Tai kaip, Džene?

– Panele, jūs neprivalote niekur su juo važiuoti, – įsikišo galantiškas vairuotojas, sustojęs Keidžui už nugaros. Niekas nesakys, kad jis leido žmonos skriaudikui išsitempti bejėgę auką iš autobuso.

Džene pažvelgė į Keidžą. Jo lūpos buvo ryžtingai sučiauptos, akys degė gelsva liepsna. Atrodė toks pat nepajudinamas kaip Gibraltaro uola. Keidžas nenusileis, o ji visai nenorėjo kivirčytis tarpmiestiniame autobuse.

– Gerai, važiuojame. – Džene atsistojo praėjime tarp sėdynių ir išsitraukė nediduką lagaminą. – Dar vienas krepšys – bagažo skyriuje, – tyliai kreipėsi į vairuotoją, jausdama į ją susmigusius žvilgsnius.

Trijulė išlipo, vairuotojas atrakino bagažo skyrių, o duodamas Dženei lagaminą pasitikslino:

– Ar tikrai norite su juo važiuoti? Ar jis jūsų nenuskriaus?

Džene raminamai nusišypsojo.

– Ne, ne. Tikrai ne. Jis manęs nenuskriaus.

Vairuotojas grėsmingai dėbtelėjo į Keidžą, sumurmėjo panosėje kažką apie kelių maniakus ir grįžo į autobusą. Po minutėlės autobusas išlingavo į greitkelį, o keleiviai net persikreipę vėpsojo pro langus į šalikelėje stovinčią porą.

Džene atsigręžė ir šaltai pažiūrėjo į Keidžą. Paleisti iš rankų lagaminai atsitrenkė į žemę ir garsiai pokštelėjo.

– Tai bent triukas, pone Hendrenai. Ir ką tikėjaisi tuo pasiekti?

– Tai, ko pasiekiau. Išlaipinti tave ir neleisti pabėgti kaip išgąsdintam triušiui.

– Galbūt aš tokia ir esu! – suriko Džene ir prapliupo ašaromis, kurias slopino nuo pat pokalbio klebonijoje.

– Džene, ką ketinai daryti? Pabėgti į Dalasą ir pasidaryti abortą?

Džene sugniaužė kumščius.

– Kaip drįsti kalbėti tokias nesąmones?

– Tada ką ketinai daryti? Pagimdyti vaiką ir jo atsikratyti?

– Ne!

– Paslėpti? – Keidžas žingtelėjo į priekį. Dženės atsakymas į klausimą, kurį ruošėsi užduoti, buvo be galo svarbus: – Džene, nejaugi nenori kūdikėlio? Tu jo gėdijiesi?

– Ne, ne, – suaimanavo Džene, prisidengusi pilvą abiem rankomis. – Žinoma, kad noriu. Aš jį jau dabar myliu.

Keidžas su palengvėjimu atsiduso, bet jo balse tebeskambėjo pykčio gaidelės.

– Tai kodėl persigandusi sprukai?

– Nežinojau, ko griebtis. Tavo tėvai aiškiai davė suprasti, kad nebenori manęs matyti.

– Ir?

– Ir? – Džene nervingai mostelėjo ta kryptimi, kuria nuvažiavo autobusas. – Ne visi tokie drąsūs ar pamišę, kad vytųsi greitąjį tarpmiestinį autobusą. Ar lėktų pusantro šimto kilometrų per valandą greičiu motociklu. Keidžai, nesu tokia kaip tu. Tau nusispjauti, ką žmonės galvoja. Elgiesi, kaip patinka. – Džene sukryžiavo rankas ant krūtinės. – Aš ne tokia. Man rūpi kitų nuomonė. Ir aš bijau.

– Ko? – Keidžas agresyviai kilstelėjo smakrą. – Siaurapročių pilno miestelio? Kaip jie gali tau pakenkti? Ką blogiausia gali padaryti? Apkalbėti? Niekinti? Na ir kas? Bus tik geriau, jei nekreipsi į juos dėmesio. Bijai suteršti Halo atminimą? Šlykštu pagalvoti, kad kai kurie iš tų teisuoliškų veidmainių jį pasmerks. Bet Halas miręs. Jis to nesužinos. O jo pradėtas darbas bus tęsiamas. Pati tuo pasirūpinai – padėjai sukurti labdaros rinkimo

sistemą. Dėl Dievo meilės, Džene, nebausk savęs šitaip. Esi priešas pati sau.

– O ką siūlai? Grįžti ir dirbti tavo biure?

– Taip.

– Puikuotis savo pilvu?

– Didžiuokis juo.

– Susilaukti kūdikio, žinant, kad visą likusį gyvenimą jį pravardžiuos?

Keidžas dūrė pirštu Dženės pilvo pusėn.

– Kiekvienas, išdrįsęs kreiptis į šį vaikelį nepagarbiai, rizikuos galva.

Jo nuožmumas Dženei sukėlė juoką.

– Bet tu negalėsi būti visada šalia ir jo apginti. Šiam vaikui bus sunku augti mažame miestelyje, kuriame visi žinos, kaip jis buvo pradėtas.

– Jam nebus lengva augti ir dideliame mieste, kur jo motina nieko nepažįsta. Džene, į ką kreipsiesi pagalbos? Priešiški veidai La Botoje bent jau pažįstami.

Džene nė už ką nebūtų prisipažinusi, kad mintis apie kraustymąsi į kitą miestą su keliais doleriais kišenėje, neturint ten darbo, stogo virš galvos, draugų ir giminių, mirtinai baugino.

– Džene, gal jau laikas būti ryžtingai?

Ji kilstelėjo galvą.

– Ką nori pasakyti? – griežtai paklausė.

– Nuo keturiolikos metų leidai kitiems už tave spręsti.

– Jau kalbėjomės apie tai prieš kelis mėnesius. Pamėginau pati kurti savo ateitį. Žiūrėk, kokia košė užvirė.

Keidžas atrodė įsižeidęs.

– Kiek pamenu, sakei, kad naktis buvo nuostabi. Turėsi kūdikį. Nejau tau atrodo, kad tai – košė?

Dženė panarino galvą ir uždėjo rankas ant pilvo.

– Ne. Tai nuostabu. Mintis apie kūdikėlį žadina manyje pagarbią baimę. Šis stebuklas moko nuolankumo.

– Nepamiršk to. Grįžk į La Botą su manimi. Pagimdyk nuostabų vaikutį ir sugėdink visus, kurie šnairuos į jį.

– Net ir tavo tėvus?

– Jie reagavo impulsyviai. Kai geriau pagalvos, susitaikys su naujiena.

Susimąsčiusi Džene žiūrėjo į tolį nieko nematančiu žvilgsniu.

– Tikriausiai tu teisus. Negaliu sau ir vaikui *surasti* ateities. Turiu ją sukurti. Tiesa?

Keidžas nusišypsojo ir iškėlė nykštį į viršų.

– Nė pats geriau nepasakyčiau.

– Ak, Keidžai, – atsiduso ji, nežinodama, kur dėti rankas. Staiga pasijuto išsekusi. – Dar kartą tau ačiū.

Keidžas žengė arčiau Dženės, po batais sugirgždėjo žvyras. Apglėbęs veidą delnais, nykščiais perbraukė skruostus.

– Tau būtų daug lengviau, jei tiesiog už manęs ištekėtum. Vaikas turėtų tėvelį, viskas būtų gražu ir teisėta.

– Negaliu, Keidžai.

– Tikrai?

– Tikrai.

– Šį klausimą užduodu ne paskutinį kartą.

Džene lūpomis juto karštą ir salsvą Keidžo alsavimą, o netrukus ir pačias lūpas. Jis kilstelėjo jos veidą ir pabučiavo švelniai, bet savininkiškai.

Kaip ir anksčiau, jo lūpos buvo praviros ir drėgnos. Tik šįkart liežuvis palytėjo Dženės liežuvį. Patį jo galiuką. Jai akimirksniu užgniaužė kvapą, o širdis ėmė beprotiškai daužytis. Krūtys pabrinko, žaibiškai sureagavusios į dirgiklį.

Keidžas tingiai glostė jos liežuvį savuoju. Tada atsitraukė, o ji laukė ir geidė daugiau. Kai jis atšlijo ir paėmęs už rankos

nusivedė prie automobilio, ją nukrėtė šaltis, privertęs ilgėtis jo kūno šilumos.

Jis sudėjo lagaminus į korvetę kaip įmanydamas atsargiau.

– Pirmiausia turime surasti tau vietą apsistoti, – pareiškė jis, automobiliui pajudėjus miestelio link.

Dženės ranka kažkaip savaime nuslydo ant jo šlaunies.

– Turi pasiūlymų? – neaiškiai sumurmėjo ji.

– Galėtum atsikraustyti pas mane.

Jųdviejų žvilgsniai susitiko. Keidžas žiūrėjo smalsiai ir šelmiškai, bet Dženės žvilgsnis buvo itin griežtas.

– Kitas pasiūlymas.

Keidžas smagiai sukrizeno.

– Galėčiau susitarti su Rokse.

AŠTUNTAS SKYRIUS

– Rokse Klemons? – Dženė skubiai patraukė ranką nuo Keidžo kojos.

– Taip. Pažįsti ją?

„Tik iš nuogirdų", – kandžiai pamanė Dženė. Apie ją buvo kalbama kaip apie vieną Keidžo merginų.

– Esu girdėjusi, – tarė ji ir nusuko akis į langą. Gerklę degino neviltis ir nusivylimas.

Keidžas taip švelniai ją bučiavo. Jo glėbys atrodė toks šiltas ir saugus. Dženei ėmė patikti jo prisilietimai, o dar labiau – bučiniai. Tačiau jis elgėsi su ja lygiai taip pat, kaip ir su šimtais kitų moterų. Net jei bučiniai ir įžiebia liepsnas jos kūne, jam tokios aistros – ne naujiena. Matyt, įgudo šitaip bučiuotis per daugelį metų.

Ar Dženei lemta tapti viena „Keidžo Hendreno moterų"? Ar jis nori įtraukti ją į šią draugiją, įtaisęs po stogu, kur visada galės užsukti?

– Neatrodo, kad tau ši mintis būtų prie širdies, – pasakė Keidžas.

– Juk nelabai turiu iš ko rinktis?

– Pasiūliau tau kitą galimybę. Atsisakei.

Dženė tylėjo. Pati nesuprato, kodėl pyksta. Kodėl jaučiasi įžeista? Juk neturi nieko bendra su ta Klemons. Jos skiriasi kaip diena ir naktis.

Dženė Flečer nėra viena iš Keidžo moterų... Kol kas.

Ar pasąmonėje vylėsi, kad juodu taps meilužiais? Kodėl? Nes Keidžas ją kelis kartus pabučiavo? Dėl nakties Monterike? Ar dėl to, kad visada Keidžui jautė nenumaldomą trauką? Šis jausmas Dženę baugino, ir ji jam priešinosi. Kol pajėgė.

Ką gi, jei Keidžas mano, kad Dženė prisidės prie jo meilužių būrio, labai apsirinka. Roksė Klemons ir daugybė kitų moterų kabojo lyg naktinių nuotykių trofėjai, suverti ant juostos, besiraizgančios po kelias valstijas. Gal dėl nakties, praleistos su Halu, Keidžui atrodo, kad gali drąsiai į ją kėsintis. Labai klysta.

Likusią kelio dalį įveikė tylomis. Kai pasiekė miestelį, jo gatvės buvo ištuštėjusios. Keidžas sustabdė automobilį stovėjimo aikštelėje priešais daugiabutį ir išjungė variklį.

– Kas čia? – pasiteiravo Dženė.

– Tikiuosi, kad tavo naujieji namai. Eime. – Keidžas nusivedė ją prie durų, priešais kurias lauke buvo įbestas ženklas „Valdytojas".

Paskambino į duris. Per sieną buvo girdėti, kaip komediantas televizoriaus ekrane linksmina žiūrovus. Durys prasivėrė, ir Dženė atsidūrė akis į akį priešais Roksę Klemons. Ši smalsiai nužvelgė viešnią ir pastebėjo šešėlyje stovintį Keidžą.

– Sveikutis, Keidžai. – Išvydusi šypseną, kuria Roksė apdovanojo Keidžą, Dženė susigūžė. – Kas naujo?

– Ar galime įeiti?

– Žinoma. – Roksė tuoj pat pasitraukė iš tarpdurio ir plačiai atlapojo duris. Uždariusi jas priėjo prie televizoriaus ir išjungė garsą.

– Rokse, atleisk, kad taip vėlai trukdau, – pradėjo Keidžas.

– Na, pats žinai, kad gali kreiptis bet kuriuo metu.

Dženei sugniaužė širdį, ji nudelbė akis į grindis.

– Rokse, čia Dženė Flečer.

– Taip, žinau. Labas, Džene, malonu susipažinti.

Nustebinta nuoširdaus ir draugiško Roksės tono, Dženė pakėlė galvą.

– Ir man malonu, panele Klemons.

Roksė nusikvatojo.

– Kreipkis į mane Rokse. Gal norite ko nors atsigerti? Keidžai, turiu šalto alaus.

– Puikumėlis.

– Džene?

– Nieko, ačiū.

– Gal kokakolos?

Nenorėjo pasirodyti nemandagi, tad vos šyptelėjo.

– Gerai, kokakolos.

– Sėskitės ir jauskitės kaip namuose.

Roksė pro sukamąsias duris nuskubėjo į virtuvę. Ji mūvėjo aptemptus džinsus, išryškinančius plačius klubus. Putlios krūtys laisvai siūbavo po marškinėliais. Buvo basa, o vario spalvos plaukai – žaviai susitaršę. Atrodė, kad ji arba ką tik pakilo iš lovos, arba jau ruošėsi eiti miegoti. Prie tokios moters vyras gali prisiglausti ir atsipalaiduoti, tikra meilužė pagal užsakymą. Draugiška, svetinga, spinduliuojanti šilumą ir visada pasiruošusi. Pagalvojus apie tai, Dženei staiga sukilo šleikštulys.

Keidžas įsitaisė ant sofos ir ėmė sklaidyti Roksės numestą „Cosmopolitan" žurnalą.

– Prisėsk, Džene, – pasiūlė jis, pastebėjęs, kad ši tebemindžikuoja vidury kambario.

Sumišusi Dženė atsargiai, tarsi galėtų išsitepti sijoną, jei nepasisaugos, prisėdo ant kėdės. Keidžo veide šmėkščiojo šypsenėlė. Ją tai erzino.

Roksė grįžo su gėrimais. Trūktelėjęs gerą gurkšnį alaus Keidžas paklausė:

– Ar turi laisvų vietų? Mums reikia buto.

Apstulbusi Roksė dirstelėjo į Dženę, paskui nukreipė žvilgsnį į Keidžą.

– Dievulėliau, tai juk puiku, sveikinu. Bet kuo blogas tavo namas?

Keidžas nusikvatojo.

– Kiek žinau, niekuo. Tikriausiai ne taip supratai. Dženė bute gyvens viena.

Dženė būtų galėjusi nudobti Keidžą už dviprasmiškus žodžius, dėl kurių Roksė pamanė, kad juodu gyvens kartu. Jos skruostai ryškiai išraudo. Kai Keidžas paaiškino padėtį, ji stebėjo Roksę, ar ši su palengvėjimu atsidus. Turėtų džiaugtis, kad Keidžas neįsikraustys gyventi su kita meiluže pačioje jos panosėje. Bet Roksė atrodė nusivylusi, kad apsiriko.

– A! – Ji pažvelgė į Dženę ir nusišypsojo. – Tau pasisekė. Turiu laisvą vieno kambario butą.

Dženė žiojosi kažką sakyti, bet Keidžas užbėgo jai už akių.

– Kokio dydžio miegamasis? Dženė laukiasi kūdikio. Ar ten tilps vaikiška lovytė?

Ši naujiena Roksę pribloškė. Atvipusiu žandikauliu kelias akimirkas stebeilijo į Keidžą. Kai atsigręžė į Dženę, jos žvilgsnis smigo tiesiai į vis dar plokščią pilvą.

– Juk netaikote apribojimų nuomininkams su vaikais? – pasiteiravo Keidžas.

– Ne. Velniai rautų, ne. – Roksė regimai susikaupė ir susidėliojo naujienas į tinkamas lentynėles. Pasilenkė, įsispyrė į sandalus. – Eime, apžiūrėsite butą ir nuspręsite, ar jums tinka.

– Jis geroje vietoje, – po kelių minučių pasisukusi per petį pareiškė Roksė, Dženė su Keidžu sekė paskui ją šaligatviu tarp pastatų. Roksė paėmė tuščio buto raktą iš laisvo kambario savo bute, kurį buvo pavertusi biuru. – Butas atokiau nuo kitų, tylioje vietoje, bet ne taip toli, kad būtų baisu gyventi vienai, Dže-

ne. – Roksė toliau dėstė buto pranašumus, paminėjo skalbyklą ir baseiną.

Dženė nesiklausė. Ji piktais žvilgsniais smaigstė Keidžą už tai, kad šis išpliurpė apie nėštumą šitai... moteriai. Ryte visas miestelis žinos, kad Dženė laukiasi.

– Štai ir atėjome. – Roksė atrakino butą ir įleido į vidų. Uždegė šviesą. – Fu, čia tvankoka. Nebuvau atidariusi durų po to, kai išėjo dažytojai ir valytojai.

Butas išties dvelkė dezinfekavimo priemonėmis ir dažais, bet Dženei tai netrukdė. Užtat jis buvo nepriekaištingai švarus.

– Čia svetainė, savaime aišku. Ten virtuvė.

Roksė nusivedė Dženę pro sukamąsias medines duris, tokias pat, kaip ir jos pačios bute. Virtuvėje įmontuoti baldai spindėjo švara. Dženė pravėrė šaldytuvą. Jis irgi buvo švarutėlis.

Buto apžiūra ilgai netruko. Be svetainės, jame buvo tik vonios kambarys ir miegamasis.

– Kokia nuomos kaina? – pasiteiravo Dženė.

– Keturi šimtai per mėnesį ir reikia susimokėti už komunalines paslaugas.

– Keturi šimtai? – išspaudė Dženė. – Bijau, kad...

– Neapstatyto buto? – įsikišo Keidžas.

– O varge, – Roksė taukštelėjo sau per kaktą, – apsirikau. Neapstatytą vieno kambario butą nuomotis kainuoja du šimtus penkiasdešimt.

– Jau panašiau, – tarstelėjo Keidžas.

Dženė apskaičiavo savo pajamas ir išlaidas. Jei nesišvaistys pinigais, gal ir galėtų leisti sau nuomotis šį butą. Be to, tai vienas gražiausių daugiabučių kvartalų visame miestelyje, o ji neturi iš ko rinktis. Pasisekė, kad rado laisvą butą. Stengdamasi negalvoti apie tai, kad gyvens vienos iš Keidžo meilužių kaimynystėje, Dženė paklausė:

– Reikia pasirašyti nuomos sutartį?

– Vadinasi, jums tinka? – pasiteiravo Roksė.

– Taip, tikriausiai, – atsakė Dženė, stebėdamasi, kodėl toji moteris atrodo tokia patenkinta.

– Puiku. Smagu, kad būsi mano kaimynė. Ką gi, grįžkime į biurą.

Po penkiolikos minučių Dženė rankose laikė sutarties kopiją ir raktų rinkinį.

– Gali įsikraustyti rytoj. Iš pat ryto užsuksiu į butą ir jį išvėdinsiu.

– Ačiū. – Dženė ir Roksė paspaudė viena kitai ranką. Keidžas nulydėjo Dženę į automobilį, įsodino ją į keleivio sėdynę ir grįžo pas Roksę, tebestovinčią savo buto tarpduryje.

– Ačiū, kad pamelavai dėl nuomos.

– Supratau tavo užuominą, nors ji ir buvo sukta, – nusišypsojusi atsakė Roksė. – Ar papasakosi šito „plano" smulkmenas, ar man pasitelkti lakią vaizduotę?

– Smalsu?

– Ir dar kaip, velniai rautų.

Keidžas nusikvatojo.

– Vėliau pasikalbėsime. Ačiū už viską.

– Nėra už ką. Kam reikalingi draugai?

Keidžas pakštelėjo Roksei į lūpas, pliaukštelėjo per sėdimąją ir nusileidęs laiptais žemyn įlipo į automobilį, kur jo laukė Dženė. Ji sėdėjo sustingusi it statula ir žvelgė tiesiai priešais save, jausdama, kaip širdį varsto pavydo dūriai.

Negirdėjo, apie ką Roksė su Keidžu kalbėjosi prie durų, bet matė, kaip juodu vienas kitam šypsojosi ir kaip jis palinko pabučiuoti draugės. Familiarūs bičiuliški prisilietimai išmušė iš vėžių. Nors Dženė tikino save, kad jai nerūpi, širdis lėtai plyšo pusiau.

– Rytoj iš pat ryto nusiaubsime baldų parduotuves, – pareiškė Keidžas.

– Tu jau pakankamai padarei. Negaliu prašyti...

– Tu ir neprašei, aišku? – suirzo Keidžas. – Aš pats pasisiūliau. Šįvakar sudaryk reikalingų daiktų sąrašą.

– Negalėsiu įpirkti daug. Tik tai, kas būtina. Beje, o kur mes dabar važiuojame? – Tik dabar Džene atsiminė, kad tebėra benamė. Kur praleis naktį?

– Nemanau, kad norėtum grįžti į kleboniją.

– Ne.

– Galėtume važiuoti į mano namus.

– Ten nėra vietos.

– Tokiame dideliame name?

– Ten tik viena lova.

– Na ir kas? Mes jau esame miegoję vienoje lovoje, – kimiai sušnibždėjo Keidžas. Džene neatsiliepė. Po kelių sekundžių jis atsiduso ir tarė: – Išnuomosime tau kambarį motelyje.

Vos ištaręs šiuos žodžius Keidžas sustojo prie motelio durų.

– Luktelėk čia.

Džene nulydėjo akimis Keidžą, įžengusį į ryškiai apšviestą vestibiulį. Pro vitrininį langą matė, kaip naktinis administratorius nukelia kojas nuo stalo ir pasideda į šalį romaną apie šnipus. Akivaizdu, kad jis pažino Keidžą, nes plačiai išsišiepė ir širdingai papurtė svečio ranką.

Jis net nepaprašė Keidžo pasirašyti svečių žurnale, tuoj pat siektelėjo kambario rakto ir stumtelėjo jį jo pusėn. Lyg koks sąmokslininkas palinkęs į priekį kažką pasakė, bet Keidžas tik abejingai numojo ranka.

Administratorius prisimerkęs pažvelgė pro langą į automobilį. Džene matė, kokia nuostaba nušvito jo akys, kai ją pažino. Vyras išsiviepė ir dar kažką pasakė, Keidžas rūsčiai susiraukė. Šiurkščiai atsisveikinęs su motelio administratoriumi grįžo prie automobilio vis dar suraukta kakta.

– Ką jis pasakė?

– Nieko, – pro sukąstus dantis iškošė Keidžas.

– Kažką pasakė. Aš mačiau.

Keidžas neatsiliepė, bet nuvažiavo tiesiai prie kambario, nė nežvilgtelėjęs į ant durų kabančius numerius. Staigiai sustabdė automobilį ir piktai išjungė variklį.

– Jau esi čia buvęs, – atspėjo Dženė.

– Džene...

– Juk taip?

– Baik.

– Juk taip?

– Galbūt.

– Dažnai?

– Taip!

– Su moterimis?

– Taip!

Dženei siaubingai suskaudo širdį. Ji vos galėjo kalbėti, nes nepajėgė dorai įkvėpti.

– Atsiveždavai čia moteris nakčiai, todėl administratorius pamanė, kad ir mudu veiksime tą patį. Ką jis apie mane sakė?

– Nesvarbu, ką jis...

– Man svarbu, – suriko Dženė. – Pasakyk.

– Ne.

Keidžas išlipo iš automobilio ir pagriebė lagaminus nuo užpakalinės sėdynės. Nė neatsigręžęs pažiūrėti, ar Dženė seka iš paskos, nudrožė prie kambario durų ir jas atrakino. Sudėjo lagaminus į spintą ir uždegė lempą.

– Ką jis pasakė? – neatlyžo Dženė, sustojusi tarpduryje.

Keidžas atsigręžė ir išvydo ryžtingą merginos veidą. Ji atrodė pavargusi, sutrikusi, pikta ir pažeidžiama. Plaukai išsitaršę, o skruostai išbalę. Akis supo violetiniai nuovargio šešėliai. Lūpos

vos regimai virpėjo. Atrodė lyg pasimetęs vaikas, o kartu ir nenugalimas karys.

Keidžas geidė Dženės kaip niekada smarkiai. Suprato, kad negali jos turėti, ir tai tik dar labiau pakurstė pyktį. Dženė yra jo, velniai rautų, bet negali nieko reikalauti. Jam jos reikia ne mažiau, nei Dženei – jo, bet juos išskyrė aplinkybės. Tenka brangiai mokėti už vieną palaimos naktį. Troškimas vėl susilieti su mylima moterimi pavertė Keidžo gyvenimą pragaru.

Norėdamas ją įskaudinti, nes pačiam buvo beprotiškai skaudu, jis pratrūko:

– Gerai, panele Flečer. Nori žinoti, ką tas tipas pasakė? Pareiškė, jog šįkart neperžengiu šeimos ribų.

Dženė prikando apatinę lūpą, kad nesuriktų iš pasipiktinimo. Krūtinėje kunkuliuojantis pyktis veržėsi per kraštus. Be Keidžo, daugiau nebuvo ant ko išsilieti.

– Ar matai, ko pridarei? – suriko Dženė. – Roksei Klemons, kuri, kaip visi žino, yra viena tavųjų kekšių, pranešei, kad laukiuosi. Dabar atsitempei mane į motelį, kur nuolat vežiojiesi kitas. Rytoj visas miestelis skambės, kad buvau čia su tavimi. Ką gi, nenoriu būti tampoma iš vienos landynės į kitą kaip koks trofėjus. Keidžai, nenoriu, kad kas nors laikytų mane viena iš tavo meilužių.

– Kodėl? Nes aš toks sugedęs? Nenori būti siejama su blogiuku, pašėlusiu pastoriaus sūnumi, kurio niekas nepajėgia sutramdyti, kuris visą laiką įsivelia į bėdą, visą laiką susideda su netinkama moterimi?

Keidžas staigiai prisiartino prie Dženės lyg koks plėšrūnas. Ji mėgino atsitraukti, bet atsirėmė į drabužių spintą.

– Ne tai norėjau pasakyti.

– Kur jau ne, – suurzgė Keidžas. – Ką gi, teisingai darai, kad saugaisi manęs. Aš tikrai blogas. Privalau toks būti. Velniškai

blogas. – Jis staiga ištiesė ranką ir suėmė Dženę už pakaušio. Stiprūs pirštai paniro į plaukus ir trūktelėjo galvą atgal. – Aš tikrai buvau atsivežęs daugybę moterų į šį kambarį, bet nė vienos negeidžiau taip, kaip geidžiu tavęs.

Keidžas kita ranka suėmė Dženę už riešo ir nuleido jos ranką žemyn.

– Ne! – šūktelėjo ji, perpratusi ketinimus. Dženė stengėsi ištraukti ranką, bet Keidžas nepaleido. Jis nuleido jos ranką žemiau liemens ir prispaudė ją prie savęs, kad Dženė pajustų plieninį jo geismo įrodymą, besislepiantį už džinsų užtrauktuko.

– Štai kaip tavęs geidžiu. Jau seniai tavęs troškau ir pavargau tai slėpti. Kaip dabar, pasibaisėjai? Pasišlykštėjai? Pasibjaurėjai? Nori susigūžti iš baimės? Klykti? Ar parsėlinti atgal į klebonija, kur buvai saugi? – Keidžas pasitrynė į Dženės delną. – Džene, sunku, bet taip jau yra.

Jis ją pabučiavo, sunkiai gniauždamas laukinę prigimtį. Davęs valią jausmams, neatsiplėšdamas nuo jos lūpų, pakreipė galvą iš pradžių į vieną, paskui į kitą šalį. Jo liežuvis giliai paniro į Dženės burną, atsitraukė, tada dar sykį paniro – šįkart lėčiau ir kruopščiau tyrinėdamas. Bučinys panėšėjo į mylėjimąsi.

Staiga Keidžas Dženę paleido su tokiu pat įtūžiu, kaip ir buvo užsipuolęs. Jis išbildėjo pro duris ir su trenksmu jas uždarė.

Dženė nusvirduliavo prie lovos ir ant jos sukniubo. Mėgino neigti, kad nusivylė, kai Keidžas išbėgo. Bet tai buvo akivaizdu. Aistros išsekintas kūnas virpėjo nuo geismo. Sukaupusi likusias jėgas Dženė klupinėdama patraukė į vonią ir nusimetė drabužius. Vengė žiūrėti į veidrodį, nenorėjo išvysti kaistančių skruostų ar paraudusių krūtų.

Ji ilgai stovėjo po karšta plakančia dušo srove – kaip tik šito ir nusipelnė. Vandens čiurkšlės badė odą lyg adatėlės. Ji išsitraukė iš lagamino naktinius ir juos užsitempė, tebejausdama, kaip

dilgčioja oda. Tada įlipo į lovą ir užmerkė akis, tikėdamasi, kad pavyks nurimti.

Tačiau bučinys vis dar tebedegino lūpas, jo neįmanoma buvo taip greitai pamiršti. Tebejautė Keidžo skonį ant lūpų, delnu tebejuto jo vyriškumo įrodymą, negalėjo pamiršti ritmingų liežuvio glamonių.

Prie ausies suskambėjus telefonui Džene pašoko, lyg būtų trenkęs žaibas.

– Klausau.

– Atleisk.

Stojo slogi tyla. Dženės krūtys, besislepiančios po batisto naktinukais, suvirpėjo nuo tramdomų jausmų. Ji prispaudė ragelį skruostu prie peties, lyg norėdama palinkti prie Keidžo.

– Nieko tokio.

– Nesusivaldžiau.

– Aš tave išprovokavau.

– Mums abiem šiandien teko nelengvas išbandymas.

– Abu pernelyg jautriai reagavome.

– Ar tavęs neužgavau?

– Ne, aišku, kad neužgavai.

– Elgiausi šiurkščiai, – Keidžas pritildė balsą, – labai šiurkščiai.

Džene žvilgtelėjo į ranką, tarsi tikėdamasi delne pamatyti likusį įspaudą. Nurijo seiles.

– Viskas jau praėjo.

– Džene?

– Ką?

Jis ilgai tylėjo, o tada tarė:

– Nesigailiu, kad tave pabučiavau. Gailiuosi tik dėl to, *kaip* pabučiavau. – Jis leido įsisąmoninti jai savo žodžius, o paskui pridūrė: – Dabar jau žinai, ką tau jaučiu, jei pirma dar nenumanei.

Dženę sujaudino švelnus, bet ir įsakmus tonas, gerklę ėmė gniaužti ašaros.

– Keidžai, dabar negaliu apie tai galvoti. Tiek visko nutiko.

– Žinau, žinau. Gerai išsimiegok. Nesikelk anksti. Rytoj biuras nedirbs. Atvažiuosiu pas tave, papusryčiausime ir važiuosime apsipirkti. Būk pasiruošusi lygiai dešimtą.

– Gerai.

– Labanakt, Džene.

– Labanakt, Keidžai.

– Džene, labas rytas.

– Hm?

– Sakau, labas rytas.

Dženė plačiai nusižiovavo į pagalvę, mėgaudamasi pasirąžė ir praplėšė akis. Iškart pašoko lovoje. Šalimais sėdėjo ir šypsojosi Keidžas.

– Sveika sugrįžusi į gyvųjų pasaulį.

– Kiek valandų?

– Dešimt minučių po dešimtos. Atvažiavau lygiai dešimtą, pasibeldžiau, bet neįleidai. Tada nuėjau į registratūrą, pasiskolinau atsarginį raktą ir įėjau.

– Atsiprašau. – Dženė nuo akių nusibraukė susivėlusius plaukus. Ji švelniai nuraudo, jausdama aistringą Keidžo žvilgsnį, ir timptelėjo antklodę šiek tiek aukščiau krūtų. – Buvau išvargusi.

– Alkana?

– Mirštu iš bado.

– Einu į kavinę užsakyti pusryčių, o tu per tą laiką apsirenk. – Prieš pakildamas nuo lovos, Keidžas nerūpestingai pakštelėjo Dženei į nosies galiuką.

– Aš greitai! – šūktelėjo ji, jam žengiant pro duris.

Po dvidešimties minučių Dženė, žvali ir pailsėjusi, pasirodė

kavinėje. Vilkėjo paprastą sijoną ir palaidinę, o ant juosmens buvo užsirišusi turkiškais raštais išmargintą skarą. Avėjo bekulnius batelius, kuriuos prilaikė siauri, virš kulkšnių surišti dirželiai, – Dženei artėjant prie staliuko, Keidžas negalėjo atitraukti nuo jų akių.

Žinojo, kad Dženė vieną pirmųjų algų išleido naujiems drabužiams. Ji ėmė rengtis dailiau nei tada, kai buvo susižadėjusi su Halu.

– Vėluoju?

– Ką tik atnešė tavo pusryčius. Beje, gražūs bateliai.

– Nauji, – išsiblaškiusi atsiliepė Dženė, žiūrėdama į maistą. – Čia viskas man?

– Aha.

– Juk nesitiki, kad viską suvalgysiu?

– Tikiuosi, kad bent jau gerokai apmažinsi porciją. Nagi, čiupk įrankius. Aš planuoju mūsų apsipirkimą.

– O tu nevalgysi? – pasiteiravo Dženė, ant kelių pasitiesusi servetėlę.

– Aš jau pavalgiau. – Palinkęs prie bloknoto Keidžas sudarė išsamų Dženei reikalingų daiktų sąrašą.

Ją papirko žavi Keidžo išvaizda. Dėl šviesos žaismo jo pilkšvi vėjo sutaršyti plaukai mirgėjo tūkstančiais gelsvų ir rusvų atspalvių. Keidžas buvo švariai nusiskutęs, o gaivus tualetinio vandens kvapas nustelbė net šviežios, padavėjos ką tik įpiltos, kavos aromatą. Suraukti rusvi antakiai reiškė, kad jis susikaupęs.

Jis vilkėjo džinsais ir sportiniais marškinėliais, bet ant kėdės atlošo kabojo žaliojo šilko švarkelis. Keistas derinys. Vienintelis Keidžas, nesibodintis laužyti taisyklių, galėjo sau leisti taip rengtis ir nebijoti būti išjuoktas.

Keidžas buvo gražus, seksualus ir kartu pavojingas. Dženė puikiai tai žinojo. Jo žavesio paviliota moteris išlenda iš savo

kiauto, o paskui pati savęs neatpažįsta. Ji giliai įkvėpė, kad nusiramintų ir galėtų įsidėti kąsnį į burną.

Kai sudorojo pakankamą maisto kiekį, kad įtiktų Keidžui, jis jau buvo sudaręs maršrutą.

– Nepamiršk, kad turiu taupyti, – priminė Dženė, Keidžui išvardijus parduotuves, kurias jie turi aplankyti.

– Galbūt viršininkas pakels tau algą.

Žingsniuodama prie automobilio Dženė stabtelėjo, atsigręžė į Keidžą ir ryžtingai kilstelėjo smakrą.

– Keidžai, suprask – man labdaros nereikia.

– Tekėsi už manęs?

– Ne.

– Tada užsičiaupk ir lipk vidun. – Keidžas atidarė Dženei dureles, ir ji suprato, kad toliau ginčytis neverta. Tiesiog teks įsikišti sprendžiant, ką gali sau leisti ir ko ne.

Keidžas turėjo gerą skonį. Jam patiko tokie baldai, kuriuos Dženė ir pati būtų mielai išsirinkusi, jei nebūtų reikėję sukti galvos dėl pinigų.

– Negaliu įpirkti šios sofos. Kita kainuoja perpus mažiau.

– Ir baisi kaip maras.

– Funkcionali.

– Kieta ir panaši į... dėžutę. Ši su minkštomis pagalvėlėmis, labai patogi.

– Todėl ir brangi. Patogumas ir pagalvėlės – ne pats svarbiausias dalykas.

Keidžas valiūkiškai šyptelėjo, o balse pasigirdo dviprasmiškos gaidelės:

– Nelygu, ką ruošiesi ant jos veikti.

Netoliese sukinėjęsis pardavėjas prunkštelėjo nugirdęs vyro žodžius, bet kai Dženė atsisuko ir perliejo jį piktu žvilgsniu, tuoj pat nutaisė rimtą veidą.

– Pirksiu tą kitą, – pabrėžtinai išdidžiai pareiškė ji.

Ginčai netilo ir renkantis lovą, kėdes, staliuką, antklodes, indus, puodus, keptuves ir net skardinių atidarytuvą. Kaskart Keidžas ragindavo Dženę rinktis brangią kokybišką prekę. Dženė tvirtai laikėsi savo.

– Pavargai?

Dženė sėdėjo įrėmusi galvą į automobilio sėdynę.

– Taip, – atsiduso ji. – Tikriausiai niekada nesikraustysiu iš šito buto. Neištverčiau visko dar kartą.

Keidžas nusijuokė.

– Susitariau, kad visi pirkiniai būtų pristatyti šią popietę. Iki vakaro tavo butas taps tikrais namais.

– Kaip sugebėjai susitarti, kad viską atvežtų šiandien?

– Padėjo kyšiai, grasinimai, šantažas ir kitos slaptos priemonės.

Keidžas šelmiškai šypsojosi, bet Dženė juo patikėjo.

– Visai kaip mano automobilis! – Ji atšlijo nuo atlošo, kai Keidžas sustabdė automobilį priešais jos naująjį butą.

– Tai ir yra tavo automobilis, – nerūpestingai mestelėjo Keidžas ir padėjo Dženei išlipti.

– Kaip jis čia atsidūrė?

– Pasirūpinau, kad jį čia atitemptų. – Jis pravėrė Dženės automobilio dureles ir pasilenkė ištraukti raktelių iš po grindų kilimėlio, kur, kaip ir buvo sutarta, juos paliko vilkiko vairuotojas. Keidžas pametėjo raktelius Dženei. – Tiesą sakant, mano akimis, tai bjauri lūžena, bet žinau, kad tu prie jos prisirišusi.

– Keidžai, nenorėjau nieko imti iš tavo tėvų, – susikrimtusi tarė Dženė.

Keidžas rankomis įsirėmė į klubus.

– Dėl Dievo meilės, Džene, jie tau padovanojo šį automobilį prieš daugelį metų. Kam jiems reikia trijų automobilių –

savojo, Halo ir tavojo – stovinčių kieme, juolab kad mama retai vairuoja?

Džene priėjo prie automobilio ir stumtelėjo Keidžą, kad galėtų įlipti vidun.

– Parvarysiu jį atgal, – pareiškė ji ir užtrenkė paskui save dureles.

Keidžas pasilenkė ir įkišo galvą pro langelį.

– Tada kur nors važiuoti galėsi tik su manimi, – išdainavo jis.

Išvargusi Dženė padėjo galvą ant vairo.

– Tai šantažas.

– Tikra tiesa.

Nenorom nusijuokusi ji leidosi palydima į butą. Roksė pažadą įvykdė. Langai buvo atlapoti, o grynas oras išsklaidė viduje tvyrojusį troškų kvapą.

Po pusvalandžio pradėjo plaukti pirkiniai.

– Oi, jūs suklydote! – aiktelėjo Dženė, atvėrusi duris pirmuosius baldus atvežusiems vyrams.

– Tikrai nesuklydome, panele. Atleiskite. – Vyras permetė storą cigarą iš vienos burnos pusės į kitą ir abejingai prasispraudė pro Dženę, nešinas kėde. – Neškite sofą! – atsigręžęs suriko jis iš sunkvežimio lipantiems padėjėjams.

– Palaukite, čia ne ta kėdė.

– Ta, kuri užrašyta ant čekio, – darbininkas padėjo kėdę ir ištiesė jai žalią sąskaitos lapelį.

Dženė greitai permetė akimis sąskaitą, tada darsyk atidžiai ją perskaitė.

– O ne! Keidžai, įvyko baisus...

Išvydusi jo šypseną ji užsikirto. Keidžas klestelėjo ant minkštos sofos, kurią jai išrinko, ir ištiesė rankas ant atlošo. Jis šypsojosi lyg patenkintas Kalėdų Senis Kalėdų rytą.

– Ką tu padarei? – sugriežė dantimis Dženė.

– Tinkamiausias žodis, šaunantis į galvą, – „sabotažas".

Itin taiklus apibūdinimas. Darbininkams nešant baldus Džene suvokė, kad Keidžas jai už nugaros užsakė tuos daiktus, kurių ji norėjo, bet negalėjo sau leisti.

– Ir kaip aš už viską sumokėsiu?! – sušuko.

– Įnašais. Šiandien sumokėti pinigai laikomi pirmuoju įnašu. Susitariau dėl tokių mėnesinių įmokų, kurias pajėgsi mokėti. Vieniša moteris gali sudaryti išsimokamojo pirkimo sutartį. Kokios bėdos?

– Keidžai, negaliu leisti tau šitaip elgtis. Tu kurstai mane daryti tai, kam nepritaria sveikas protas. Bet daugiau taip nebus. Jei šie baldai liks čia, aš šiame bute negyvensiu.

– Gerai, – nusileido Keidžas, bet, užuot liūdnai atsidusęs ir nusvarinęs pečius, plačiai išsišiepė. Jis nužingsniavo prie paradinių durų ir veriamai sušvilpė: – Ei, vyrukai, kraukite viską atgal ir vežkite pas mane. Ji nusprendė verčiau tekėti už manęs, nei gyventi čia viena.

– O Dieve, – suvaitojo Džene ir užsidengė veidą rankomis. – Pasiduodu, pasiduodu!

Keidžas kvatodamasis uždarė duris ir priėjo prie Dženės.

– Nejaugi neturi ką veikti, tik mane prižiūrėti?

– Negaliu nieko sugalvoti.

– Halui išvykus, tapai nuostabus. Keidžai, kodėl taip stengiesi dėl manęs?

Gintarinis žvilgsnis slystelėjo Dženės veidu. Rodomuoju pirštu jis nubraukė plaukų sruogą jai nuo kaktos.

– Nes man patinka tavo plaukų spalva. Ypač kai juos apšviečia popiečio saulė, kaip dabar.

Jis žingtelėjo arčiau. Džene nesąmoningai atkragino galvą, kad galėtų matyti jo tartum iš akmens iškaltą veidą.

– Be to, man patinka tavo akys, – tyliai pridūrė Keidžas.

Siektelėjo Dženės juosmens, atrišo skaros galus. Lėtai ją nutraukė, tarsi nuvilkdamas daug intymesnį drabužį, ir nerūpestingai leido nukristi ant grindų.

– Man patinka tavo juokas. Ir tai, ką jaučiu jį girdėdamas.

Keidžas delnais švelniai suėmė Dženės juosmenį ir vos juntamai ėmė glostyti.

– Patinka tavo figūra.

Jis palenkė galvą ir nosimi prigludo prie Dženės ausies.

– Ir tavo lūpų forma.

Po minutėlės susirado jos lūpas. Švelniai ir atkakliai bučiavo, kol šios prasivėrė, maldaudamos daugiau. Jis patenkino nebylų jų prašymą ir prigludo stipriau. Liežuvis slystelėjo į burną ir ėmė nevaržomai klaidžioti. Bučinys nebuvo toks siautulingas kaip vakar, greičiau švelnus, bet sužadino tokią pat beprotišką aistrą kaip ir praėjusį kartą. Genama troškimo priartėti, Dženė nesąmoningai žingtelėjo arčiau Keidžo. Nė pati nepajuto, kaip, regis, lipte prilipo prie jo.

– O Dieve, Džene, – sukuždėjo Keidžas. Karštas ir aromatingas jo alsavimas plakė išraudusius jos skruostus. Drėgnomis lūpomis jis sučiupo Dženės ausies lezgelį ir švelniai krimstelėjo.

Dženė vėl pasijuto slystanti į šilkinę nežinią, prarandanti savitvardą, perduodanti savo protą ir jausmus nutrūktgalviškam šeimininkui.

– Keidžai, neturėtume...

– Ššš, ššš.

Dženės galva vėl ėmė veikti. Turėtų kažką atsiminti. Tikrai turėtų. Bet ji taip ir nespėjo nutverti giliai kirbančio prisiminimo, nes Keidžas vėl aistringai įsisiurbė į lūpas ir privertė užmiršti viską pasaulyje.

Jis uždėjo Dženės rankas sau ant pečių. Delnai slystelėjo nuo jos alkūnių iki pažastų. Sekundėlę stabtelėję pratęsė kelionę iki

iškilios krūtinės. Keidžas glamonėjo jos krūtis vidine riešų dalimi. Džėnė atsiduso jam į lūpas.

– Gera?

Ji pritariamai sumurmėjo. Lūpos dar tvirčiau susiliejo.

Džėnė pakreipė galvą ir skruostu prigludo Keidžui prie peties. Jis taip pat nulenkė galvą nesiliaudamas liežuviu tyrinėti jos burnos skonio. Apglėbė ją ir priglaudė dar arčiau. Viena ranka slystelėjo nuo juosmens žemyn. Glaudė Džėnę prie savęs taip, kad ji pajustų geismo galią.

Ji sudejavo ir klubais prisispaudė prie Keidžo. Papilvę saldžiai sumaudė, užliejo karštis. Juto skausmingą, bet neapsakomai malonų dilgčiojimą.

– Džėne, aš tavęs geidžiu.

Keidžas kyštelėjo ranką tarp jųdviejų kūnų, apčiuopė krūtį ir švelniai spustelėjo. Viduriniu pirštu surado jautriausią vietą ir ėmė glostyti, kol spenelis sustandėjo.

– Nuostabu, – sukuždėjo, tarsi ji būtų sukūrusi stebuklą. – Neįtikima. Noriu jį pamatyti, paragauti, pažinti tavo skonį.

Jis nunarino galvą ir pabučiavo po palaidine besislepiančią krūtį. Drėgnu liežuviu apvedė styrantį spenelį.

– Noriu su tavimi pasimylėti. – Keidžo lūpos atsidūrė jai ant kaklo, prigludo prie šiltos odos. – Ar supranti? – kimstelėjusiu balsu paklausė jis. – Noriu panirti į tave. Giliai giliai. – Jis vėl įsisiurbė į lūpas su laukiniu nekantrumu.

– Ei, judu, atidarykite, – kažkas triukšmingai pasibeldė į duris. – Švęsime.

Keidžas atplėšė lūpas nuo Džėnės ir susikeikė sau po nosimi. Trūksmingai įkvėpė. Pažvelgė į Džėnę ir kreivai šyptelėjo.

– Ji gali įsižeisti.

Džėnė išsilaisvino iš glėbio.

Jis nuėjo prie durų ir įleido Roksę.

DEVINTAS SKYRIUS

Roksė įlėkė pro duris nešina buteliu vyno vienoje rankoje ir maišeliu su maistu kitoje.

– Ei, kas čia? – pasiteiravo Keidžas, pagriebęs iš jos maišelį, ir kyštelėjo nosį į vidų. – Traškučiai, padažai, spragėsiai ir sūris.

– Kaip ir sakiau, švęsime, – džiaugsmingai sučiulbo Roksė. – Sveika, Džene. Ar patinka butas?

– Taip, ačiū.

– Dievulėli, kaip gražu, – švilptelėjo Roksė, apžiūrėjusi naujus baldus. Keidžas, pasitaręs su Džene, kur kas turėtų stovėti, nurodė krovikams, kur pastatyti baldus. Šie buvo kaip tik tinkamo dydžio ir neužgriozdino erdvės.

– Turi taurių? – pasiteiravo Roksė. – Imkime ir pakelkime tostą už naująjį tavo būstą. – Nelaukdama kvietimo moteris nudrožė į virtuvę, o Keidžas nuskubėjo jai iš paskos. Dženei beliko tik prisidėti prie jų, nors virtuvėje visiems trims buvo ankštoka.

Keidžas atplėšė kukurūzų traškučių maišelį ir atidarė plastikinį indelį su padažu. Panardinęs traškutį į padažą pasiūlė jį Roksei. Ši kvatodama atsikando, nes tuo pat metu stengėsi atkimšti vyną. Likusią traškučio dalį Keidžas įsimetė sau į burną. Apsilaižė pirštus.

Džene laikėsi atokiau, jautėsi tarytum ne savo rogėse, žvelgdama į besilinksminančius Keidžą su Rokse. Ji nebuvo nusiteikusi švęsti.

– Suprask, kad tokią paslaugą teikiu ne visiems nuomininkams, – Roksė kreipėsi į Dženę, plaudama nuo ką tik įsigytų taurių etiketes su kainomis. Jos nė kiek netrikdė tai, kad šeimininkauja svetimoje virtuvėje. – Bet tu esi Keidžo draugė, o jis – mano draugas... Ak! – suniurnėjo Roksė, kai Keidžas tvirtai apglėbė ją iš už nugaros ir sunėrė rankas po įspūdingomis krūtimis.

– Tai jau tikrai. Draugai iki grabo lentos.

– Atsikabink, kvaiša, ir supjaustyk sūrį.

Dženė jautėsi it šuns penkta koja. Jai ne vieta su šiais žmonėmis. Nenumanė, kaip įsitraukti į geraširdiškai pašaipų pokalbį. Regis, Roksė tiksliai žinojo, ką pasakyti, kad priverstų Keidžą pašėlusiai kvatotis. O jis visiškai nesivaržė ją liesti.

Dženė pati nesuprato, kodėl taip kankinasi dėl jųdviejų bičiuliškumo. O kokio elgesio iš jų tikėjosi? Juk juodu buvo meilužiai. Ji tą žinojo. Bet žinoti ir matyti – du skirtingi dalykai. Dženę iki širdies gelmių skaudino mintis, kad, prieš įsiveržiant Roksei, Keidžas bučiavo ją su tokia švelnia aistra.

Ar jis gali tramdyti aistrą, įžiebti ją ir vėl užgesinti? Ar jau pamiršo, kad bučiavo Dženę, kuždėjo jai, kaip jos geidžia? Kaip jis sugeba taip greitai persimesti nuo vienos moters prie kitos? Dabar savo akimis įsitikino Keidžo chameleoniškumu.

Kai taurės buvo pripildytos vyno, visi pakėlė tostą už naujuosius namus. Dženė gurkštelėjo pigaus gėrimo. Padėjusi taurę ir ištarusi „atsiprašau", kurį nežinia ar girdėjo besikvatojantys bičiuliai, nuėjo į vonios kambarį ir užsirakino. Vos spėjusi pasilenkti prie tualeto viską išvėmė.

– Džene? – po kelių sekundžių Keidžas pasibeldė į duris. Jo balse buvo justi susirūpinimas. – Ar kas negerai?

– Tuoj išeisiu, – šūktelėjo Dženė. Nusiprausė veidą, praskalavo burną ir pirštais perbraukė plaukus.

– Pyksti ant mūsų? – paklausė Keidžas, kai durys prasivėrė. –

Žinau, ką manai apie alkoholį. Čia tavo namai. Nenorėjome tavęs įžeisti.

Kaip tik tą akimirką ji suprato mylinti Keidžą.

Tikriausiai visada mylėjo, bet tik dabar, šią sekundę, kai jis žvelgė į ją su tokia atgaila, šitai suvokė.

Visus šiuos metus save apgaudinėjo, mėgino įtikinti, kad jei laikysis atokiau nuo Keidžo, potraukis išblės. Tačiau jausmas glūdėjo giliai viduje lyg austrė kriauklėje, mito naujienų apie Keidžą nuotrupomis, žvilgsniais, prisilietimais, garsais, kol meilė išaugo į retą ir brangų perlą, besislepiantį jos širdyje.

Dženė troško pulti jam į glėbį, prisiglausti, pasisemti iš jo jėgos. Bet nepuolė. Negalėjo. Kur tai matyta! Dženė Flečer ir Keidžas Hendrenas? Neįmanoma. Ji laukiasi kito vyro, Keidžo brolio, kūdikio. Net jei taip nebūtų, juodu vienas kitam netinka. Ar būna skirtingesnių žmonių? Beviltiška tikėtis, kad juodu galėtų užmegzti romantiškus santykius.

Ak, bet ji myli jį!

– Ne, Keidžai, ne dėl to, – silpnai šyptelėjusi pratarė Dženė. – Nelabai gerai jaučiuosi.

Jis įsitempė.

– Kas nors kūdikiui? Ar labai bloga? Jauti spazmus? Kraujuoji? Kas atsitiko? Ar iškviesti gydytoją?

– Ne, ne. – Dženė prisilietė prie jo rankos, norėdama apraminti, bet tuoj pat atitraukė pirštus. – Tik pavargau. Visą dieną praleidau ant kojų, tikriausiai todėl ir pasijutau blogiau.

– Mane reikėtų sušaudyti tekant saulei, – pareiškė Keidžas. – Turėjau paguldyti tave į lovą, kai tik grįžome namo.

– Tada dar neturėjau lovos.

Dženės pokštas Keidžo nepralinksmino, jis tik dar labiau susiraukė.

– Tada turėjau paguldyti tave, kai tik lova buvo atgabenta. – Jis

paėmė Dženę už rankos ir nusivedė į svetainę. – Rokse, sakyk „labanakt". Paliksime šią damą, kad ji galėtų pailsėti.

Roksė pašoko nuo naujosios sofos ir įdėmiai nužvelgė Dženę.

– Brangute, tu išblyškusi kaip vaiduoklis, – pareiškė ji, prigludusi plaštaką prie išbalusios Dženės skruosto. – Ar galiu kuo nors padėti?

„Taip, išeik! – norėjo surikti Dženė. – Ir patrauk nagus nuo Keidžo." Pagrindinė jos negalavimo priežastis – pavydas. Suprato tai, bet nieko negalėjo padaryti. Tetroško, kad Keidžo meilužė išsinešdintų iš jos namų.

– Ne. Viskas bus gerai, kai atsigulsiu, – diplomatiškai patikino Dženė.

Nepaisydami protestų Roksė su Keidžu paklojo naująją lovą ir užtiesė ją šiugždančiomis antklodėmis.

– Gal rytoj norėsi išsiskalbti antklodes, kad jos truputį suminkštėtų, – pasiūlė Roksė. – Jei prireiks pagalbos nunešti jas į skalbyklą, paskambink man.

– Ačiū, – padėkojo Dženė, nors puikiai žinojo, kad nieku gyvu nesikreips į Roksę Klemons pagalbos.

Kai abu liko patenkinti paklota lova, Keidžas su Rokse susirinko užkandžius ir vyną. Prie durų Keidžas suėmė Dženę už rankų.

– Užsirakink, kai išeisime.

– Gerai.

– Jei manęs prireiks, vidury nakties, bet kada, dėl bet kokios priežasties, eik pas Roksę ir skambink man.

– Nesirūpink.

– Rūpinsiuosi kiek panorėjęs, velniai rautų, – irzliai atšovė Keidžas. – Rytoj tau įves telefono liniją.

– Bet aš neužsakiau...

Keidžas priglaudė pirštą Dženei prie lūpų.

– Aš užsakiau, kai popiet buvai užsukusi į tualetą. O dabar labanakt. Gulk miegoti. – Jis švelniai pabučiavo Dženę į lūpas. Liežuviu taip greitai ir lengvai brūkštelėjo per apatinę lūpą, kad Dženė suabejojo, ar tik jai nepasivaideno. Keidžas pasuko prie durų ir paėmė Roksę už rankos.

– Eikš, mieloji Rokse, palydėsiu tave namo.

Dženė uždarė duris. Keidžas lydi Roksę namo. Be jokios abejonės, jie pratęs vakarėlį. Jai prieš akis iškilo sulipusių lūpų ir susipynusių kūnų vaizdiniai. Nelaiminga ilgai vartėsi naujojoje lovoje, negalėdama užmigti. Ją kamavo mintys apie Keidžą, leidžiantį laiką su Rokse. Su bet kuo.

Buvo jau labai vėlu, kai išgirdo šalia durų užriaumojant korvetės variklį, jo gausmas pamažu tilo, automobiliui tolstant naktyje.

Išaušo šeštadienis, tad nereikėjo skubintis šokti iš lovos ir drožti į darbą. Dženė nuvilko patalynę: dar prieš Roksei apie tai prakalbus, buvo nusprendusi ją išskalbti, kad būtų jaukiau miegoti.

Tebevilkėdama chalatą užsiplikė kavos naujajame kavinuke – viename iš daugybės naujų daiktų, kurių vakar su Keidžu prisipirko namų apyvokos reikmenų skyriuje.

Vos spėjo pakelti kavos puodelį prie lūpų, pasigirdo beldimas į duris. Dirstelėjusi pro langą į lauko duris Dženė liūdna susmuko prie sienos. Po vakarykščio vakaro visai netroško taip greitai išvysti Roksės.

– Sveika, – linksmai pasisveikino Roksė, kai Dženė vos pravėrė duris ir aiškiai parodė, kad svečių nelaukia. – Juk nepažadinau?

– Ne.

– Gerai, kitaip Keidžas mane nudėtų. Klausyk, ką tik iškepiau gardų pyragą. Per didelį, kad sudoročiau viena, o jei su niekuo

nepasidalysiu, kimšiu, kol suvalgysiu, – Roksė pliaukštelėjo per savo plačius klubus, – paskui save graušiu.

Būtų buvę nemandagu nepakviesti Roksės į vidų, todėl Dženė atsitraukė nuo durų, išspaudė šiokią tokią šypseną ir pratarė:

– Užeik. Ką tik užplikiau kavos.

– Puiku. – Roksė padėjo į foliją suvyniotą paketėlį ant stalo ir prisėdo ant medinės kėdės. – Tavo nuostabus skonis, – pareiškė ji, apsidairiusi po butą. – Baldai tikrai gražūs.

– Ačiū, bet juos išrinkti padėjo Keidžas.

– Jis irgi turi gerą skonį, – mirktelėjo Roksė, bet Dženė ne visai suprato, ką tai turėtų reikšti. Ji susitelkusi pylė kavą.

– Su grietinėle ir cukrumi?

– Juodos su saldikliu... Sako rubuilė, kuri ruošiasi kibti į saldų pyragą, – pasišaipė iš savęs Roksė lupdama foliją. – Turi peilį ir dvi lėkštes?

Kai pyragas buvo supjaustytas ir Dženė gavo savo dalį, ji mandagiai pagyrė:

– Skaniai atrodo.

– Tikrai? Išmėginau žurnale rastą receptą. – Roksė įniko į savąją porciją. Dženė ragavo kukliau, bet ir jai pyragas pasirodė gardus.

– Gal šiandien prireiks mano pagalbos, pavyzdžiui, nunešti į skalbyklą patalynę? – pasiteiravo Roksė kimšdama pyragą.

– Ačiū, nereikia.

– Tikrai? Aš neužsiėmusi.

– Pati susitvarkysiu.

– Nori dar gabalėlio? – paklausė Roksė, iškėlusi peilį virš pyrago.

– Ne, ačiū. Labai dėkui už vaišes.

Roksė numetė peilį ir alkūnėmis įsirėmė į stalą. Įsistebeilijo į Dženę rudomis akimis. Jos žvilgsnis buvo trikdomai atviras.

– Aš tau nepatinku, tiesa?

Džene pasijuto užklupta. Visą gyvenimą vengė kivirčų, tad negalėjo patikėti, kad vis tiek teks aiškintis santykius. Prasižiojo, norėdama kuo taktiškiau paneigti kaltinimą, bet Roksė užbėgo jai už akių.

– Nesivargink neigti. Žinau, kad nepatinku, ir numanau kodėl. Nes miegojau su Keidžu.

Dženės skruostus išpylęs raudonis ir nusuktas žvilgsnis buvo nepaprastai iškalbingi. Roksė atsilošė kėdėje.

– Ką gi, pataupyk priešiškumą kam nors kitam ir baik su šaltomis mandagybėmis. Tiesa ta, kad niekada su Keidžu nemiegojau. Nustebai? – paklausė, išvydusi skeptišką Dženės išraišką. – Dauguma nustebtų, – moteris nusijuokė. – Ne dėl to, kad nenorėjau ar negalėjau, – gailiai pridūrė ji. – Keidžas labai seksualus vyrukas. Tik mirusi netrokštų pajodinėti tokiu eržilu.

Džene sunkiai nurijo seiles.

– Ar Keidžas pasakojo, kaip mes susipažinome? – Džene papurtė galvą. – Nori išgirsti? – Roksė tylą palaikė sutikimo ženklu. – Per šokius po rodeo. Mano vyras... žinojai, kad buvau ištekėjusi? – Džene vėl tylomis papurtė galvą. – Na, buvau. Tą naktį vyras buvo blogai nusiteikęs, nes nesugebėjo išsilaikyti ant sumauto Brahmanų veislės buliaus ir nelaimėjo piniginio prizo. Kad ir kaip ten būtų, išsiliejo ant manęs – kaip visada. Kone mirtinai mane sudaužė.

– Jis tau sudavė?

Dženės naivumas Roksę prajuokino.

– Taip, daugybę kartų. Tik tą vakarą buvo išties padauginęs ir šiek tiek įsijautė. Keidžas išgirdo, kaip klykiu automobilių stovėjimo aikštelėje, kur Todas – toks jo vardas – buvo mane nusitempęs. Keidžas gerokai prilupo Todą, pasakė, kad jei dar kartą šitaip su manimi pasielgs, gali tikėtis to paties.

Roksė bakstelėjo į pyrago gabalėlį savo lėkštėje ir nulaižė nuo piršto kremą.

– Tai tęsėsi metų metus. Todas įsiusdavo, prisigerdavo, jam užeidavo pavydo priepuolis ir mane prikuldavo. Bet aš jį mylėjau, supranti? Be to, daugiau nieko neturėjau. Nežinojau, kur eiti. O ir kur būčiau galėjusi išvykti be pinigų?

– O tėvai?

– Mama mirė, kai buvau dešimties. Tėvas buvo darbininkas, tąsė mane nuo vieno naftos telkinio prie kito. Kai sulaukusi šešiolikos ištekėjau, jam pasirodė, kad tėvo pareigas jau atliko, ir išsidangino į Aliaską. Nuo to laiko iš to šunsnukio negavau nė žodelio. Neturėjau pasirinkimo, tik Todą.

Vieną naktį jis taip įsiuto – pamaniau, kad nudobs. Ir anksčiau grasindavo, bet tąkart tikriausiai nejuokavo. Keidžas buvo davęs man savo telefono numerį. Paskambinau, ir jis atvažiavo manęs išsivežti. Nuvežė į ligoninę ir užmokėjo gydytojams. Paskui gyvenau pas jį gerą mėnesį. Tada žmonės ir pradėjo kalbėti, kad mudu sumetėme skudurus. – Roksė šaižiai nusijuokė. – Tuo metu iš manęs būtų buvusi ne kokia sugyventinė. Buvau kaip reikiant sudaužyta.

Įsiutęs Todas apkaltino mus, kad jau seniai jį apgaudinėjame, nors tai buvo netiesa. Nuvažiavo į Meksiką ir sutvarkė skyrybų dokumentus. Aš neprieštaravau. Tik tada *išties* likau be nieko. Juk negalėjau visąlaik gyventi Keidžo namuose.

Keidžas įkalbėjo kelis savo bičiulius prisidėti prie jo projekto, ir visi kartu nusipirko keletą butų. Jis mane įdarbino valdytoja. Gavau butą ir algą.

Dženė sustingusi iš nuostabos klausėsi pasakojimo. Skaitydavo apie tai laikraščiuose, matė per televizorių. Žinojo, kad tokios dramos kažkur vyksta. Tik dar niekada nebuvo sutikusi žmogaus, kuriam būtų tekę tai patirti.

Roksė ramiai atlaikė merginos žvilgsnį.

– Keidžas yra pats geriausias mano draugas, kokį tik esu turėjusi. Jis buvo pirmasis mano gyvenime, kuriam šiek tiek rūpėjau. Aš jam skolinga už viską, net už gyvybę.

Roksė palinko per stalą.

– Jeigu jis būtų prašęs manęs atsidėkoti lovoje, būčiau taip ir padariusi. Ir tikriausiai būčiau džiaugusis kiekviena minute. – Ji pritildė balsą, pabrėždama tariamus žodžius: – Bet, Džene, jis neprašė. Manau, jis visąlaik žinojo, ką aš supratau tik vėliau. Jei būtume tapę meilužiai, būtume sugadinę draugystę. O abu ją vertinome labiau nei pasismaginimą lovoje. – Ji ištiesė ranką ir uždėjo delną ant Dženės plaštakos. – Aš tau ne varžovė.

Jiedvi pažvelgė viena į kitą, Dženė nusuko akis ir ilgai tylėjo.

– Tu ne taip supratai. Mes su Keidžu ne... nesame... tai ne... – pratarė ji.

– Galbūt dar ne, – intuityviai atspėjo Roksė.

Dženei nebūtų likę jokių dvejonių dėl jųdviejų santykių su Keidžu, jei būtų mačiusi jį praėjusį vakarą Roksės bute. Buvo juokinga iki ašarų. Roksė pirmąkart matė šitaip įsimylėjusį vyruką.

Keidžas atsisėdo ant grindų, nugara atsirėmė į sofą ir įsispoksojo priešais su neapsakomai kvaila veido išraiška. Jis kalbėjo apie Dženę tol, kol Roksė jėga jį pastatė ir liepė važiuoti namo. Išdrožė, kad nori miego ir, jei dar kartą išgirs tariant Dženės vardą, ją supykins.

Norėdama pakeisti pokalbio temą ir trokšdama atsiprašyti, Dženė pratarė:

– Šiurkščiai su tavimi elgiausi.

– Et, – Roksė tik mostelėjo ranka, išgirdusi atsiprašymą. – Pamiršk. Pripratau, kad į mane žiūri kaip į puolusią moterį.

– Tu man patinki, – tiesiai išrėžė Džene, supratusi, kad tai tiesa. Su Rokse neaiškumų nekildavo – arba mėgai ją, arba ne. Jokio apsimetinėjimo. Ji nesipuikavo ir kitiems neleisdavo riesti nosies.

– Gerai, – atsiliepė Roksė, tarsi jos po ilgų ginčų būtų pagaliau sutarusios. – O dabar pribaik šią tukinančią pagundą, kol aš jos nesušveičiau. Tavo žavus užpakaliukas šiuos riebalus atlaikys, o maniškis tikrai ne.

Nusijuokusi Džene atsipjovė dar gabalėlį.

– Pažadėjau Keidžui valgyti, kad priaugčiau svorio.

– Jis nerimauja dėl kūdikio.

– Tikrai? – Džene pamėgino nutaisyti nerūpestingą toną, bet jai nepavyko.

Roksė išsišiepė.

– Jam atrodo, jog tu pernelyg trapi, kad jį išnešiotum. Patikinau Keidžą, kad sėkmingai atlaikysi nėštumą.

– Dėl savęs aš nesijaudinu. Man neramu tik dėl žmonių, kurie baus vaiką už mano poelgį.

– Pamiršk tuos žmones.

– Ir Keidžas sako tą patį.

– Jis teisus. Ar džiaugiesi, kad turėsi vaikelį?

– Taip. Labai, – užtikrino Džene spindinčiomis akimis.

– Vaikutis nepatirs jokių rūpesčių, juk turės mylinčią mamą ir dėdę, – padrąsino Roksė.

– O tu vaikų neturi?

Roksės šypsena išblėso.

– Ne. Norėjau vaikų, bet Todas, jis... kartą mane sužeidė.

– O Dieve, labai atsiprašau! – tyliai šūktelėjo Džene.

Roksė gūžtelėjo pečiais.

– Po galais, darausi per sena susilaukti vaikų, o Garis sako, kad jam tai nesvarbu.

– Garis?

– Vyrukas, su kuriuo susitikinėju, – vėl entuziastingai prašneko Roksė. – Mus supažindino Keidžas. Jis dirba telekomunikacijų bendrovėje. Tiesą sakant, netrukus turėtų čia pasirodyti ir įvesti tau telefono liniją.

Dženė tikėjosi išvysti „Playgirl"* modelio ir žaviojo princo hibridą. Toli gražu. Gario ausys buvo didžiulės, nosis – ilga, o veidą puošė plati šypsena, tačiau jis atrodė malonus ir sveiko humoro nestokojantis žmogus.

Vos tik Garis atvyko, Dženė iškart suprato, kad juodu su Rokse beprotiškai įsimylėję.

– Norėjau vakar vakare prisidėti prie vakarėlio ir pasveikinti naują kaimynę, – pareiškė Garis, purtydamas Dženės ranką, – bet buvau skubiai iškviestas. Kur pageidausi dėti telefonus?

– Telefonus? Jų ne vienas?

– Trys.

– *Trys?*

– Keidžas užsakė tris. Siūlau po vieną įtaisyti miegamajame, svetainėje ir virtuvėje.

– Bet...

– Džene, jeigu jau Keidžas taip užsakė, verčiau nusileisk, – patarė Roksė.

– Na, gerai.

Kol Garis dirbo, Roksė padėjo Dženei susitvarkyti virtuvę. Vėliau jos išskalbė ir išdžiovino naująją patalynę ir rankšluosčius, juos sulankstė ir sudėliojo į vietas. Visą tą laiką plepėjo neužsičiaupdamos. Vidurdienį Dženei jau atrodė, kad pažįsta Roksę visą amžinybę. Nors jų gyvenimai ir susiklostė skirtingai, moterys viena kitą labai pamėgo.

* Erotinis žurnalas moterims.

– Yra alkanų? – Keidžas kyštelėjo galvą pro duris, kurias Garis paliko praviras, kai išėjo atsinešti įrankių iš automobilio.

Dženei lyg akmuo nuo širdies nusirito sužinojus, kad Keidžas su Rokse nebuvo meilužiai, tad, vos išgirdusi jo balsą, atsisuko į duris ir akinamai nusišypsojo. Ji nuskubėjo prie jo ir vos susilaikė nepuolusi į glėbį.

– Na, nesustok, – tyliai ištarė jis.

Dženė žengė dar kelis žingsnius ir apkabino Keidžą, netgi drąsiai užkišo rankas už jo džinsinės liemenės.

– Labas, – droviai sušnibždėjo atsitraukusi.

– Labas, – nutęsė Keidžas, žvilgsniu tyrinėdamas jos veidą. – Pasakyk, kuo nusipelniau tokio pasisveikinimo, ir aš tai pakartosiu.

– Aš ant tavęs siuntu.

– Tai nenustok. Man patinka. Dar kartą apkabink.

– Užteks ir vieno karto.

– Bet mano rankos užimtos, negaliu pats tavęs apglėbti, todėl turi mane apkabinti dar kartą.

Tai buvo tikra nesąmonė, bet susijaudinusią Dženę jo žodžiai paveikė. Ji dar kartą apglėbė Keidžą, sunėrė rankas jam už nugaros ir atkragino galvą, kad matytų veidą.

– Na, ir dėl ko įsiutai? – pasiteiravo Keidžas.

– Ką aš veiksiu su trimis telefonais?

– Sutaupysi daugybę žingsnių, – paaiškino jis ir pakštelėjo Dženei į lūpas. – Juk apsidžiaugei mane išvydusi, pats mačiau. Kodėl?

– Tu atnešei pietus, – išsisuko Dženė, linktelėjusi į maišus Keidžo rankose.

– Mėgsti sūrainius?

– Su svogūnais?

– Taip, – atsargiai patvirtino Keidžas.

– Dievinu.

Keturiese linksmai šurmuliuodami papietavo.

– Manau, kad jūs, vyručiai, tai suplanavote, – įtariai pasakė Roksė, prieš suleisdama dantis į gelsvai apskrudusią bulvytę.

– Aš nesuplanavau, – dievagojosi Keidžas. – Gari, ar tu viską suplanavai?

– Nieko neplanavau. – Garis nusilaižė druską nuo pirštų. – Prašau, paduok man kečupo.

– Mudvi su Rokse galėjome turėti kitokių planų per pietus, – išdidžiai pareiškė Džene.

Keidžas jai nusišypsojo patenkintas, kad ji įsitraukė į lengvabūdišką pokalbį.

– Mes *numanėme*, kad neturėsite.

– Sakai, numanėte? Tik neįsisvajokite, kad visada jūsų lauksime, – perspėjo Roksė. – Ar ne, Džene?

– Taip.

Ji buvo bekelianti sūrainį prie burnos, bet Keidžas pasilenkė ir karštai pabučiavo ją į lūpas.

Pirmą kartą gyvenime ji jautėsi tokia laiminga ir laisva. Nors ir buvo nėščia, Dženei atrodė, kad ji numetė pusšimtį kilogramų. Gyvenimas klebonijoje liko praeityje tarsi sena išnara. Negalėjo atsidžiaugti naujuoju gyvenimu.

Džene nesikratė ir pareigų, reguliariai lankė bažnyčią, o Keidžas ją lydėdavo. Juodu sėdėdavo pačiame gale ir Bobą dažniausiai regėdavo tik sakykloje. Jeigu jis juos ir pastebėdavo, niekaip neišsidavė. Iš savo vietos nematydavo Saros, sėdinčios įprastinėje vietoje antroje eilėje.

Džene su Keidžu jautė, kaip juos slapčiomis varsto smalsūs žvilgsniai, girdėjo nulydinčius šnabždesius, bet su visais bendravo mandagiai. Šalia Keidžo Dženei buvo nesunku vaikščioti išdidžiai pakelta galva.

Ji pasinėrė į darbą biure. Ne tik atsiliepdavo į telefono skambučius ir rūpinosi korespondencija, bet ėmėsi tvarkyti dokumentus, nors šios užduoties Keidžas iš pradžių neketino jai užkrauti.

– Tu pervargsi, – pareiškė jis, vieną dieną užvežęs į biurą laiškus ir radęs vis dar dirbančią Dženę.

– Kiek dabar valandų?

– Jau seniai po penkių.

– Taip įsigilinau, kad pamiršau apie laiką.

– Nesitikėk, kad mokėsiu už viršvalandžius.

– Aš tau skolinga. Šiandien per pietų pertrauką lankiausi pas gydytoją.

– Tavo pietų pertrauka trunka pusantros valandos.

– Nesvarbu. Gydytojas turėjo daug pacientų, todėl priėmė mane vėliau, tad nepriekabiauk.

– Tampate labai ūmi, panele Flečer. Jei nebūsite atsargesnė, mesiu iš galvos mintį apie vedybas su jumis ir imsiu dairytis mielos švelnios merginos, kuri elgsis su manimi su derama pagarba.

Dženė suvyniojo brėžinį.

– Jeigu ji su tavimi taip elgtųsi, būtum išpertas.

– Hm... įdomu. – Keidžas prisiartino prie Dženės, stovinčios šalia kartotekos, apglėbė ją per juosmenį ir nosimi pasitrynė į kaklą.

– Tik nesakyk, kad esi linkęs į sadomazochizmą.

– Sadomazochizmą? – nusikvatojo Keidžas, atplėšęs lūpas nuo kaklo, bet nepaleisdamas jos iš glėbio. – O ką tu apie tai išmanai?

– Daug ką. Roksė turi knygą, kur viskas paeiliui aprašyta.

– Roksė daro tau blogą įtaką. Nereikėjo tavęs jai patikėti. Daugiau neskaityk jokių jos knygų.

– Nesijaudink, bizūnai ir grandinės manęs nežavi. Atrodo labai skausminga. Be to, – nusišaipė Džene, – vargu ar siauri juodi odiniai drabužėliai derėtų prie mano pilvo.

– O man atrodo, kad prie tavo pilvo derėtų viskas. Jis be galo gražus.

Keidžas nuleido rankas prie Dženės pilvo ir švelniai jį paglostė, paskui delnai čiūžtelėjo žemyn ir ėmė glostyti klubus. Džene suinkštė ir pamėgino apsisukti. Keidžas jai leido, bet atsisukusi veidu į jį suprato, kad situacija nepasikeitė, tik tapo dar grėsmingesnė.

– Keidžai, man reikia eiti.

– Vėliau. – Jis nosimi stumtelėjo Dženės plaukus ir ėmė lūpomis glamonėti ausį.

– Jau vėlu, – aiktelėjo Džene, pajutusi ant ausies drėgną liežuvį. – Man laikas namo.

– Vėliau.

Keidžas ištarė šį žodį į praviras Dženės lūpas ir, kai prie jų prisilietė, jos pasipriešinimas išgaravo. Jis abiem rankomis įsirėmė į kartoteką ir visu kūnu prisispaudė prie merginos. Kiek atsitraukė, tada vėl prisiglaudė arčiau, tarsi darytų atsispaudimus nuo lentynų. Kaskart, Keidžui prigludus prie Dženės, jos kūną it elektra nutvilkydavo.

Jis pirštais apglėbė jos kaklą ir giliau įsisiurbė į lūpas.

– Hm, Keidžai, ne, – vos girdimai paprieštaravo Džene, kai tik išlaisvino lūpas. Jautė, kad pasiduoda protą temdančiam ir kūną tirpdančiam bučiniui.

– Kodėl?

– Nes tai nesveika.

Keidžas įžūliai prisispaudė prie Dženės.

– Leiskite man nesutikti.

Jo sveikatos įrodymas įsirėmė į minkštą trikampį tarp Dženės klubų.

– Neturėtume... – Keidžas darsyk prigludo prie jos ir ši suvaitojo, pamiršusi, kad ketino likti abejinga. – Neturėtume to daryti čia, tavo biure.

– O mano namai tinka?

– Ne.

– Tavo butas?

– Ne.

– Tai kur?

– Niekur. Išvis neturėtume to daryti.

Pastaruoju metu kaskart, kai Keidžas ją pabučiuodavo, Dženė prisimindavo naktį, praleistą su Halu. Keidžo bučinių pažadinti ryškūs prisiminimai vis nedavė ramybės. Broliai bučiavosi taip pat aistringai, jųdviejų glamonės kaitino taip pat. Kažkodėl, atsiliepdama į Keidžo bučinius, Dženė jautėsi išduodanti Halą. Ar jo glėbyje virpėjo taip pat, kaip suvirpėdavo, prisilietus Keidžui?

– Džene, prašau.

– Ne.

– Man skauda. Neturėjau moters nuo... – Keidžas užsikirto, laiku spėjęs prikasti liežuvį ir neužbaigęs sakinio „tada, kai mylėjausi su tavimi". – Jau seniai.

– Kas dėl to kaltas?

– Tu. Geidžiu tik tavęs.

– Aplankyk kurią nors iš senųjų savo irštvų. Neabejoju, kad rasi paslaugią damą. – Jei Keidžas taip pasielgtų, ji mirtų. Kasdien mintyse užgniaužusi kvapą spėliojo, kada jam pabos šokinėti apie ją ir kada jis grįš prie įprastų linksmybių. Vis dėlto norėjo išbandyti laimę. – Arba pasiieškok ko nors parduotuvėje.

– Pasikviesk mane šįvakar.

– Ne.

– Gyveni bute jau tris savaites, o aš tebuvau pakviestas tik du kartus.

– Ir tai dviem kartais per daug. Užsibuvai per ilgai ir negražiai elgeisi. – Viešpatie, o kad jis liautųsi šitaip bučiavęs kaklą. Taip gera. – Žmonės vis mato mudu kartu ir ima kalbėti.

– O apie ką jiems daugiau kalbėti? Futbolo sezonas dar neprasidėjo.

– Nejaugi nesupranti? Kai pasklis žinia, kad laukiuosi, visi pasidarys išvadą, kad... – Dženė taip ir nebaigė sakinio.

Keidžas pakėlė galvą ir įrėmė į ją įdėmų žvilgsnį.

– Kokią išvadą jie padarys?

– Kad kūdikis tavo, – atsakė Dženė, spoksodama į jo marškinių apykaklės sagą ir nedrįsdama pažvelgti į akis.

– O tai būtų be galo siaubinga? – gergždžiantis Keidžo balsas slėpė ne mažesnį nei Dženės susijaudinimą.

– Nenoriu, kad tave kaltintų dėl to, ko nepadarei.

– Nelaikyčiau to kaltinimu. Man būtų garbė būti tavo kūdikio tėvu.

– Bet, Keidžai, tai būtų neteisinga.

– Ne kartą buvau apkaltintas dalykais, kurių nepadariau. Žmonės patys apsisprendžia. Jeigu jie sujaukia faktus, kad ir ką darytum, jų nuomonės nepakeisi.

– Aš tuo netikiu.

– Argi nemanei, kad Roksė mano meilužė?

– Ne!

– Tu nemoki meluoti, Džene, – nusišaipė Keidžas. – Juk pavadinai ją viena manųjų kekšių. Manei, kad mes buvome užmezgę romaną. Todėl ir raukeisi visą vakarą po to, kai išsodinau tave iš autobuso.

– Jei ir raukiausi, tai tik todėl, kad nesu pratusi, jog mane vaikytųsi įžūlus maniakas, drįstantis stabdyti tarpmiestinį autobusą ir išsodinti iš jo keleivę.

Keidžui patiko Dženės protrūkis.

– Dievas mato, tu be galo žavi. – Jis pakštelėjo jai į nosies galiuką. – Bet tau nepavyks išsisukti pakeitus temą. Manei, kad mudu su Rokse kas nors sieja, tiesa?

– O ar galima mane kaltinti? – gynėsi Džene. – Tu nuo jos rankų neatitrauki.

Keidžas spustelėjo jos liemenį.

– Nuo tavęs taip pat negaliu atitraukti rankų. Abu žinome, kad tai dar neįrodo, jog žmonės kartu miega.

Džene sutriko.

– Tai tik patvirtina tai, ką mėginau pasakyti. Neturėtum manęs liesti, – bet balso tonas neįtikino net jos pačios.

– Tau nepatinka, kai tave liečiu?

Kam galėtų nepatikti? Kuriai nepatiktų, kai jo nykščiai švelniai glosto krūtis, o pirštai tvirtai priglunda prie šonų?

– Man labai patinka tave liesti, – sukuždėjo Keidžas. Jo rankos slystelėjo jai už nugaros ir priglaudė merginą arčiau dar vienam reikliam bučiniui.

– Džene, pakviesk mane vakarienės. Kas čia bloga pavakarieniauti pas tave?

– Kai Keidžas Hendrenas vakarieniauja pas kokią nors moterį, tai tampa šiuo tuo daugiau nei vien vakariene.

Jųdviejų lūpos vis susitikdavo ir išsiskirdavo tarp švelnių, drėgnų glamonių.

– Plepalai.

– Pagrįsti tiesa.

– Gerai, prisipažįstu. Noriu praleisti vakarą dviese su tavimi. Šiek tiek pasiglamžyti. Kas čia bloga?

– Viskas.

– Gerai, – atsiduso Keidžas. – Prašiau gražiuoju, bet tu nesutikai. Neišleisiu tavęs iš biuro, kol nepakviesi manęs vakarienės. Žinok, galiu čia stovėti ir tave bučiuoti iki Paskutiniojo teismo dienos, tik geismas vis augs.

Keidžas įsispraudė Dženei tarp kojų ir prigludo prie klubų.

– Greitai man bučinių nebepakaks. Turėsiu atsegti tavo palaidinės sagas. Suskaičiavau. Jų keturios. Užtruks tris sekundes, daugiausia tris su puse. Tada sužinosiu, segi alyvinę ar mėlyną liemenėlę. Žinau, kad ji vienspalvė, bet neįžiūriu spalvos. O paskui...

Dženė atstūmė Keidžą. Jo veide švietė šėtoniška šypsena, tačiau balsas skambėjo kaip geručio berniuko, parsinešusio iš mokyklos geriausią pažymį.

– Penktadienio vakare aš laisvas.

– Tik neapsimetinėk neprieinamu, Keidžai, – sarkastiškai mestelėjo Dženė.

– Džene, tau aš visada prieinamas.

– Tu pasibaisėtinas! – Dženė jį atstūmė ir pagriebė rankinę. – Vėl mane šantažuoji, bet tiek to – atvažiuok apie septintą.

– Šeštą.

Dženė metė jo pusėn niekinamą žvilgsnį ir siektelėjo durų rankenos.

– Džene? – Ji atsigręžė. – Kokios spalvos tavo liemenėlė?

– Tai tik mano reikalas, – įžūliai atkirto ji ir išdrožė pro duris.

– Bet sužinosiu ir aš, – vylingai nusišypsojęs pareiškė jis.

DEŠIMTAS SKYRIUS

Džene priglaudė delną prie pilvo, tikėdamasi apmalšinti vidinį drebulį. Apsilaižė lūpas. Pasitaisė plaukus. Giliai įkvėpė ir atvėrė duris.

Ant slenksčio stovėjo Keidžas, pasipuošęs rusvomis kostiumo kelnėmis, šviesiais marškiniais ir sportiniu kupranugario odos švarkeliu. Derantys drabužiai pabrėžė rusvą vaikino gymį.

Švarūs plaukai spindėjo, bet, kaip visada, buvo pasišiaušę. Atrodė, lyg jis būtų ką tik pakilęs iš lovos. Išties, tai liudijo ir veido išraiška – Dženę nužiūrinėjančios akys atrodė it padūmavę Meksikos topazai. Juslių lūpų kamputyje žaidė vylinga šypsena.

– Labas, – droviai pasisveikino šeimininkė.

– Ar tu būsi desertas? – lėtai nutęsė Keidžas. – Jei taip, mielai praleisiu vakarienę.

Nors ir kaip stengėsi numalšinti jaudulį, Džene vėl ėmė virpėti.

Kvaila, kad šitaip jaudinasi. Juk visą rytą praleido kartu biure, tvarkydami savaitės senumo laiškus. Dirbo draugiškai ir nerūpestingai šnekučiavosi. Tad iš kur šį įtampa? Kas sukėlė dygų maudulį? Ore kone galėjai justi spragsinčias kibirkštėles. Džene žinojo, kad ir Keidžas tai jaučia.

Kol dirbo, povandenines sroves pajėgė valdyti. Bet vos tik darbas baigdavosi, paslėptas geismas vėl prasiveržaavo ir imdavo burbuliuoti tarsi karštas vanduo vonioje.

Džene iš darbo išėjo vidurdienį, kaip ir kiekvieną penktadienį. Bet popietę netinginiavo – kuo nuoširdžiausiai ruošėsi vakarui. Troško, kad viskas – vakarienė, butas ir ji pati – būtų nepriekaištinga.

Sulig kiekviena valanda įtampa vis augo, ir štai dabar, stovėdama priešais Keidžą, jautė, kad gali apalpti.

– Ar čia man? – Keidžas laikė didžiulę rausvų rožių ir gubojų puokštę, įvyniotą į žalią popierių ir skleidžiančią dievišką aromatą.

– Turi dvynę seserį?

– Ne.

– Tada tikriausiai tau, – Keidžas ištiesė gėles Dženei. Ji atsitraukė ir praleido jį į vidų. Žengęs kelis žingsnius svečias sustojo. – Kas čia per...

Jis nustebęs apsidairė. Nuo tada, kai paskutinį kartą lankėsi, butas pasikeitė. Per pietų pertraukas ir laisvas popietes Džene šmirinėdavo po niekučių parduotuves ir sendaikčių išpardavimus, ieškodama mielų smulkmenų.

Roksės padedama pavertė butą tikrais namais ir pati didžiavosi rezultatu. Nors Dženei buvo dvidešimt šešeri, pirmą kartą gyvenime turėjo galimybę įsirengti savo namus. Skirtingai nei jos miegamajame klebonijoje, bute nebuvo nė vieno raukinuko. Džene mėgo paprastumą ir eleganciją. Jos butas alsavo šiluma.

– Patinka? – susirūpinusi pasiteiravo ji grąžydama rankas.

– Ar patinka? Galėčiau įsikraustyti šįvakar.

Džene nusikvatojo, supratusi, kad tai – ne nepadorus pasiūlymas, o komplimentas.

– Sumokėjau astronominę sumą dekoruotojui, kad sutvarkytų mano namą. Reikėjo paprašyti tavęs. Nežinojau, kad esi apdovanota tokiu talentu. – Prisimerkęs Keidžas įdėmiai nužvelgė Dženę. – Kokių dar neatskleistų talentų turi?

Džene pajuto plūstelėjusią jausmų bangą ir paskubėjo pakeisti temą.

– Būtum matęs, kaip Roksė derėjosi dėl augalų. Radome juos sendaikčių išpardavimo name. Vyras prašė penkiasdešimties dolerių už visus. Roksė nusiderėjo iki dešimties dolerių ir pakvietė Garį, kad šis atvažiuotų ir viską sukrautų, kol pardavėjas neapsigalvojo. Turėjau važiuoti priekaboje ir saugoti, kad augalai nesusiminkytų.

– Aš už savo fikusą gyvybę atiduočiau. Nė už ką pasaulyje neleisčiau jo sumaitoti.

Angeliška Keidžo išraiška sukėlė Dženei įtarimą. Jo žodžiai nuskambėjo dviprasmiškai, bet ji susiprato neprašyti išplėsti minties.

Džene atsikrenkštė.

– Ten pat įsigijau ir supamąjį krėslą. Už penkis dolerius. Tereikėjo perdažyti.

– Man patinka, kaip dekoravai sieną.

– Medžiagą aptikau parduotuvėje tarp atraižų. Roksė pagelbėjo pritvirtinti prie sienos, pažiūrėjo, kad nebūtų kreiva. – Iš likusios medžiagos Džene pasiuvo mažas sofos pagalvėles.

Norėdama pagražinti naujuosius baldus, rinkosi ramias spalvas: tamsiai raudoną, tamsiai mėlyną, pilkai melsvą, rusvai gelsvą. Kad ir kaip būtų keista, jos nuteikė žvaliai.

– Žvakės gardžiai kvepia, – Keidžas linktelėjo į gražią kompoziciją ant staliuko kambario gilumoje.

– Žalvario žvakides radau antikvarinėje parduotuvėlėje, vienoje iš tų tamsių apskurusių skylių prie Peko plento. Teko brautis pro voratinklius, kad jas pasiekčiau. Šveičiau tris naktis, sunaudojau dvi dėžutes miltelių.

– Viskas atrodo nuostabiai.

– Ačiū, – santūriai padėkojo Džene.

– O ypač – tu. – Keidžas staiga pasilenkė jos pabučiuoti. Džienė tikėjosi švelnaus broliško bučinio, tinkančio pasisveikinti. Bet Keidžas įsakmiai prigludo lūpomis ir nepasidrovėjo liežuviu prasibrauti giliau. Po kelių akimirkų Džienė nuo jo atsiplėšė gaudydama kvapą.

– Verčiau pamerksiu gėles, kol nenuvyto.

„Ir kol aš dar laikausi ant kojų", – pamanė ji, skubėdama į virtuvę paimti kokio nors indo, į kurį galėtų pamerkti rožes. Vazos neturėjo, tad galiausiai gėles pamerkė į sulčių grafiną. Valgomojo stalą jau buvo papuošusi viržių puokšte, tad nunešė rožes į svetainę ir droviai šyptelėjusi dėl itin kuklios vazos pastatė ją ant kavos staliuko.

– Nauji drabužiai?

– Taip, – nervingai patvirtino Džienė. – Roksė juos išrinko ir privertė mane nusipirkti.

– Džiaugiuosi.

Ilgas sijonas ir apkritusi palaidinė, pasiūti iš natūralios spalvos žaliojo šilko, labai skyrėsi nuo kitų Džienės drabužių. Juosmenį juosė platus siuvinėtas diržas. Džienė avėjo bekulnius batelius, kuriuos Keidžas jau anksčiau buvo pagyręs. Buvo susikėlusi plaukus, bet leido kelioms sruogoms išsprūsti ir priglusti prie skruostų bei kaklo.

– Tai lyg ir čigoniškas stilius, – paaiškino Džienė, jausdama vertinantį Keidžo žvilgsnį. – Leidausi Roksės įkalbama, nes palaidinė labai plati ir tiks, kai pradės augti pilvas.

– Apsisuk. – Džienė lėtai apsisuko ir vėl atsigręžė į Keidžą. – Man labai patinka, – nusišypsojęs pagyrė jis. – Bet ar tu tikrai ten? Per drabužius tavęs nematyti.

– Aš tikrai ten, – paplekšnojo sau per pilvą Džienė. – Priaugau kilogramą.

– Puiku! Ką sako gydytojai – viskas gerai? – susirūpinęs pa-

klausė Keidžas ir susiraukė. – Nėštumas jau įpusėjo, bet pilvo beveik nematyti.

– Ką? Pamatytum mane be drabužių.

– Mielai.

Keidžo akys vylingai sužibo.

– Noriu pasakyti, – skubiai pridūrė Dženė, – kad pilvukas jau šiek tiek matyti. Gydytojas sako, kad kūdikėlis gražiai auga. Sveria tiek, kiek ir priklauso penkių mėnesių vaisiui.

– Jis?

– Gydytojas mano, kad bus berniukas – dėl širdutės ritmo. Paprastai berniukų širdelės plaka lėčiau nei mergaičių.

– Tada aš išimtis, – sukuždėjo Keidžas. – Mano širdis daužosi kaip pasiutusi.

– Kodėl? – Gintarinės jo akys traukė Dženę it magnetas. Ji vos regimai palinko link Keidžo.

– Tebegalvoju apie tave be drabužių.

Tik sukaupusi visas valios jėgas Dženė pajėgė susilaikyti nepuolusi Keidžui į glėbį. Stengdamasi atsiplėšti nuo jo ir mintimis, ir kūnu, pasuko į virtuvę.

– Pažiūrėsiu, kaip vakarienė.

– Ką valgysime? Gardžiai kvepia.

Keidžas priėjo prie sukamųjų durų kaip tik tą akimirką, kai Dženė palinko prie orkaitės patikrinti troškinamo patiekalo. Užburiantis vaizdas sužadino kitokį Keidžo apetitą, daug stipresnį už pilvą kutenantį alkį.

– Įdarytus kiaulienos kotletus, šparagus su olandišku... Tu mėgsti šparagus? – Keidžas linktelėjo, ir Dženė su palengvėjimu atsikvėpė. – Bulves su petražolėmis ir sviestu, karštas bandeles ir „Milky Way" ledus.

– Juokauji! „Milky Way" ledus?

– Nejuokauju – aš už juos *sumokėjau*.

Keidžas negirdomis nuleido pašaipėlę ir žengė pro duris į virtuvę. Kai tik Dženė įkišo skardą su bandelėmis į orkaitę, jis sučiupo ją už rankų ir atgręžė į save.

– Nori padaryti man įspūdį?

– Kodėl taip sakai?

– Labai dėl manęs stengiesi. – Keidžas sugriebė ir apvyniojo aplink pirštą sruogą, banguojančią prie Dženės skruosto. – Kodėl, Džene?

– Man patinka sukiotis virtuvėje. – Ji kaip užburta stebėjo, kaip Keidžas pakėlė sruogą prie lūpų ir pabučiavo, kartu prisitraukdamas ją pavojingai arti. – Ir... na... tavo tėvams nepatiko eksperimentai. Mėgstu išbandyti naujus receptus, bet jie visąlaik pageidaudavo to paties...

Keidžas bučiniu užčiaupė nervingą Dženės tauškėjimą.

– Ar man bus galima rinktis desertą? – tyliai sumurmėjo atsiplėšęs nuo Dženės lūpų.

– Ne.

– Renkuosi tave, – sumurmėjo Keidžas, neigiamą atsakymą praleidęs pro ausis. – Nesu ragavęs nieko saldesnio.

Jis pajudėjo į priekį ir prispaudė Dženę prie stalo. Stalo kraštas įsirėmė jai į juosmenį. Keidžas prigludo prie jos visu kūnu, neleisdamas suabejoti, kas iš jųdviejų vyras, o kas – moteris. Po kelių akimirkų Dženė pamiršusi drovumą atsiliepė į švelnius baksnojimus papilvėje ir ėmė glostyti Keidžo nugarą. Aistringas glamones nutraukė tik stiprus šviežių bandelių kvapas, pasklidęs nedidukėje virtuvėje.

– Keidžai, – aiktelėjo Dženė ir giliai įkvėpė, kad atsikratytų ausyse skambančio aido, – bandelės dega.

– Kam tai rūpi? – suurzgė jai į kaklą Keidžas.

– Man, – Dženė atstūmė jį nuo savęs, – aš vargau, kol jas paruošiau.

Keidžas atsiduso, žingtelėjo atgal ir leido Dženei ištraukti bandeles iš orkaitės.

– Ar neprieštarausi, jei nusimesiu švarką?

– Tau šilta?

Užuot atsakęs, Keidžas kilstelėjo antakį.

– Džene, brangute, aš visas degu.

Po kelių minučių Keidžas vėl priėjo prie Dženės, vilkėdamas tik marškiniais trumpomis rankovėmis.

– Gardžiai atrodo, – tarė jis, pirmiausia atitraukęs kėdę prie stalo Dženei, o paskui atsisėdęs pats. Dženė prikrovė Keidžui pilną lėkštę ir su nerimu laukė jo verdikto po pirmojo kąsnio.

– Skaniau nei pas mamą, – pareiškė šis.

Dženė patenkinta nusišypsojo ir ėmė valgyti.

– Keidžai, ar matei juos?

– Ką? A, mamą su tėčiu? Ne. Bent jau nesikalbėjau. O tu?

– Ne. Jaučiuosi kalta, kad tarp tavęs ir jų įspraudžiau pleištą.

Keidžas nelinksmai nusijuokė.

– Džene, tas pleištas įspraustas dar nuo mano kūdikystės metų.

– Bet viskas tik pablogėjo, kai išsikrausčiau, ir jie sužinojo apie kūdikį. Man dėl to labai nesmagu. Tikėjausi, kad jūs suartėsite. Tėvams dabar tavęs reikia.

Keidžo žvilgsnis klaidžiojo po butą.

– Žinai, jie imtų pavydėti, jei pamatytų, kaip įsikūrei.

– Pavydėti?

– Taip. Manau, tėvai norėjo, kad tau jų reikėtų ne mažiau, nei jiems tavęs. O tau jų taip nereikėjo. Nereikia. Jie bijojo paleisti tave nuo pavadėlio, kad to nesuprastum. Todėl laikė pririšę, apkrovę įvairiomis pareigomis.

– Keidžai, tu klysti. Jie nemėgino manimi manipuliuoti.

– Nesuprask manęs klaidingai. – Keidžas uždėjo ranką ant Dženės plaštakos. – Nesakau, kad jie taip elgėsi sąmoningai. Tėvai pakrauptų vien nuo minties, kad gali būti tokie savanaudžiai. Bet, Džene, pati pagalvok. Aš buvau ne toks sūnus, kokio jie troško, tad visas viltis ir energiją tėvai nukreipė į Halą. Laimei, jis tobulai atitiko jų lūkesčius, tad rūpinosi juo kaip išmanydami. Tada atsiradai tu. Miela, paklusni mergaičiukė, išaugsianti į nuostabią marčią.

– Neabejoju, kad dabar jiems taip neatrodo.

– Ir aš taip manau, bet nuo to visiems tik geriau. Tu tapai laisva. Nereiškia, kad mažiau juos myli, – susimąstęs Keidžas papurtė galvą. – Kaip tik to tėvai niekaip nepajėgia suprasti. Aš juos mylėjau. Norėjau, kad jie mylėtų mane. Jeigu būtų parodę, kad mane myli, nebūčiau buvęs toks nesutramdomas. To nebūtų prireikę. – Jo žvilgsnis grįžo prie Dženės. – Tu irgi savotiškai maištavai. Galbūt šįkart jie pagaliau praregės.

– Tikiuosi. Man nesmagu, kad jie gyvena vieni didžiuliame name po Halo mirties. Tikriausiai anksčiau ar vėliau, mūsų padedami ar ne, jie susitaikys su netektimi.

– O tu, Džene? Tu susitaikei su netektimi?

Baigusi valgyti Dženė pasidėjo įrankius ant lėkštės.

– Aš jo ilgiuosi. Mudu su Halu buvome itin artimi. Plepėdavome ištisas valandas. – Keidžo smilkinyje ėmė pulsuoti gyslelė, bet Dženė to nepastebėjo ir mąsliai tęsė: – Jis buvo be galo mielas. Vargu ar būtų galėjęs ką nors sąmoningai įžeisti.

– Ar jį tebemyli?

Dženė jau žiojosi sakyti: „Nesu tikra, ar išvis jį mylėjau", bet laiku susigriebė. Metų metus tikėjo, kad myli Halą. O gal tik mėgino save įtikinti?

Buvo nuoširdžiai prisirišusi prie Halo, bet jo bučiniai nesvaigino taip, kaip Keidžo. Širdis neimdavo spurdėti, kaskart, kai

jis įžengdavo į kambarį. Ne, Džene niekada taip skausmingai nesiilgėjo Halo, kaip ilgisi Keidžo. Jis ją traukė visada, nenumaldomai ir nepaliaujamai.

Iš pagarbos Halui ji nenorėjo narstyti savo jausmų. Todėl išsisuko nuo tiesaus atsakymo:

– Visada savotiškai mylėsiu Halą.

Keidžas nebuvo pratęs prie išsisukinėjimų. Nevengdavo jokios temos ir Dženei neketino leisti išsisukti.

– Jei Halas tebebūtų gyvas, ar norėtum už jo tekėti?

Džene žibančiomis akimis pažvelgė į Keidžą, paskui nusuko žvilgsnį.

– Turėčiau galvoti apie kūdikį...

– O jei neturėtum?

Džene sudvejojo, nes vis dar mėgino susivokti, kaip jaučiasi dėl valandos, praleistos su Halu lovoje. Ar tai tebuvo magiškas jausmų pliūpsnis, perskrodžiantis gyvenimą it kometa ir netrukus užgęstantis? Laimingas atsitiktinumas? Ar abu tą naktį buvo taip susijaudinę, kad lengvai pamiršo sveiką protą?

Džene buvo bepradedanti tikėti, kad taip ir nutiko. Nors ir kaip buvo gera, dabar jau žinojo, kad jos aistrą gali sužadinti ne vien Halas. Keidžo bučiniai šįvakar įkaitino ne mažiau nei tą naktį – Halo.

Keidžas laukė, tad ji tyliai atsakė:

– Nemanau. Pagyvenusi savarankiškai supratau, kad mudu su Halu nebuvome skirti vienas kitam. Galėjome būti nebent draugai. Geri draugai. Arba brolis ir sesuo. Nemanau, kad būčiau jam tinkama žmona, atsižvelgiant į jo pasirinktą gyvenimo būdą.

Keidžas tramdėsi, kad neišsiduotų, kaip jam palengvėjo ir kaip jis pradžiugo.

– Leisk, padėsiu išplauti indus, – atsistojęs pasisiūlė.

– Dar neragavai deserto.

– Verčiau palauksiu.

Iš Keidžo tono buvo galima nujausti, kad šie žodžiai slepia dar kažką, bet Dženė ir vėl pamanė, kad protingiausia bus nesiaiškinti. Jo akys gelsvai žybčiojo, ir ne vien dėl žvakių šviesos.

Tvarkydami virtuvę juodu plepėjo apie šį bei tą. Parsonų sklype buvo išgręžtas antras naftos gręžinys ir ruošiamasi gręžti trečiąjį. Keidžas nusižiūrėjo dar vieną žemės sklypą, kuris, jo nuomone, plytėjo virš naftos telkinių.

Dženei patiko stebėti, su kokiu entuziazmu jis pasakoja apie naftos paiešką. Jam sekėsi, bet pinigai nebuvo svarbiausia. Keidžą į priekį stūmė iššūkiai, rizika, pavojai. Dauguma būtų palaikę jį tikru nutrūktgalviu, tik ne Dženė. Jis mėgo lėkti kaip vėjas, bet buvo puikus vairuotojas. Tą patį galėjai pasakyti apie verslo sandorius.

Keidžas abiem įdėjo ledų ir nesidrovėdamas nulaižė šaukštą, Dženė sudėjo ant padėklo puodelius ir kavinuką. Kartu nužygiavo į svetainę.

– Tik nesutepk naujos mano sofos, – subarė Dženė Keidžą, kai šis jau kėlė šaukštą su ledais prie burnos.

– Tikrai verti nuodėmės. – Jis leido ledams ištirpti burnoje.

– Vadinasi, žmonės nemeluoja?

– O ką jie sako?

– Kad kelias į vyro širdį veda per skrandį.

Keidžas tebelaikė apžiojęs apverstą šaukštą. Švariai jį nulaižęs lėtai ištraukė iš burnos, nenuleisdamas akių nuo Dženės.

– Tikriausiai tai vienas iš kelių, bet aš žinau kitą, daug smagesnį. Nori, parodysiu?

– Su grietinėle ar cukrumi? – laibu balseliu paklausė ji.

Jis sukrizeno ir pamojavo kavą pilančiai Dženei.

– Džene, jau daugybę metų ruoši man kavą. Žinai, kad geriu juodą.

– Pamiršau.

– Kurgi ne. Visa virpi dėl to, ką pasakiau.

– Tavo žodžiai nuskambėjo labai įžūliai. – Džene vis dar nedrįso pažvelgti Keidžui į akis. Skruostai liepsnojo iš gėdos.

– Tu tikras paradoksas, – pareiškė Keidžas ir atsirėmęs į sofos pagalvėles pakėlė puodelį prie lūpų. Baigęs valgyti padėjo tuščią dubenėlį ant padėklo.

– Paradoksas?

– Taip. Laukiesi kūdikio, bet kai tik kalba pasisuka apie seksą, iškart sprunki į krūmus.

Dženei staiga dingo apetitas, ir ji padėjo dubenėlį su ledais, spėjusi tik paragauti.

– Manai, kad aš – davatka, praėjusio amžiaus atgyvena, Viktorijos laikų dinozauras, besistengiantis išlikti seksualinio švietimo amžiuje?

– Nekalbėk už mane, nieko panašaus nesakiau. Tavo nekaltybė labai žavi.

– Vargu ar mane galima vadinti nekalta, – sumurmėjo Džene, nunarinusi galvą. Ji užsimerkė ir atsiminė, kaip alsavo, patyrusi didžiausią palaimą. Aistringos aimanos vėl suskambėjo ausyse, ji atsiminė, kaip tąkart pražydo jos kūnas, tarsi egzotiška neono gėlė. Vėl juto, kaip išsiriečia nugara, pakyla klubai, ima virpėti kojos, godžiai besimėgaujant užplūdusio malonumo banga.

– Sakei, kad buvai nekalta tada, kai...

– Taip.

– Niekada anksčiau to nedarei?

– Ne.

– Nieko panašaus?

– Ne.

Keidžas pastatė kavos puodelį ant padėklo. Pasislinko arčiau Dženės ir alkūne atsirėmė į sofos atlošą. Švelniai krumpliais paglostė skruostą.

– Tikriausiai tą naktį buvai labai susijaudinusi, jei ryžaisi paaukoti tai, ką taip ilgai saugojai.

– Nieko panašaus nebuvau patyrusi.

Keidžo širdis neramiai suspurdėjo. Ruošėsi padaryti neleistiną dalyką, bet tai jo niekada nesustabdydavo.

– Papasakok, kaip jauteisi.

Susimąsčiusi Dženė nesąmoningai pakėlė ranką prie Keidžo krūtinės ir ėmė čiupinėti prasegtą apykaklę.

– Jaučiausi, lyg būčiau palikusi kūną ir stebėjusi, kas vyksta su kuo nors kitu. Pamiršau visus draudimus. Gyvenau vien ta akimirka. Tapau itin kūniška, bet tuo pat metu jaučiausi pakylėta dvasiškai. – Ji droviai pažvelgė į Keidžą. – Ar supranti, ką mėginu pasakyti?

– Taip, kuo puikiausiai, – nuoširdžiai patvirtino jis.

– Tai, ką darėme, neatrodė bjauru ar neleistina. Buvo labai gražu. Norėjau mylėti ir būti mylima. Man nebeužteko vien žodžių, norėjau, kad meilę įrodytų.

– Ir Halas norėjo?

– Iš pradžių ne.

Keidžas priglaudė delną Dženei prie skruosto.

– Bet tu jį įkalbėjai.

– Kitaip tariant, sugundžiau.

– Na gerai, sugundei. O tada?

Dženė nusišypsojo ir droviai nunarino galvą.

– Vėliau jis norėjo, netgi labai. Pirmą kartą jį tokį mačiau.

– Kokį? – Jei Dženė būtų pažvelgusi Keidžui į veidą, būtų išvydusi alkaną žvilgsnį.

Ji trumpam užsimerkė, lyg bandydama susikaupti ir atsargiai

parinkti žodžius. Keidžas nenuleido nuo jos akių, stebėjo, kaip liežuvio galiukas lyžtelėjo apatinę lūpą.

– Tokį smarkų, šiek tiek pašėlusį, jausmingą. – Ji tyliai susijuokė. – Nežinau, kaip apibūdinti.

– Šiurkštų? Pernelyg šiurkštų?

– Ne, visai nenorėjau to pasakyti.

– Jis buvo švelnus?

– Taip. Visą laiką buvo itin švelnus, bet... aistringas.

– Ar išsigandai, kai jis nuvilko tavo naktinukus? – Dženė smalsiai žvilgtelėjo į Keidžą, ir šis mintyse susikeikė dėl neatsargumo. – Juk vilkėjai naktinius marškinius, ar ne?

Kelias pastarąsias minutes Dženė jautėsi tarsi užhipnotizuota tylaus, girgždančio Keidžo balso ir paklusniai atsakinėjo. Bet paskutinis klausimas pažadino iš stingulio.

– Keidžai, neturėčiau su tavimi apie tai kalbėtis.

– Kodėl ne?

– Todėl, kad man nesmagu, – negarsiai šūktelėjo ji. – Be to, nesąžininga Halo atžvilgiu. Kodėl tu nori žinoti apie tą naktį?

– Man smalsu.

– Tai nesveika!

– Visai ne, Džene, tai normalu. – Palinkęs virš Dženės Keidžas įspraudė ją į sofos kampą. Vieną ranką padėjo ant atlošo, kitą įrėmė į atramą ir taip įkalino merginą glėbyje. – Noriu žinoti, ką manai apie mylėjimąsi.

– Kodėl? – sukūkčiojo Dženė.

Jis nuleido galvą ir švelniai, bet labai įtikinamai sukuždėjo prie pat jos lūpų:

– Nes noriu tave pamylėti. Visąlaik man priešinaisi. Turiu žinoti, kas privertė pamiršti draudimus tą naktį. Kas privertė gyventi tik ta akimirka? Ką padarė tavo mylimasis, kad nepaisytum suvaržymų ir taisyklių, kurių paprastai griežtai laikaisi?

Kodėl pasidavei kūno geiduliams? Trumpai tariant, Džene, kas tave įkaitino?

Prieš savo valią Džene pajuto, kad ją jaudina įsakmus Keidžo tonas ir virš jos palinkęs tvirtas kūnas. Jos krūtinė bangavo, ėmus tankiau alsuoti. Žvilgsnį prikaustė hipnotizuojančios vyro akys.

– Ar aplinka padėjo tau užsimiršti? – paklausė jis. – Ar Halas pasirūpino tokia romantiška aplinka, kad nepajėgei atsispirti?

Džene papurtė galvą ir išgirdo save sakant:

– Tai nutiko mano kambaryje.

– Dievas mato, tai ne itin seksualu.

– Buvo tamsu.

Keidžas siektelėjo jai virš galvos, kone paspausdamas Dženę po savimi, ir išjungė ant staliuko degusią lempą. Ji tik dabar pastebėjo, kad nebedega šviesos virtuvėje ir svetainėje. Juodu skendėjo tamsoje, kurią blaškė tik mirgančios žvakių liepsnelės. Žvakės metė ilgus virpančius šešėlius ant sienų ir išryškino tvirtus Keidžo veido bruožus.

– Kaip dabar?

– Ne. Buvo visiškai tamsu. Negalėjau nieko matyti.

– Nieko? – Stiprūs jo pirštai paniro į plaukus ir tvirtai sugriebė galvą, kad ji negalėtų nuleisti akių.

– Ne.

– Nematei vyro, su kuriuo mylėjaisi, veido?

– Ne.

– Nenorėjai?

– Norėjau, norėjau, – sudejavo Džene ir pamėgino nusukti galvą, bet Keidžas neleido.

– Dabar geriau. Džene, šįkart pažvelk į veidą. Dėl Dievo, pažiūrėk į mane visą.

Keidžo lūpos ryžtingai prigludo prie jos jau laukiančių lūpų.

Dženė noriai pasitiko valdingą, aistringą bučinį ir pravėrusi lūpas įsileido nekantrų liežuvį. Tada sunėrė rankas jam už nugaros ir užčiuopė po marškiniais banguojančius raumenis.

– Džene, ką jis tau sakė? – Keidžas nusėjo bučiniais jos skruostus ir lūpas. – Ar sakė tai, ką tu norėjai ir turėjai išgirsti?

Kol Keidžas žaidė su jos lūpomis, Dženė pamėgino atsiminti.

– Jis sakė... – bet nieko nepajėgė prisiminti. – Nieko nesakė.

– Nieko?

– Ne. Man atrodo, kad jis sušnibždėjo mano vardą... vieną kartą.

– Nesakė, kokia tu patraukli ir geidžiama?

– Aš ne tokia.

– Tokia, mano meile, tokia. Be galo graži. – Drėgnas ir šiltas Keidžo alsavimas paglostė Dženei ausį. – Džene, jauti, koks aš įsiaudrinęs. Kaip gali manyti, kad nesi geidžiama? Aš tavęs geidžiu. Dar nė vienos moters nesu taip geidęs.

– Keidžai, – suunkštė Dženė, kai jis galiausiai liovėsi ją aistringai bučiuoti ir tik švelniai lyžčiojo lūpas, retkarčiais pakštelėdamas į kampučius.

Jo ranka slystelėjo Dženės juosmeniu ir atrišo diržą. Jis glostė jai kaklą ir šiurkščiais pirštais glamonėjo krūtinę.

– Ar sakė, kad tavo oda švelni kaip šilkas?

Keidžas nunarino galvą ir ėmė kutenti jai kaklą nosimi ir lūpomis.

– Ir kad dangiškai kvepi? – Jis aistringai lyžtelėjo kaklo duobutę.

Ji nė nepajuto, kaip Keidžas atsagstė palaidinės sagutes, suprato tik tada, kai jis nutraukė drabužį nuo pečių. Keidžas kažką kimiai šnabždėjo – galbūt keikėsi, o gal meldėsi. Tada suvaitojo. Su meile prisilietė prie Dženės. Ši užsimerkė ir

atsidavė pojūčiams, kuriuos žadino glostantys pirštai ir raminantys delnai.

– Turėjo pasakyti, kad tavo krūtys nuostabiai gražios. – Keidžas lūpomis prigludo prie liemenėlės. – Speneliai dailūs, saldūs ir tobuli. Turėjo tau visa tai pasakyti. Nes tai tiesa.

Keidžas mikliai atsegė liemenėlės sagtelę ir patraukė į šonus nėriniuotus kaušelius.

– Džene, leisk man tave pamylėti, – sušnibždėjo ir apglėbė krūtis delnais.

Džene nežinojo, kad bučiniai gali būti tokie pagarbūs, bet kartu ir jaudinantys, kad lūpos gali taip aistringai čiulpti ir nesukelti skausmo ar kad liežuvis gali būti toks miklus ir niekur neskubėti.

Keidžas nepaliaujamai glamonėjo, kol ji pasijuto skęstanti kunkuliuojančiame jausmų vandenyne. Oda pradėjo dilgčioti nuo daugybės pojūčių. Ji suprato, kad nedera vėl išgyventi tai, ką patyrė su Halu. Ypač su jo broliu. Tačiau jau seniai nustojo klausytis sveiko proto, ir kelio atgal nebebuvo. Taps dar viena legendinio Keidžo žavesio auka. Džene Flečer bus įtraukta į jo meilužių sąrašą. Vis dėlto giliai širdyje ji tikėjo, kad šis vakaras svarbus ne tik jai, bet ir jam.

– Džene, ar patiko jausti jo kūną ant savęs?

– Taip.

– Jo odos prisilietimą?

– Jis nenusirengė, – neatgaudama kvapo prisipažino Džene, nes Keidžas nepaliovė lūpomis erzinti krūtų.

– O tu?

– Taip, aš buvau...

– Nuoga?

– Taip.

– Ir kaip jauteisi?

Džene atsiminė, kaip mylimojo rankos nuvilko naktinius ir ji gulėjo po juo nuoga ir pažeidžiama.

– Nejaučiau gėdos. Norėjau tik...

– Ko?

– Nesvarbu.

– Ko? – neatstojo Keidžas.

– Justi jį ant savęs.

Keidžas kiek pakilo ir įsmeigė akis į Dženę.

– Atsagstyk man marškinius.

Sudvejojusi tik akimirką Džene atplėšė žvilgsnį nuo Keidžo akių ir dirstelėjo į viršutinę sagą. Pirštai nesąmoningai ją suėmė, tarsi paklusdami neištartai komandai. Saga išsprūdo pro skylutę. Ir taip visos viena po kitos.

Išvydus apnuogintą Keidžo krūtinę iš Dženės gerklės išsprūdo ilgesinga aimana. Saulės nubučiuoti rusvi plaukeliai tarsi vėduoklė dengė tvirtus raumenis. Prietemoje jo speneliai atrodė tamsūs. Dženės akys prisipildė ašarų, nes jis buvo tobulai vyriškas. Be galo gražus. Sugavusi skverną nusmaukė marškinius nuo pečių ant rankų tiek, kiek pajėgė. Ėmė glamonėti nuogą krūtinę. Jo oda buvo įdegusi, lygi, pečiai nusėti vario spalvos strazdanų. Ji pirštų galiukais perbraukė melsvas venų linijas ant pūpsančių bicepsų.

Keidžas lėtai palinko prie jos, kol krūtinė prigludo prie Dženės krūtų, rusvi plaukeliai palietė lygią jos odą, vyriškas pasididžiavimas – moterišką švelnumą.

– Džene, Džene, Džene.

Jųdviejų lūpos ryžtingai susiliejo, taip pat kaip ir kūnai. Keidžas atsargiai užgulė Dženę ir šiek tiek pasivertė ant šono, nenorėdamas prispausti jos visu svoriu. Juto visai šalia besidaužančią jos širdį. Tirpo nuo malonaus maudulio, jausdamas į krūtinę įsirėmusius spenelius.

Jis myli Dženę. Dievas mato, myli. Negalėjo patikėti, kad pagaliau Dženė bus jo.

– Ar nesidžiaugi, kad nusipirkome minkštą sofą?

– Hm. Ar apie tai galvojai, kai įtikinėjai mane ją pirkti?

– Ir apie tai, ir dar daugiau.

Jie bučiavosi. Ilgai. Godžiai.

– Džene, eime į lovą.

– Keidžai...

– Aš tavęs neužgausiu, prisiekiu.

– Ne dėl to.

– O dėl ko?

– Ak, būk geras, neliesk manęs ten, – aiktelėjo Dženė.

– Argi nemalonu?

– O Dieve. Pernelyg malonu. Prašau, Keidžai...

– Šitaip? Čia?

– Taip.

Jųdviejų lūpos vėl susiliejo.

– Paliesk mane, – paprašė Keidžas.

– Kur?

– Bet kur.

Dženė priglaudė ranką jam prie krūtinės. Spenelis po jos pirštais susitraukė į mažytę kruopelę.

– Viešpatie, aš mirštu. Džene, eime į lovą.

– Negaliu.

– Negeidi manęs?

Dženė išsirietė ir tvirtai prigludo prie Keidžo klubų. Jis suprato tai kaip teigiamą atsakymą. Atsistojęs ištiesė jai ranką. Ji padavė savąją ir noriai pakilo nuo sofos. Juodu pasuko į miegamąjį.

Kažkas garsiai pasibeldė į lauko duris ir Keidžas piktai keiktelėjo:

– Kas per velnias!

Džene puolė prie sofos, žaibiškai užsivilko palaidinę ir ėmė negrabiai sagstytis sagutes. Liemenėlę užkišo už artimiausios pagalvėlės.

Keidžas nesuko galvos dėl iškalbingo susitaršymo. Jis nulėkė prie durų plasnodamas skvernais ir piktai trūktelėjęs jas atlapojo.

Ant slenksčio stovėjo Roksė ir Garis.

– Ar pastatas dega? – suurzgė Keidžas.

– Ne.

– Tada labanakt.

Jis pamėgino užtrenkti duris svečiams prieš nosį, bet Roksė laiku spėjo jas nutverti.

– Tai gyvenimo ar mirties klausimas. Jei šiąnakt mudu su Gariu nesusituoksime, aš nusižudysiu.

VIENUOLIKTAS SKYRIUS

– Tuoksitės! – šūktelėjo Dženė, išlįsdama iš už Keidžo nugaros – nuostaba pergalėjo drovumą. Atsiminė, kaip atrodo, tik tada, kai Roksės akys smagiai sužibo.

– Pertraukėme kažką svarbaus? – Roksė komiškai suklapsėjo blakstienomis ir nutaisė nekaltą veidelį. Keidžas rūsčiai į ją dėbtelėjo.

– Atleisk, bičiuli, – sumurmėjo Garis.

– Greičiau viską klokite ir važiuokite.

– Keidžai, ar negirdėjai, ką sakė Roksė? Jie tuokiasi.

– Na, taip. – Roksė įsikibo Gariui į parankę ir prispaudė jo ranką prie savo putlios krūtinės. – Aišku, jeigu tik važiuosite su mumis į El Pasą ir parvarysite atgal Gario automobilį.

– Nejuokauji? – paklausė Keidžas, žvilgsniu šokinėdamas nuo Gario prie Roksės. Tik dabar ėmė atsigauti po nusivylimo. – Iš tikrųjų tuokiatės?

– Taip! – patvirtino švytinti Roksė.

– Ei, tai šaunu! – Keidžas pakratė Gariui ranką ir apglėbė Roksę.

– Sveikinu, Gari, – pasveikino Dženė. Užsikrėtusi šventiška nuotaika prispaudė jį prie krūtinės – didžiulių vyro ausų galiukai paraudo it virti burokai. Paskui Dženė prisitraukė prie savęs Roksę. – Aš taip džiaugiuosi už judu.

– Ir aš, vaikeli, ir aš. Garis – geriausia gyvenimo dovana. Aš jo nenusipelniau.

– Žinoma, nusipelnei, – Džene nusišypsojo Roksei, ir jos dar sykį apsikabino.

– Tai kaip ten su El Pasu? – pasiteiravo Keidžas, kai moterys galiausiai paleido viena kitą ir ėmė šluostytis sudrėkusias akis.

– Užsisakėme skrydį ryt vidurdienį iš El Paso į Akapulką. Garis toks senamadiškas, – patraukė per dantį Roksė, – jis mano, kad turėtume susituokti prieš medaus mėnesį.

Todėl šiąnakt važiuosime į El Pasą pas taikos teisėją. Norime, kad ir jūs vyktumėte kartu, o paskui parvarytumėte atgal Gario automobilį, jeigu tik neprieštaraujate po savaitės atvažiuoti mūsų pasiimti. Be to, bus daug smagiau, jei būsite šalia, kai užmegsime santuokos mazgą.

Garis kvailiai šypsojo ir linkčiojo, patvirtindamas Roksės žodžius.

Keidžas apdovanojo juos garsiąja savo šypsena.

– Sutinku. Džene?

Buvo jau po dešimtos vakaro. Džene neįsivaizdavo, kaip galima leistis į tokią kelionę vidury nakties. Tarp jų ir El Paso plytėjo smėlio dykynė, apžėlusi retais augalėliais ir knibždanti kiškių.

Antra vertus, mintis apie tokią netikėtą kelionę jaudino, nieko panašaus nebuvo patyrusi. Ji jau spėjo prisirišti prie Roksės su Gariu ir norėjo būti jų santuokos liudininkė.

– Skamba puikiai!

Visi strimgalviais puolė ruoštis ir po dvidešimties minučių jau stovėjo prie Roksės durų.

– Manau, viską pasiėmėme! – sušuko Roksė, mojuodama virš galvos iškeltu šampano buteliu. Ji užrakino duris, prieš tai įjungusi signalizaciją. Jųdviejų su Gariu lagaminai buvo sukrauti į automobilio bagažinę. – Keidžai, kol būsiu išvykusi, viską prižiūrės mano pavaduotoja, ponia Berton, – paaiškino Roksė, įsitaisiusi priekinėje sėdynėje šalia Gario.

– Puiku. Mudu su Džene būsime netoliese, tad nėra ko jaudintis. Judu galvokite, kaip puikiai praleisti medaus mėnesį.

– Taip ir bus. – Roksė prigludo prie Gario ir intymiai jį paglostė. Vairuotojas šoktelėjo iš vietos, o nevaldomas automobilis kryptelėjo į šoną.

– Nieko nebus, – pareiškė Keidžas. – Garis negali tuo pat metu ir vairuoti, ir glamžytis su Rokse. Užsukime pas mane, aš pasiimsiu linkolną. Judu iki pat El Paso galėsite sėdėti ant užpakalinės sėdynės.

– Labai gerai sugalvojai! – entuziastingai sutiko Roksė. – Mielasis, ar tau tinka?

Garis kinktelėjo galvą.

– Be to, – sausai pasakė Džene, – jei vairuos Keidžas, nulėksime ten perpus greičiau.

– Klausyk, moteriške, jei nesiliausi šaipytis, teks drastiškai tave užčiaupti. – Keidžas staigia prisitraukė ją arčiau ir karštai įsisiurbė į lūpas. Nepaleido tol, kol automobilis nesustojo priešais jo garažą.

– Laikas! – suklykė Roksė lyg teisėjas per imtynių mačą.

Keidžas tyliai nusikeikė, kai Džene nuo jo atsiplėšė.

– Keidžai, man vis tiek reikėjo įkvėpti, – sukuždėjo ji, tiesindama drabužius ir glostydama išsitaršiusius plaukus.

Juokdamiesi iš Dženės pastabos jie pernešė lagaminus iš Gario automobilio į Keidžo limuziną. Senovinis linkolno, kaip ir korvetės, modelis buvo nepriekaištingai restauruotas. Sidabrinis limuzinas atrodė pusės kvartalo ilgio ir spindėjo tarsi vienišo kaubojaus kulkos.

– Jauskitės kaip namie, – padrąsino Keidžas ir šyptelėjo per petį keleiviams, įsitaisiusiems ant užpakalinės sėdynės.

– Taip ir padarysime, – atsiliepė Roksė. Ji įsispraudė sėdynės

kampe, kartu nusitempdama ir nieko neįtariantį, bet mielai viskam pritariantį Garį.

Keidžas nusijuokė ir išvairavo automobilį į greitkelį.

– Daugiau iš jų nieko neišgirsime iki pat El Paso. – Nuo užpakalinės sėdynės atsklido pasitenkinimo kupina aimana. – O gal ir ne, – krizendamas pasitaisė jis.

Linkolnas skriejo dviejų juostų greitkeliu, apsižergęs vidurį žyminčią baltą juostą. Nors Keidžas lėkė kone šimto penkiasdešimties kilometrų per valandą greičiu, Dženė jautėsi saugiai. Atvažiuojančių automobilių žibintai sušvisdavo keli kilometrai iki prasilenkiant. Visas kelias buvo lyg ant delno, vaizdo neužstojo jokia kalvelė.

– Patogu? – po trumputės pauzės kreipėsi į Dženę Keidžas. Jis įjungė ramią muziką transliuojančią radijo stotį. Švelnią melodiją retkarčiais pertraukdavo išraiškingas balsas, pranešantis klausytojams laiką ir oro sąlygas.

– Mhm, taip, – atsiduso Dženė.

– Nori miego?

– Nelabai.

– Tu labai tyli.

– Tik galvoju.

– Žinai, nors šis automobilis milžiniškas netgi pagal dabartinius standartus, neprivalome taip plačiai sėdėti.

– Kaip suprasti?

– Kalbant tiesiai šviesiai, nešk čia savo užpakalį.

Dženė nusišypsojo ir pasislinko arčiau Keidžo, jų klubai susiglaudė.

– Taip jau geriau.

Keidžas dešine ranka apkabino Dženę per pečius, jo delnas atsidūrė ant krūties.

– Keidžai! – Dženė numetė jo ranką.

– Išmokau ir ištobulinau šį judesį dar mokykloje. Tik nesakyk, kad po tiek metų jis nebeveikia.

– Manęs neveikia, – išdidžiai atkirto Dženė.

– Man niekada neišdegdavo su geromis mergaitėmis, – suburbėjo Keidžas. – Bet negali kaltinti už pastangas. – Jis sulenkė alkūnę ir atitraukęs ranką perbraukė pirštais per Dženės kaklą. – Apie ką galvojai?

Dženė nesusimąstydama padėjo galvą Keidžui ant peties. Jos ranka nuslydo jam ant šlaunies.

– Tai išties smagu. Pirmą kartą gyvenime elgiuosi taip pašėlusiai ir beprotiškai.

– Pašėlusiai ir beprotiškai? Mes tik važiuojame greitkeliu. Žinoma, nieko bloga, kad du akivaizdžiai įsimylėję žmonės, kurie netrukus susituoks, šiek tiek pasiglamonės.

– Nesakiau, kad už tavęs tekėsiu.

Stojo trumpa, bet iškalbinga pauzė.

– Kalbėjau apie Roksę su Gariu.

Dženė norėjo prasmegti skradžiai žemę iš gėdos. Atitraukė ranką nuo jo šlaunies ir pamėgino kiek pasislinkti, bet Keidžas nė nemanė jos paleisti. Vėl priglaudė besistengiančią išsprūsti merginą prie savęs.

– Grįžk atgal, – karštai sukuždėjo jis. – Ir baik muistytis, nes aš tavęs nepaleisiu. – Kai Dženė nustojo priešintis, tarė: – Džiaugiuosi, kad pagalvojai, jog kalbu apie mudu. Vadinasi, supratai, kad du akivaizdžiai įsimylėję žmonės – tai mes. Ar mes esame įsimylėję, Džene?

– Nežinau, – sumurmėjo ji, nunarinusi galvą.

– Žinoma, galiu kalbėti tik už save. – Keidžas pasisuko į Dženę. – Džene, aš tave myliu.

Dženė pakėlė galvą ir ją pavergė iškalbingas žvilgsnis. Juodu ilgai žvelgė vienas į kitą, o automobilis riaumodamas skriejo greitkeliu. Galiausiai jis vėl įsistebeilijo į kelią.

– Žinau, ką galvoji. Manai, kad kartojau šiuos žodžius daugybei moterų. Na, taip. Sakydavau viską, kad tik įsitempčiau jas į lovą. Mylėdavausi, nes būdavau girtas arba apimtas aistros, arba piktas, arba liūdnas, arba laimingas. Dėl visų įmanomų priežasčių.

Kartais mylėdavausi net tuomet, kai pats nenorėdavau, tiesiog pagailėdavau kokios nors moters, besiilginčios vyro. Esu turėjęs nuostabaus grožio ir ne tokių gražių moterų. Aš jų neskirstydavau pagal grožį. Bet prisiekiu tau, Džene, – nuoširdžiai tęsė Keidžas, vėl atsisukęs į pakeleivę, – dar niekada nebuvau įsimylėjęs. Iki šiol. Tu vienintelė moteris, kurią kada nors mylėjau. Viskas prasidėjo seniai. Prieš daugybę metų.

Nemačiau prasmės tavęs siekti. Visi būtų sakę, kad aš tau ne pora. Jei būčiau ėmęs rimtai tave merginti, būtum persigandusi ir pabėgusi nuo manęs. Mamą su tėčiu būtų ištikęs isterijos priepuolis. Be to, nenorėjau skaudinti Halo.

Džene priglaudė Keidžui prie peties nuo ašarų drėgną skruostą.

– Kodėl dabar man tai pasakoji?

– Ar nemanai, kad pats laikas tau sužinoti? – Jis savininkiškai trūktelėjo Dženę arčiau savęs ir prispaudė lūpas prie smilkinio. – Ar myli mane, Džene?

– Taip, man atrodo. Tai yra, taip, žinau, kad myliu. Tik aš sutrikusi.

– Sutrikusi?

– Dar prieš kelis mėnesius mano gyvenimas buvo suplanuotas ir griežtai kontroliuojamas. Viskas pasikeitė po tos nakties, kai Halas išvyko į Centrinę Ameriką. Ta naktis mane pakeitė. Tapau kitokia. Nemoku paaiškinti.

Keidžas trumpam užsimerkė. Troško jai viską pasakyti. Norėjo ištarti: „Pasikeitei, nes mes pasimylėjome, ir tai buvo nuostabu.

Kūnai atskleidė mums tai, ką patys nesąmoningai žinojome, bet į ką daugybę metų nekreipėme dėmesio – tu draugavai ne su tuo broliu."

Negalėjo pasakyti to Dženei. Ne dabar. Niekada. Šią paslaptį saugos visą gyvenimą, net jei dėl to negalės pripažinti savo kūdikio. Džene jau pakankamai prisikentėjo. Jis neskaudins dar labiau.

– Aš tarsi aptvare išaugintas gyvūnas, kurį ką tik paleido į laisvę. Mėginu surasti savo vietą gyvenime. Visko mokausi po truputį. Tai turi vykti pamažu.

Džene pakėlė galvą ir pažvelgė į Keidžo profilį.

– Keidžai, neprašyk, kad tau įsipareigočiau. Viskas taip sudėtinga. Vos spėjau susivokti savo jausmuose Halui, kai supratau, ką išties jaučiu tau. – Jos ranka vėl atsidūrė ant Keidžio šlaunies, pirštai suspaudė tvirtą koją. – Žinau tik, kad jei staiga dingtum iš mano gyvenimo, to nepakelčiau.

Jis uždengė delnu Dženės plaštaką.

– Žinai, kas būtų įvykę, jei Roksė su Gariu nebūtų mūsų pertraukę?

– Mes būtume pasimylėję.

– Vis dar mylėtumės.

– Ir tai būtų negerai.

– Kaip gali taip sakyti po to, kai prisipažinome vienas kitą mylį?

– Yra dar kai kas.

– Halas?

– Halo kūdikis, – tyliai atsakė Džene.

Keidžas ilgokai tylėjo, galiausiai kimiai pratarė:

– Džene, tai ir tavo vaikas, tavo dalelė. Aš myliu tave. Myliu vaiką. Viskas labai paprasta.

– Vargu ar paprasta. – Džene vėl padėjo galvą Keidžui ant

peties ir po kelių akimirkų prisipažino: – Norėjau su tavimi šįvakar pasimylėti. Bet net ir tai mane trikdo.

– Kodėl?

– Tikrai negaliu atsakyti. Nežinau, ar trokštu *tavęs,* ar tik dar vienos meilės nakties, tokios pat, kaip su Halu. Skamba šlykščiai ir savanaudiškai, bet kažkodėl, kai apie tai kalbamės, mintyse negaliu atskirti judviejų su Halu.

Keidžo širdis suspurdėjo.

– Pažadu, mums bus labai gera. Bus taip, kaip norėsi. Bet, kartą tave gavęs, daugiau niekada nepaleisiu. – Sykį jau teko atsisakyti Dženės dėl Halo. Nebenorėjo to kartoti. – Prieš mylėdamasi su manimi, verčiau būk apsisprendusi įsipareigoti.

Dženė šyptelėjo, ir drovi, bet gundanti jos šypsena privertė vyro širdį plakti smarkiau. Užuot spustelėjęs greičio pedalą, Keidžas numynė stabdžius ir pasuko į kelkraštį.

– Kodėl sustojome? – nuo užpakalinės sėdynės atsklido silpnas Gario balsas.

– Išalkau, – atsakė Keidžas.

– Kaip galima tokiu metu galvoti apie maistą? – pasiskundė Roksė.

– Galvoju ne apie maistą. – Keidžas prisitraukė Dženę ir palinko prie jos lūpų.

Praėjo nemažai laiko, kol limuzinas vėl pajudėjo.

– Man regis, tai buvo be galo romantiška. – Dženė plačiai nusižiovavo, nesėkmingai mėgindama prisidengti ranka.

– Turbūt pasirodėme kaip didžiausi apskurėliai nuo Barou* gaujos laikų, – atsiliepė Keidžas. – Jei būčiau taikos teisėjas, būčiau užtrenkęs duris mums prieš nosį.

* Nusikaltėlių grupuotė, veikusi JAV teritorijoje 1932–1934 m., žymiausi jos nariai – Boni Parker ir Klaidas Barou.

Ketveriukė išvertė valstybės pareigūną iš lovos. Vyras nenoromis nusileido ir sutiko sutuokti įsimylėjėlių porelę. Paskui jaunieji buvo nuvežti į viešbutį, o vos po kelių valandų turėjo išvykti į oro uostą. Išgėręs kelis puodelius kavos visą parą veikiančioje pakelės užkandinėje ir pripildęs limuzino degalų baką, Keidžas pasuko automobilį namų pusėn.

– Galėtume išsinuomoti kambarį ir kelias valandas numigti, – pasiūlė jis.

– Ne, jaučiuosi žvali. Geriau važiuokime, o pamiegosime paskui.

Keidžas pažvelgė į Dženę ir nusijuokė. Kažkada naktį ji liovėsi tvarkyti išsidarkiusią šukuoseną ir išsitraukė visus smeigtukus. Karamelinės sruogos netvarkingai apkrito pečius. Naujasis sijonas ir palaidinė buvo klaikiai susiglamžę. Dženė atrodė lyg erotinio prancūzų kino filmo žvaigždė po aistringos nakties.

– Taip juokingai atrodau?

– Taip gražiai. Išsitiesk ir pamiegok, – Keidžas pliaukštelėjo sau per šlaunį, rodydamas, kur jai padėti galvą.

– Bijau, kad jei tavęs nekalbinsiu, užmigsi.

– Ne, neužmigsiu. Kava neleis. Be to, esu pratęs prie tokių pašėlusių nuotykių. – Dženė nusivaipė, ir Keidžas susijuokė. – Nagi, – paragino jis.

– Tikrai?

– Kuo tikriausiai.

Dženė atsigulė ant šono, kiek įmanoma labiau ištiesė kojas, ir padėjo galvą jam ant šlaunies. Užsimerkusi giliai įkvėpė.

– Kaip gera.

Nenuleisdamas akių nuo kelio Keidžas ištraukė jos palaidinės skvernus iš už diržo ir kyštelėjo ranką po drabužėliu, norėdamas pamasažuoti nugarą. Dženė atsiduso.

– Tu mane išpaikinsi.

– Su didžiausiu malonumu. – Dženės oda buvo lygi kaip šilkas. Ir šilta. Švelnus Keidžo masažas ginė šalin nuovargį ir įtampą. Palengvėle jo ranka nuklydo į priekį. Po pakelta Dženės ranka apčiuopė minkštą krūtį.

– Keidžai...

– Viskas gerai, – nuramino jis.

Buvo taip gera, kad Dženė nebesipriešindama nutilo ir atsipalaidavo.

– Kur tavo liemenėlė?

– Kai atidarei duris, teko paslėpti po sofos pagalvėle. – Keidžas sukrizeno, o Dženė nusišypsojo skruostu prigludusi prie jo kojos. – Neištaikiau progos pasiimti iki išvažiuojant.

– Džiaugiuosi, – reikšmingai sukuždėjo jis ir vaizdžiai pailiustravo, ką turi omenyje.

– Ir aš.

Keidžas ir toliau glostė Dženę. Norėjo ją tik nuraminti, o ne sužadinti aistrą. Širdis plyšo iš meilės pagalvojus, kad ji ėmė taip juo pasitikėti, leidžiasi šitaip glamonėjama. Po kelių trumpų minutėlių pasigirdęs lygus alsavimas išdavė, kad mergina užmigo.

Neatsispyręs pagundai Keidžas leido sau pirštais brūkštelti spenelį. Nors tik švelniai prisilietė, Dženės kūnas sureagavo net per miegus. Ji sukrutėjo, pasiraivė, pasukiojo galvą, kol vėl įsitaisė patogiai ir nurimo.

Jis sugriežė dantimis, kęsdamas saldžią agoniją.

– Džene, – sukuždėjo sau pačiam, – tau nėra ko nerimauti. Kol tavo galva ilsisi ant mano kelių, tikrai neužmigsiu.

Automobilis skrodė priešaušrio pilkumą.

– Kur mes? – Dženė atsisėdo ir sumirksėjo, apakinta saulės šviesos. Pakraipė galvą, ištempė kaklą.

– Namuose. Na, beveik. Pamaniau, gal būsi išalkusi. Mirštu iš bado.

Pro ištiškusiais vabzdžiais aplipusį langą Dženė pamatė La Botos motelį, į kurį Keidžas jau kartą buvo ją atvežęs. Limuzinas stovėjo priešais kavinukę.

– Negaliu ten tokia eiti! – sušuko Dženė.

– Nesąmonė. Puikiai atrodai.

Jis iššoko į lauką, išsitiesė, pasirąžė ir apėjęs limuziną atidarė Dženei dureles. Ji veltui gaišo, bandydama išlyginti drabužius ir susitvarkyti plaukus.

– Atrodau baisiai. – Prilaikydamas už alkūnės Keidžas padėjo jai išlipti iš limuzino. Dženė susverdėjo ir įsitvėrė į jo ranką. – Oi, kojos nutirpo. Gali tekti mane nešti.

– Nieko prieš, – suurzgė jai į ausį Keidžas. – Prisipažinsiu, kad šį tą sau leidau, kol miegojai.

– Nieko keista. – Ji mėgino nutaisyti piktą veido išraišką, bet akyse žybsinčios kibirkštėlės ją išdavė.

– Ei, kas gi čia? – Keidžas pastebėjo kažką blizgant ryto saulėje. Siektelėjo už Dženės sėdynės ir ištraukė neatidarytą šampano butelį. – Ir ką tu pasakysi? Pamiršome išgerti už jaunavedžius.

Dženė caktelėjo liežuviu ir pačiupo butelį.

– Atidarysime po pusryčių.

– Oho. Sukūriau monstrą. Tave išlaikyti nemažai kainuos. Reikėjo pripratinti prie alaus.

Nors ir pavargę, nerūpestingai džiūgaudami jie nužirgliojo iki kavinukės durų. Keidžas siektelėjo rankenos, bet durys prasivėrė ir pro jas išėjo pora.

Bobas ir Sara Hendrenai.

Juodu puoselėjo tradiciją – šeštadienio rytais važiuodavo kur nors papusryčiauti vieni. Nuo tada, kai berniukai paaugo

ir jau galėjo savimi pasirūpinti, Hendrenai kas savaitgalį mėgaudavosi dviem valandomis vienatvės. Bobas kone visą laiką dirbo, tad kiekvienas šeštadienis jiems buvo kaip šventė. Visą savaitę spręsdavo, kur važiuos kitą kartą, ir aplankydavo vis kitą restoranėlį.

Pagyvenusi pora sustingo vietoje, pro akis neprasprūdo susiglamžę Dženės drabužiai ir vienadienė Keidžo barzdelė. Dženė negrabiai perbraukė susivėlusius plaukus, bet pirštai juose užstrigo. Lūpos buvo natūraliai išraudę nuo dažnų ir aistringų praėjusios nakties bučinių. Kol miegojo, nuo blakstienų nubėgo tušas. Jei senyva pora būtų atidžiau įsižiūrėjusi, būtų pastebėjusi jo žymę ant Keidžo kelnių klešnės.

Tačiau jie žiūrėjo daugiausia į Dženę, neatpažįstamai pasikeitusią nuo pastarojo karto, kai ją matė. Mergina nesąmoningai spaudė prie krūtinės butelį šampano.

– Mama, tėti, sveiki, – pirmasis tylą nutraukė Keidžas, laikydamas apkabinęs Dženę per juosmenį. Būtų ją paleidęs, kad praskaidrintų nejaukią atmosferą, bet bijojo, jog ši nepajėgs išstovėti ant kojų. Dženė visu kūnu šliejosi į jį.

– Labas rytas, – Bobas nė nesistengė būti mandagus.

Sara nieko nesakė, tik nenuleido akių nuo Dženės. Jos nebuvo susitikusios po tos klaikios scenos klebonijoje, kai Dženė buvo apkaltinta sugundžiusi Halą. Rūstus Saros veidas liudijo, kad ji galvoja tąsyk neapsirikusi.

– Sara, Bobai, – maldaujamai prabilo Dženė, – viskas ne taip, kaip atrodo. Mes... mes su Keidžu važiavome... važiavome...

Ji užsikirto, tad Keidžas pratęsė:

– Vakar vakare nuvežėme draugus į El Pasą, kad jie susituoktų. Paskui leidomės atgal. Ką tik parvažiavome, – jis mėgino pabrėžti, kad juodu naktį praleido ne lovoje, nors dabar atrodė, kad geriau būtų nutikę priešingai. Bent jau Bobas su Sara būtų

apie tai nesužinoję ir visi būtų išvengę šio susitikimo, kuris, nujautė širdis, geruoju nesibaigs.

Dženė baimingai susijuokė, tarsi ką tik būtų buvusi suimta už baisų nusikaltimą ir negalėtų suprasti, tai pokštas ar ne.

– Šampanas skirtas vestuvėms. Visai jį pamiršome. Matote? Jis net neatidarytas. Dabar tiesiog kvailiojome ir...

– Nereikia jiems nieko aiškinti, – irzliai nukirto Keidžas.

Jis nepyko ant Dženės. Žinojo, kad ji be galo sutrikusi, ir būtų atidavęs bet ką, kad tik galėtų nuo viso šito apsaugoti. Keidžas niršo ant tėvų, kad jie tokie greiti pasmerkti ir iškart daro klaidingas išvadas. Negalėjo kaltinti jų už tai, kad yra pačios prasčiausios nuomonės apie savo vyresnėlį, bet argi Dženė nenusipelnė, kad bent jau suabejotų jos nuosmukiu?

– Buvai man tarsi dukra, – virpančiu balsu pratarė Sara. Akys sudrėko. Keliskart sumirkčiojusi moteris nuginė ašaras ir tvirčiau sučiaupė lūpas.

– Ir tebesu, – nuoširdžiai pasakė Dženė. – Noriu būti. Myliu jus abu ir pasiilgau.

– Pasiilgai? – rūsčiai nukirto Sara, leisdama suprasti, kad tuo netiki. – Girdėjome apie tavo naująjį butą. Nepasivarginai pranešti mums adreso, be to, net neužsukai aplankyti.

– Maniau, kad nenorite manęs matyti.

– Pamiršai mus taip pat greitai kaip ir Halą, – apkaltino Dženę Sara.

– Niekada nepamiršiu Halo. Kaip galėčiau? Aš jį mylėjau. Nešioju jo kūdikį.

Tyliai ištarti žodžiai pralaužė ašarų užtvanką, ir Sara prapliupo raudoti, įsikniaubusi Bobui į ranką.

– Ji nusiminusi, – tyliai paaiškino Bobas. – Džene, Sara labai tavęs ilgisi. Žinau, kad netinkamai reagavome į naujieną apie kūdikį, bet turėjome laiko viską apsvarstyti. Norime būti

jo gyvenimo dalimi. Netgi šį rytą kalbėjomės, kad reikėtų tau paskambinti ir susitaikyti. Krikščioniškoji pareiga liepia saugoti šeimą. Negaliu būti pavyzdžiu savo parapijiečiams, kai šitaip nutiko mano paties šeimoje.

Pastorius dirstelėjo į Keidžą, paskui į išdavikišką šampano butelį – jaunoji porelė atrodė gėdingai.

– Bet dabar, pamatęs jus šitokius, nebežinau, – jis liūdnai papurtė galvą ir nusigręžė, globėjiškai apglėbęs raudančią Sarą.

– Prašau, – Dženė žengė į priekį ir ištiesė rankas, tarsi norėdama prie jų prisiliesti.

– Džene, nereikia, – tyliai tarė Keidžas ir atitraukė ją atgal. – Duok laiko. Jie privalo susivokti patys.

Jis parlydėjo merginą iki automobilio, ji nesipriešino. Tikrai nebenorėjo tokia rodytis viešumoje. Vos tik įsėdusi pravirko.

Jai atrodė, kad kaskart, žengusi milžinišką žingsnį į priekį, žengia du atgal. Nusižemino ir meldė Halą ją pamylėti, bet jis vis tiek išvažiavo.

Kol Halo nebuvo, suvokė, kad nemyli jo taip, kaip žmona turėtų mylėti vyrą. Halas žuvo, palikęs kaltės jausmą, tarsi Dženė būtų jį palikusi, o ne atvirkščiai.

Mėgindama susitvarkyti gyvenimą, griebėsi naujo darbo, bet sužinojo, kad laukiasi. O dabar ir mylimiausi žmonės, kuriuos nuo pat paauglystės laikė savo šeima, ją atstūmė.

Nebenorėjo gyventi taip, kaip gyveno prieš išvykstant Halui. Tas gyvenimas buvo troškus, nebepakęstų lėto dusinimo. Paragavusi laisvės nė už ką jos neatsisakytų. Tapo laisva, bet kokia kaina? Dženės Flečer išsilaisvinimas atsiėjo brangiai. Ji prarado jai brangiausių žmonių meilę ir pagarbą.

Karčios ašaros ritosi skruostais į lūpų kampučius. Žinojo, kad dėl tokio ašarų antplūdžio iš dalies kaltas ir nuovargis bei nėštumas, tad savęs nestabdė. Prasiveržusios emocijos ją apvalė.

Ji nekreipė dėmesio, kur Keidžas važiuoja, kol nenutilo limuzino variklis.

Džene atitraukė rankas nuo veido ir nusišluostė akis.

– Čia tavo namas, – konstatavo ji.

– Taip.

Keidžas išlipo iš limuzino, priėjo prie Dženės durelių ir padėjo jai išlipti.

– Ką mes čia veikiame?

– Pasirūpinsiu, kad sočiai papusryčiautum. Be to, – pabrėžė Keidžas, kai Dženė prasižiojo prieštarauti, – nenoriu girdėti jokių ginčų.

Vis tiek buvo pernelyg pavargusi ginčytis, tad nieko nesakė. Keidžas atrakino duris, ir ji sunkiai užkopė laiptais jam iš paskos į didįjį miegamąjį.

– Vonia – tavo dešimčiai minučių. – Keidžas pasikniso stalčiuje ir ištraukė marškinėlius su užrašu „Teksaso technikos koledžas". Juodame fone raudonai išvedžiota dviguba T buvo išblukusi nuo dažno skalbimo. – Palįsk po karštu dušu ir apsivilk šiais marškinėliais. Jei nenulipsi po dešimties minučių, ateisiu tavęs ieškoti. – Keidžas skubiai pabučiavo Dženę ir paliko ją vieną.

Vanduo buvo karštas, muilas kvapus ir putojantis, šampūnas dieviškas, rankšluosčiai minkšti. Užsitempusi marškinėlius per galvą Dženė pralinksmėjo, be to, pajuto žvėrišką alkį.

Ji neryžtingai stabtelėjo ant virtuvės slenksčio, jausdamasi itin pažeidžiama. Plaukai buvo šlapi, o po marškinėliais vilkėjo tik kelnaites. Nors marškinėliai buvo ilgoki, Dženė vis tiek jautėsi nepatogiai.

Keidžas, regis, nepastebėjo nei striuko Dženės apdaro, nei jos drovos. Vos tik išvydęs ją pareiškė:

– Nagi, nestypsok ten. Kuo daugiau rankų, tuo geriau.

– Ką man daryti?

– Užtepk sviesto ant skrudintos duonos.

Džene padarė ko prašoma ir po kelių minutėlių juodu kibo į garuojančius pusryčius – kiaušinienę su kumpiu. Alkis privertė užmiršti geras manieras, tad Džene nieko nelaukdama puolė valgyti. Nurijusi kelis didelius kąsnius sugavo į save įbestą smagų Keidžo žvilgsnį. Ji droviai nusišluostė burną servetėle ir gurkštelėjo ledinių apelsinų sulčių.

– Tu geras virėjas.

– Tik nesustok dėl manęs. – Kai baigė valgyti, Džene pasijuto tokia išvargusi, kad vos įstengė pakelti puodelį su žolelių arbata, kurios jai užplikė Keidžas.

– Eikš, kol nenukritai. – Jis su kėde atsistūmė nuo stalo.

– Kur eiti?

– Į lovą, – tarė Keidžas ir pakėlė Dženę ant rankų.

– Tavo lovą?

– Taip.

– Turėčiau apsirengti ir grįžti namo. Keidžai, paleisk mane.

– Nepaleisiu, kol nepasieksime lovos.

Turėjo jį sustabdyti, kol dar nepradėjo kopti laiptais, bet nerado jėgų. Nors ir nusnūdo automobilyje, to nepakako. Neatsiminė, kada dar jautėsi tokia išsunkta. Džene priglaudė galvą Keidžui prie krūtinės, ir akys nejučia užsimerkė. Jis toks stiprus. Galingas. Patikimas. Ir ji jį myli.

Nuogos šlaunys lietėsi prie šiurkščių jo marškinių rankovės. Atsiminė naktį su Halu, kaip jo drabužiai prigludo prie nuogos odos ir kaip tai jaudino.

Keidžas nuleido Dženę ant lovos, bet tebelaikė apkabinęs viena ranka, kol kita nuklojo antklodę. Tada švelniai paguldė ant kvepiančių paklodžių.

– Saldžių sapnų, – sukuždėjo jis ir apklojo Dženę. Paskui nubraukė drėgnų plaukų sruogą jai nuo skruosto.

– Ką veiksi?

– Išplausiu indus.

– Taip nesąžininga. Tu visą naktį vairavai. Ruošei pusryčius, – Dženei buvo sunku teisingai sudėlioti žodžius. Dar sunkiau juos ištarti.

– Atsilyginsi man kitą kartą. O dabar judu su kūdikiu pailsėkite. – Keidžas švelniai pabučiavo Dženę į lūpas, bet ji nepajuto. Jau miegojo.

DVYLIKTAS SKYRIUS

Pabudusi ne iš karto susivokė, kur esanti. Nejudėdama mieguistai apsižvalgė, kol suprato, kad guli Keidžo miegamajame.

Staiga viską atsiminė. Atsiminė, kaip atsidūrė lovoje. Tiek daug nutiko nuo tos akimirkos, kai vakar vakare atvėrė duris ir išvydo ant slenksčio stovintį Keidžą su rožių puokšte.

Vėl buvo vakaras. Už pusiau pravertų žaliuzių švytėjo violetinis, kone purpurinis, dangus. Baltas mėnulio diskas buvo taip arti, atrodė, jog priėjęs prie lango galėtum jį paliesti. Prie pat jo krašto žibėjo viena žvaigždė, tarsi grožio apgamėlis virš šypsančių lūpų.

Džene nusižiovavo ir apsivertė ant nugaros. Atsisėdo, papurtė susitaršiusius plaukus. Marškinėliai buvo persisukę ties liemeniu. Paspirta paklodė nuslydo, apnuogindama švelnias kojas – duše pasinaudojo Keidžo skustuvu – Džene jas surietė, palinko į priekį... ir aiktelėjo.

Šalia tyliai gulėjo Keidžas, pasiekiamas ranka. Jis it sustingęs tysojo ant nugaros, susidėjęs rankas už galvos, ir nenuleido nuo jos akių. Žodžiai čia nepritiko, tad Džene taip pat tyliai pažvelgė į Keidžą ir pasisveikino tik žvilgsniu.

Kol ji miegojo, jis spėjo palįsti po dušu. Kvepėjo tuo pat muilu, kuriuo prausėsi ji. Skruostai buvo lygiai nuskusti. Džene šyptelėjo, pagalvojusi, ar tik nebus atšipinusi skustuvo.

Plaukai, kaip visada, nerūpestingai išsitaršę – tik Keidžo rusvos sruogos taip viliūgiškai sukrisdavo viena ant kitos. Dženė troško suleisti į jas pirštus. Bet nedrįso jo paliesti.

Tą akimirką žvilgsnis buvo labiausiai dirginanti glamonė. Taigi ji nieko nedarė, tik žvelgė į Keidžą taip pat įdėmiai, kaip jis stebėjo ją. Tarp jųdviejų vibruojantis ilgesys suskambėjo it arfos stygos. Juodu puikiai jautė vienas kitą, bet tą akimirką nebyliai sutarė mėgautis tik akimis.

Nors Keidžo žvilgsnis nė nekryptelėjo, Dženė žinojo, kad jis mato ją visą – plaukus, veidą, lūpas, krūtis. Kaip galėtų nematyti? Dženė jautė, kaip krūtinė virpa iš jaudulio, kaip krūtų speneliai įsirėžia į minkštą marškinėlių audinį, tarsi varžydamiesi dėl dėmesio.

Jis taip pat negalėjo nepastebėti kelnaičių kraštelio virš nuogų šlaunų. Be jokios abejonės, padūmavusio topazo spalvos akys šios vietelės nepraleido. Nuo įdėmaus žvilgsnio erogeninės Dženės zonos juntamai įkaito ir ėmė maloniai, pulsuojamai mausti. Ji vis dar negalėjo atplėšti akių nuo Keidžo.

Pastebėjo, kad vidinė jo rankų pusė ne taip smarkiai įdegusi, kaip visas kūnas. Norėjo suleisti dantis į kietus bicepsus, bet Keidžą tai būtų pribloškę. Juk moterims pridera būti pasyvioms, tiesa? Be to, niekada šitaip nesielgė.

Plaukų kuokšteliai jo pažastyse atrodė švelnūs it pūkai. Ar jie kutentų? Be jokios abejonės. Ar išdrįs įsitikinti? Dženė droviai nudelbė akis, bet tuoj pat jas vėl pakėlė.

Po nakties Monterike kaskart, išvydus nuogą Keidžo krūtinę, užgniauždavo kvapą. Dabar lėtai, neskubėdama ją apžiūrėjo, įsidėmėdama kiekvieną detalę, iškilusius raumenis, švelnius juos dengiančius plaukelius. Nužvelgė ties šonkauliais susiaurėjančią plačią krūtinę. Keidžo pilvas buvo tvirtas ir plokščias. Per vidurį įsispaudusi bambos duobutė.

Jis tysojo, sukryžiavęs kojas per kulkšnis, basomis pėdomis. Mūvėjo prasagstytus džinsus.

Tai buvo įprasti darbininkų ir kaubojų mėgstami džinsai, užsagstomi sagomis. Smarkiai nudėvėti, išblukusiomis siūlėmis. Kelnės glaudžiai aptempė ilgas šlaunis ir išryškino vyriškumą. Plaukų juostelė rodė kelią į šešėlyje slypintį pravirą tarpą.

Džene suvokė, kad spokso užkandusi žadą. Ji užsimerkė ir giliai įkvėpė. Nesunku suprasti, kaip viskas buvo. Išsimaudžiusį po dušu Keidžą priveikė miegas, ir jis krito šalia jos ant lovos, nesukdamas galvos dėl prasagstytų džinsų. Juk visą naktį vairavo.

Keidžas buvo prisidengęs, tik...

Kai Džene prasimerkė, širdis krūtinėje pašėlusiai daužėsi. Akys nevalingai nukrypo žemiau juosmens. Sulig kiekvienu įkvėpimu jo pilvas pakildavo ir nusileisdavo, priversdamas raumenis judėti hipnotizuojančio ir erotiško šokio ritmu.

Džene jautėsi lyg užkerėta. It prikaustyta. Kam priešintis?

Palietė jį.

Pirštų galais surado siaurutį, krūtinę perpus dalijantį plaukų ruoželį. Jis vedė žemyn, bambos link. Rodomuoju pirštu droviai patikrino žavios duobutės gylį, paskui pataršė bambą supančius plaukelius.

Keidžas buvo toks šiltas, toks gyvas. Nuo jo sklindanti energija lyg elektra dilgino Dženės pirštų galiukus. Jis įsikūnijęs vyriškumas. Džene jautėsi silpna ir bejėgė prieš jo jėgą.

Paklusdama neatsispiriamai traukai, jos ranka pajudėjo žemyn. Plaukeliai džinsų properšoje buvo tamsesni ir tankesni.

Džene sudvejojo ir pasuko galvą. Pažvelgusi Keidžui į veidą tyliai šūktelėjo.

Jo akyse žibėjo ašaros. Jis nesujudėjo, nė nekrustelėjo, neištarė nė žodžio, bet jo žvilgsnis buvo kupinas jausmų. Dženę tai sujaudino labiau už glamonę.

Niekada niekas Keidžui nerodė meilės. Neglostė, nelepino dėmesiu. Vaikystėje ir paauglystėje jam neteko patirti meilių prisilietimų. Besąlyginio švelnumo.

Dženė nedvejojo. Tiesą sakant, apie tai nė nesusimąstė. Nebuvo apie ką.

Jos ranka pranyko jo džinsuose.

Keidžas širdingai suaimanavo. Nuleido rankas ir sugniaužė antklodę. Apimtas ekstazės, jis iššiepė dantis ir į pagalvę įrėmė pakaušį. Stipriai užsimerkė, užlietas šniokščiančios geismo bangos, ir iš akių kampučių ištryško ašaros.

Užkišęs nykščius už džinsų juosmens nusmaukė juos žemyn ir parietęs kojas nuspyrė į šalį.

Dženė iš nuostabos spindinčiomis akimis pažvelgė į savo ranką. Jis vos tilpo delne. Didelis, kietas, standus ir karštas. Nors ir nepatyrusi, bet žiūrėjo susižavėjimo kupinomis akimis. Paklusdama instinktui pasisuko ir įsitaisė šalia Keidžo, padėjusi skruostą jam ant šlaunies. Jos plaukai apkrito jo kojas it šilkinė mantija. Keidžas ėmė sklaidyti juos pirštais, nežiūrėdamas ir negalvodamas.

Dženė skausmingai geidė Keidžo, norėjo parodyti, kad, jos akimis žiūrint, jis nuostabus – ir kūnu, ir siela. Ji pakėlė galvą nuo šlaunies, pasilenkė ir jį pabučiavo.

Tai, kas nutiko vėliau, pranoko Dženės vaizduotės ar suvokimo galias. Tyliai suvaitojęs Keidžas pasuko galvą ir ėmė trintis į ją nosimi. Kelnaitės kažkur jau buvo dingusios, nors ji niekaip negalėjo atsiminti, kada tai nutiko. Ji pajuto ant šlaunų Keidžo rankas, jos glostė, glamonėjo ir vertė kojas prasiskirti. Glamonės darėsi vis aistringesnės. Tada pajuto jo lūpas, šiltas, drėgnas ir švelnias.

Keidžas ją mylavo, o Dženė glamonėjo jį lūpomis ir liežuviu. Atrodė, kad visas pasaulis tapo grietinėlės dubeniu, o ji jame

plūduriuoja. Skendi sultingoje, švelnioje ir gardžioje terpėje. Jokių painių jausmų ar žiaurios tikrovės. Viskas aišku, sklandu ir suprantama. Neliko pasišlykštėjimo ar dviprasmybių. Vien grožis ir šviesa.

Keidžas palinko virš Dženės ir sukuždėjo:

– Džene, atsimerk. Pažvelk į tą, kuris tave myli.

Dženė praplėšė akis. Nors jas temdė aistra, Keidžas žinojo, kad jį mato ir pažįsta. Vienu greitu judesiu jis įsiskverbė į šilkinę šiltą gelmę. Giliai paniręs nusišypsojo švytinčiai Dženei.

Ritmingai judėdamas stebėjo, kaip jos veide keičiasi išraiškos. Pakeitęs ritmą ir privertęs ją virpėti nuo augančios aistros, pastebėjo mieguistose akyse sužibusią nuostabą.

Stebėjo, kaip jos sieloje įsižiebė šviesa, kai Dženė pasiekė viršūnę... ir matė, kaip jos veidas nušvito iš meilės, kai jis pasiekė savąją.

– Džene, tu man tokia brangi. Myliu tave. Visada mylėjau, – kuždėjo Keidžo lūpos visai šalia Dženės ausies. Rusvi jo plaukai ant pagalvės susipynė su tamsesnėmis Dženės sruogomis. Skruostu prigludęs prie jos skruosto jis pajuto, kad šis dega lygiai taip pat kaip ir jo paties. – Aš tave myliu.

Jis pakėlė galvą ir pažvelgė jai į akis, spindinčias it smaragdai.

– Ir aš tave myliu, Keidžai. – Ji palietė jo skruostą, antakius, lūpas, tarsi norėdama įsitikinti, kad Keidžas išties šalia, ir tai joks sapnas.

– Pameni, ką tau pažadėjau?

– Taip. Ištesėjai pažadą. Kaip ir žadėjai, buvo nuostabu.

– *Tu* nuostabi, – tarė Keidžas ir krustelėjo.

– Ne, lik manyje.

– Gerai, – sušnibždėjo, palinkęs prie jos lūpų. – Bet aš tavęs

dar net nepabučiavau. – Ir tuoj pat apdovanojo karštu bučiniu, liežuviu įsiskverbė į burną.

Sugriebęs marškinėlius už krašto nutraukė juos Dženei per galvą ir numetė šalin. Pažvelgė į krūtis ir ėmė jas švelniai glamonėti.

– Džene, aš nejuokavau. Jau seniai tave myliu, bet negalėjau nieko imtis. Tu priklausei Halui. Susitaikiau su tuo nesiginčydamas, kaip ir visi kiti, taip pat ir tu pati.

– Jaučiau, kad kažkas tarp mūsų yra. Tik nežinojau kas.

– Geidulys.

Dženė nusišypsojo ir pirštais perbraukė jo plaukus.

– Vis dėlto tai mane gąsdino.

– Maniau, bijai manęs.

– Ne. Tik to, kaip priversdavai mane jaustis.

– Todėl manęs vengei?

– Ar buvo taip akivaizdu?

– Hm, – sumurmėjo Keidžas, žiūrėdamas į jos krūtis ir meiliai tyrinėdamas. – Vos tik pasirodydavau, iškart puldavai slėptis.

– Šalia tavęs būdavo pavojinga. Bet ką būčiau padariusi, kad tik nebūtų reikėję likti vienai su tavimi kambaryje. Atrodė, kad sugerdavai visą deguonį. Negalėdavau kvėpuoti. – Dženė tyliai suvaitojo, kai jis palenkė galvą ir lyžtelėjo spenelį. – Ir dabar šalia tavęs netenku žado.

– O aš negaliu nuslėpti, kokį poveikį man darai. – Keidžas krustelėjo jos viduje. Jo draugužis vėl buvo kietas.

Dženė apglėbė tvirtus vyro sėdmenis ir pritraukė jį arčiau savęs. Jis žaidė su krūtimis, glamonėjo spenelius, kol šie sustandėjo, tada prigludo prie jų lūpomis.

Dženė stebėjo jo glamones, kaip jis mėgaujasi jos skoniu. Troško užpildyti jame žiojinčią tuštumą, ištrinti iš jo praeities visus tuos kartus, kai jam reikėjo meilės, bet jos negavo.

– Keidžai, pasinaudok manimi. Paimk mane.

– Ne, Džene, – sugergždė jis, pliaukšėdamas liežuviu. – Aš naudojausi kitomis. Dabar viskas kitaip.

Džene norėjo susikaupti ir pamaloninti Keidžą, bet jo teikiamas malonumas privertė viską pamiršti. Jis įsiaistrino, ir jo vyriškas pasididžiavimas vėl užpildė Dženę. Jos kūnas apgaubė jo vyriškumą it kumštelis. Džene nekantriai laukė kiekvieno stipraus dūrio ir pasitikdavo juos pakėlusi klubus.

Staiga pilve kažkas suvirpėjo. Iš pradžių virpesiai buvo tokie silpni, kad Džene pamanė, jog jai tik pasirodė. Vėliau jie tapo stipresni.

Kai suprato, kas vyksta, ji išsigando. Įsitempė lyg styga ir nebemėgino pasitikti Keidžo, atvirkščiai, panoro atsitraukti.

– Ne, nereikia, stok. – Džene sugriebė Keidžo galvą ir atplėšė sau nuo krūtų. Suspurdėjusi išsilaisvino ir tvirtai suspaudė kojas. – Liaukis, stok.

– Džene? – Keidžas alsavo garsiai ir sunkiai. Praėjo kelios sekundės, kol jis visiškai atitoko. – Džene, kas atsitiko? Aš tave užgavau?

Jo širdį sugniaužė baimė, nes Džene nuo jo nusisuko ir susirietė į kamuoliuką, priglausdama kelius prie krūtinės.

– O Dieve, kažkas blogai. Kas negerai? Pasakyk man.

Dar niekada gyvenime jis nesijautė toks išsigandęs ir bejėgis. Prieš kelias sekundes juodu su Džene mylėjosi. Ji noriai dalyvavo meilės žaidime. O dabar verkia ir elgiasi taip, tarsi ją raižytų nepakeliami skausmai.

Keidžas uždėjo ranką jai ant peties. Pajutusi prisilietimą ji krūptelėjo.

– Kas atsitiko? Iškviesti gydytoją? – Bet ji tik kūkčiojo. – Džene, dėl Dievo, bent pasakyk, ar tau skauda.

– Ne, ne, – suvaitojo Džene. – Nieko panašaus.

– Tai kas nutiko? – Keidžas nekantriai pirštais nubraukė nuo kaktos plaukus. – Kas atsitiko? Kodėl mane sustabdei? Užgavau tave?

– Pajutau kūdikėlį, – tyliai į pagalvę sušnibždėjo Dženė. Iš pradžių Keidžas nesuprato, bet, išskaidęs neaiškų murmesį skiemenimis ir juos sudėliojęs savo galvoje, nutirpo iš palengvėjimo.

– Pirmą kartą?

Dženė linktelėjo.

– Gydytojas minėjo, kad netrukus turėčiau pradėti jausti judesius. Čia buvo pirmas kartas.

Keidžas jai už nugaros šyptelėjo. Jo vaikas kreipėsi į jį. Tačiau Dženė aiškiai nerimavo. Keidžas vėl palietė jos petį ir šįkart nepatraukė rankos, net kai ji priešiškai sustingo. Atvirkščiai, prisislinko arčiau ir pamėgino apkabinti.

– Džene, viskas gerai. Jei saugosimės, vaikeliui nepakenksime.

Dženė staigiai atsisėdo ir sužaibavo akimis.

– O tu nieko nesupranti?

Ji puolė nuo lovos, nutraukė paklodę, įsipainiojusią tarp antklodžių, ir ja apsivyniojo. Tada nužingsniavo prie lango ir pečiu atsirėmė į rėmą, atsukusi jam nugarą. Kurį laiką Keidžas su nuostaba žvelgė į Dženę. Tada įsižeidęs pašoko nuo lovos, čiupo džinsus, užsitempė juos ir piktai trūktelėjo ant klubų.

– Tikriausiai nesuprantu, Džene. Gal paaiškinsi?

Ji negirdėjo, kaip Keidžas prisiartino storu minkštu kilimu. Kai atsisukusi išvydo jį stovintį taip arti, sutriko. Jis žvelgė į ją rūsčiai suraukęs kaktą. Džinsai ir vėl buvo neužsagstyti, o plaukai sutaršyti jos pirštų.

Nebuvo lengva atsispirti taip seksualiai atrodančiam vyrui.

– Tau gal ir įprasta kaitalioti partneres, bet man ne.

– Manai, kad čia – partnerių kaitaliojimas? – netverdamas pykčiu pasiteiravo Keidžas.

– Negalvojau, kol nepajutau judančio vaikelio.

– Man regis, tai nuostabu. Gaila tik, kad nepasidalijai tuo su manimi.

– Keidžai, tai kito vyro kūdikis! Ar supranti, kokia moterimi aš tapau?

Dženės pyktis išgaravo, užleisdamas vietą gėdai ir nevilčiai. Kai skruostais nusirito ašaros, ji nunarino galvą. Jis stebėjo, kaip jos pečiai ima krūpčioti nuo raudos. Dženė spaudė paklodę trapiomis, smulkiomis rankomis, kaip tikriausiai Ieva glaudė prie savęs figos lapą, stengdamasi paslėpti gėdą.

– Kokia moterimi tu tapai?

Dženė papurtė galvą, nes nepajėgė pasakyti to garsiai. Nurijo ašaras.

– Tai, ką mes padarėme... kaip aš elgiausi, kai mes... mylėjomės...

– Tęsk, – paragino Keidžas, jai sudvejojus.

– Aš savęs nebeatpažįstu. Myliu tave, bet nešioju tavo brolio kūdikį.

– Halas miręs. Mes gyvi.

– Neigiau tai netgi sau pačiai, bet tavo tėvai iš dalies buvo teisūs, kai sakė, kad mėginau sugundyti Halą ir atitraukti jį nuo misijos.

– Kaip suprasti? – Keidžas suraukė antakius, atrodė sunerimęs.

– Tą naktį, kai Halas užėjo į miegamąjį manęs apkamšyti, jis visai neketino mylėtis. Pabučiavau jį ir maldavau likti, atsisakyti kelionės ir mane vesti.

– Jau pasakojai. Sakei, kad jis išėjo, o paskui grįžo.

– Tiesa.

– Vadinasi, negali savęs kaltinti, kad jį suviliojai. Halas pats apsisprendė, nespaudžiamas.

Dženė įrėmė galvą į lango rėmą ir nieko nematančiomis akimis pažvelgė pro žaliuzes.

– Kaip tu nesupranti? Galbūt jis grįžo tik dar kartą palinkėti labos nakties. Tikriausiai pajuto, kokia aš nusivylusi.

Keidžo širdis nupuolė į kulnus. Kiek dar jis meluos? Kodėl viskas tiesiog nepasimiršta ir neduoda jam ramybės? Kodėl šis melas iškyla kaskart, kai tik jųdviejų su Džene santykiai pagerėja? Ši vienintelė nuodėmė tarsi piktas sargas neleidžia jam įžengti pro rojaus vartus.

– Vis tiek Halas apsisprendė pats, – tvirtai pareiškė Keidžas.

– Bet jei nebūtume mylėjęsi, gal jis būtų gyvas. Man nė į galvą nešovė, jog galiu pastoti, bet gal Halas apie tai mąstė. Gal todėl prarado budrumą ir buvo suimtas. Nesijaučiau kalta, kad jį sugundžiau ir nukreipiau mintis nuo Dievo patikėtos misijos, nors visą tą laiką iš tiesų mylėjau tave, tik buvau per silpna ir baikšti tą pripažinti. Dabar miegu su tavimi, o po širdimi nešioju Halo kūdikį. Ir šis kūdikis dėl mano kaltės niekada nepažins savo tėvo.

Keidžas akimirką pastovėjo netardamas nė žodžio, tada priėjo prie lovos galo ir prisėdo. Plačiai išskėtė kojas, įrėmė alkūnes į kelius, o kaktą atrėmė į sugniaužtus kumščius.

– Džene, neturėtum jaustis kalta, – pratarė jis, nudelbęs akis į kilimą.

– Nesistenk manęs paguosti. Pati savimi šlykščiuosi.

– Paklausyk manęs, išklausyk, – griežtai pasakė Keidžas ir kilstelėjo galvą. – Tu dėl nieko nekalta. Nesugundei Halo ir neatitraukei jo nuo misijos. Juo labiau nesi kalta dėl jo mirties. Neturėtum graužtis ir dėl to, kad myliesi su manimi, nors laukiesi Halo kūdikio.

Džene atsisuko ir apstulbusi pažvelgė į Keidžą. Mėnesiena apšvietė tik pusę jos veido, kita skendėjo šešėlyje. Keidžas pamanė, kad tai tik į gera. Baiminosi to, ką gali išvysti Dženės veide, kai pasakys jai tiesą.

Jis giliai įkvėpė ir tyliai, bet ryžtingai prabilo:

– Džene, tu laukiesi kūdikio ne nuo Halo. Nuo manęs. Tąnakt į miegamąjį atėjau aš, ne Halas. Tu mylėjaisi su manimi.

Džene išplėtusi akis žiūrėjo į Keidžą iš kitos kambario pusės. Ji lėtai slystelėjo palei sieną ir klestelėjo ant žemės. Kilimas įdubo. Buvo matyti tik jos veidas, išbalęs ir nepatiklus, ir rankos pabalusiais krumpliais.

– Negali būti, – išspaudė ji.

– Tai tiesa.

Įtūžusi Džene papurtė galvą.

– Halas atėjo pas mane. Aš jį mačiau.

– Matei mane. Kambaryje buvo tamsu. Kai atidariau duris, man už nugaros degė šviesa. Galėjai įžiūrėti tik siluetą.

– Ten buvo Halas!

– Ėjau pro tavo duris ir išgirdau, kad verki. Norėjau pakviesti Halą. Bet jis apačioje karštai šnekėjosi su mama ir tėčiu. Tad ėmiau ir užėjau.

– Ne, – be garso ištarė Džene, vis dar purtydama galvą.

– Nespėjus man nieko pasakyti, tu atsisėdai ir pavadinai Halu.

– Netikiu tavimi.

– Iš kur tada žinau, kaip viskas buvo? Ištiesei į mane rankas. Tavo veidas buvo šlapias nuo ašarų. Prieš uždarydamas duris pastebėjau, kaip jos spindi šviesoje. Privalėjau pasisakyti, kas esąs, kai pavadinai mane Halu, bet nutylėjau. Tiesiog nenorėjau. O dabar velniškai džiaugiuosi, kad to nepadariau.

– Nenoriu daugiau nieko girdėti, – Džene užsidengė rankomis ausis.

Keidžas ramiai kalbėjo toliau:

– Džene, žinojau, kad kankiniesi. Buvai įskaudinta, tau reikėjo paguodos. Tiesą sakant, nemaniau, kad Halas galėtų suteikti tau tai, ko reikia.

– O tu galėtum, – kaltinamai sušnypštė Džene.

– Suteikiau. – Keidžas pakilo nuo lovos ir priėjo prie jos. – Džene, paprašei tave apkabinti.

– Prašiau Halo.

– Bet jo ten nebuvo, ar ne?! – sušuko Keidžas, nebepajėgdamas numaldyti pykčio. – Jis sėdėjo apačioje, kalbėjo apie vizijas, pašaukimus ir misijas, užuot guodęs sužadėtinę.

– Mylėjausi su Halu! – suriko paklaikusi Džene, paskutinį kartą mėgindama paneigti Keidžo žodžius.

– Buvai liūdna. Verkei. Mudu su Halu panašiai sudėti, todėl apsirikai. Buvome vienodai apsirengę – džinsais ir marškinėliais. Nieko nekalbėjau, kad nepažintum balso.

– Būčiau pajutusi skirtumą.

– O su kuo galėjai mane palyginti? Buvau pirmasis tavo meilužis.

Džene stengėsi pamiršti, kaip nekantriai viliojo „mylimąjį" ją priglausti ir pabučiuoti, taip pat stengėsi išguiti mintis apie tą vakarą išgertus migdomuosius. Argi nebuvo apsvaigusi nuo vaistų, ar protas nebuvo aptemęs? Argi paskui nesvarstė, ar tai tik ne vaizduotės vaisius? Argi viskas neatrodė lyg sapnas?

– Tu nelaukei manęs, – kalbėjo Keidžas. – Laukei Halo. Tau tiesiog nedingtelėjo, kad ten galėjo būti kas nors kitas.

– Vadinasi, prisipažįsti, kad esi bjaurus apgavikas.

Keidžas piktai prisimerkė.

– Tą naktį manimi nesibjaurėjai. Toli gražu.

– Liaukis. Nepradėk...

– Taršei mane kaip meška medaus statinę.

– Užsičiaupk.

– Džene, prisipažink, tavęs iki tol niekas nebuvo taip bučiavęs. Halas tavęs taip nebučiavo, juk taip?

– Aš...

– Prisipažink!

– Nieko neprisipažinsiu!

– Gali neigti sau, kiek tik nori, bet žinai, kad esu teisus. Prisiliečiau prie tavęs, ir abu pametėme galvą.

Džene stipriai užsimerkė.

– Nežinojau, kad ten tu.

– Tai nebūtų nieko pakeitę.

Ji staigiai atsimerkė.

– Netiesa!

– Tiesa, ir dar daugiau, pati tą žinai.

Džene prispaudė pirštus prie lūpų.

– Kaip galėjai taip žemai pulti? Šitaip mane apgauti? Kaip galėjai... – ji užspringo paskutiniais žodžiais.

Keidžas suklupo priešais ją ant kelių. Pamiršęs pyktį nuoširdžiai prabilo drebančiu balsu:

– Todėl, kad tave mylėjau.

Džene spoksojo į jį netardama nė žodžio.

– Nes man reikėjo pasinerti į tave ne mažiau, nei tau reikėjo vyro meilės. Džene, aš geidžiau tavęs daugybę metų. Taip, geidžiau, bet buvo ir daug daugiau. Tą naktį tu buvai pasiekiama ranka, lovoje, nuoga, šilta, gundanti, sužadinta. Pirma pamaniau, kad tik priglausiu tave ir keliskart pabučiuosiu, o paskui pasakysiu, kas esąs. Bet kai priglaudžiau, pajutau tavo skonį, liežuvį, paglosčiau krūtis, – Keidžas bejėgiškai gūžtelėjo, – nebepajėgiau sustoti. Nustebau, kad tu nekalta. Bet netgi tai manęs nesulaikė. Tą naktį mylėjau tave visa esybe. Galvojau tik, kaip numalšinti tavo skausmą savo meile. Pirmą kartą gyvenime

jaučiausi darąs kažką gera. Džene, tai buvo gražu ir teisinga. Pati man sakei.

– Maniau, kad kalbu apie Halą.

– Bet kalbėjai apie mane. Aš buvau tavo meilužis. Prisimink tą naktį ir palygink ją su šia naktimi. Žinai, kad nemeluoju.

Keidžas pakilo nuo lovos ir ėmė žingsniuoti tarp lovos ir lango.

– Pasimylėjęs su tavimi nebegalėjau tavęs atsisakyti. Norėjau pamažu tave užkariauti. Ketinau merginti, kad, grįžus Halui, pati norėtum kuo greičiau nutraukti sužadėtuves ir ateiti pas mane.

Keidžas sustojo ir nusišypsojo Dženei.

– Tą dieną, kai prisipažinai, kad laukiesi, vos įstengiau nusėdėti. Norėjau pašokti, čiupti tave į glėbį ir pašokdinti kavinėje. Šįvakar, kai pasakei, kad vaikelis sujudėjo, pasijutau taip pat.

Prisiminusi, kas įvyko vos prieš kelias minutes, Dženė dirstelėjo į lovą. Baisu. Siaubinga. Bet patikėjo Keidžu. Viskas susidėliojo į vietas. Kaip pati iki šiol nesuprato? Dabar taip akivaizdu. Taip akivaizdu, velniai rautų. Bet, kaip Keidžas ir sakė, ji to nesitikėjo.

Ar tikėjosi? Ar žinojo? Slapčiausioje širdies kertelėje žinojo? Ne. Viešpatie, maldauju, ne!

– Keidžai, kodėl man nepasakei? Tiek laiko maniau, kad mylėjausi su kitu vyru! Kodėl nepasakei?

– Iš pradžių maniau, jog tebemyli Halą. Būtum užgraužusi save, kad buvai jam neištikima.

– Buvau.

– Nebuvai, velniai rautų. Jei kas ir buvo, tai tik aš!

Dženė pamėgino atsistoti ant kojų, krūtinė bangavo iš susijaudinimo.

– Šitiek laiko praėjo. Kodėl nepasakei?

– Nenorėjau tavęs skaudinti.

– O dabar neįskaudinai?

– Neturėtum taip jaustis. Tu nekalta. Džene, tai aš nusižengiau. Tu nekalta. Norėjau tave apsaugoti.

– Kodėl?

– Nes tu, lyg kokia mazochistė, linkusi prisiimti atsakomybę už kitų žmonių nuopuolius. Tariesi esanti atsakinga už kitų trūkumus. Tėvų, Halo, mano. – Keidžas giliai įkvėpė. – Bet tai ne vienintelė priežastis. – Jis skvarbiai pažvelgė jai į akis. – Norėjau pasielgti teisingai. Jaučiausi skolingas Halui, todėl turėjau išlaikyti paslaptį. Aš šėlau ir laksčiau paskui sijonus, o jis paskyrė gyvenimą geriems darbams. Paėmiau tai, kas teisėtai priklausė Halui... nors galėčiau su tuo ginčytis, nes jau seniai tave myliu.

Keidžas žingtelėjo arčiau Dženės.

– Norėjau, kad taptum mano gyvenimo dalis, bet žinojau, jog teks sumokėti didžiulę kainą. Tokie padaužos kaip aš negauna dovanų, prieš tai nesusimokėję.

– Keidžai, ką tu kalbi? Man regis, kad iki šio vakaro puikiai sukaisi. Ką gi tau teko sumokėti?

– Pirmą kartą patyrusi orgazmą, sušukai brolio vardą. – Dženė nunarino galvą. – Antra, visą laiką manei, kad tai Halas atskleidė tau ekstazės skonį. Tą naktį Monterike laikiau tave glėbyje, kol miegojai, bet negalėjau parodyti meilės. O skaudžiausia tai, kad neturėjau teisės pripažinti savo kūdikio.

Dženė girdėjo, kaip virpa jo balsas, matė, kokia karšta meilė dega akyse, ir kone jam atleido. Nedaug tetrūko, kad pultų į glėbį ir prisipažintų mylinti. Tačiau negalėjo taip pasielgti. Jis siaubingai ją apgavo – negalima taip lengvai atleisti tokios baisios nuodėmės.

– O kodėl dabar prisipažinai?

– Kad liautumeisi kaltini save dėl Halo mirties. Džene, negaliu to leisti. Jis išvyko į misiją tyru kūnu ir širdimi. Tu niekaip

nesusijusi su jo mirtimi. Negalėjai jo apsaugoti. Neleisiu tau visą likusį gyvenimą graužtis ir kaltinti save dėl to, kad tavo vaikas liko našlaitis.

Jis suėmė Dženę už rankos. Jos delnas buvo šaltas ir sustingęs.

– Džene, aš tave myliu.

Ji ištraukė ranką.

– Keidžai, meilė nestatoma ant melo ir apgavysčių pamatų. Tiek laiko man melavai. Ko tikiesi?

– Meilės.

– Tu mane apkvailinai!

– Padariau tave moterimi! – Keidžas staigiai nusisuko nuo Dženės ir pasistengė susiimti. – Jei nustotum viską sijoti per savo sąžinės, padorumo ir kaltės filtrą, aiškiai pamatytum. Ta naktis – pats geriausias dalykas mudviejų gyvenime. Ji mus abu išlaisvino.

– Išlaisvino? – suklykė Dženė. – Išlaisvino? Tempsiu tos nakties naštą iki pat gyvenimo pabaigos.

– Mano vaiką vadini našta?

– Ne, ne vaiką, – išspaudė Dženė. – Kaltę. Dėl to, kad mylėjausi su vienu broliu, tebebūdama susižadėjusi su kitu.

– O... – Keidžas skambiai susikeikė. – Vėl grįžome prie to paties?

– Taip. Ir man jau gana. Vežk mane namo.

– Nė nesvajok. Niekur nevažiuosi, kol neišsiaiškinsime.

– Vežk mane namo, – neatlyžo Dženė. – Jei neveši, paimsiu raktelius ir grįšiu pati.

– Liksi čia arba...

– Negąsdink manęs. Daugiau tavęs nebijau. Tik veltui aušini burną. Ką galėtum padaryti blogesnio už tai, ką jau iškrėtei?

Įsiutęs Keidžas tvirtai sukando dantis. Dženė matė, kaip jo

akyse plykstelėjo pyktis, bet akimirksniu jos tapo šaltos it ledas. Keidžas atžariai nusisuko, nudrožė prie spintos, nuplėšė nuo pakabo marškinius ir pagriebė batus.

– Renkis, – pro suspaustas lūpas iškošė jis. – Grįšiu po penkių minučių.

Kai Keidžas grįžo, Džėnė jau buvo pasiruošusi. Ji pirma nusileido laiptais ir išsmuko pro duris. Per tamsų kiemą juodu nuėjo į garažą. Keidžas atvėrė linkolno dureles, Džėnė įsėdo į vidų.

Važiuodami per miestelį abu tylėjo. Keidžas gniaužė vairą, tarsi norėdamas jį išplėšti. Važiavo greitai. Kai sustabdė limuziną šalia Džėnės buto, ji net palinko į priekį. Persisvėręs per ją Keidžas atidarė dureles ir jas stumtelėjo. Ji iššoko lauk.

– Džėne? – Keidžas tebebuvo palinkęs virš jos sėdynės. – Esu prikrėtęs baisių dalykų. Dažniausiai tiesiog iš piktumo. Bet šį vienintelį kartą mėginau pasielgti teisingai. Norėjau, kad būtų gerai tėvams, tau ir mudviejų kūdikiui. – Jis nelinksmai susijuokė. – Net kai stengiuosi padaryti ką nors teisingai, išeina šnipštas. Gal ir tiesą žmonės kalba apie Keidžą Hendreną. Aš paprasčiausiai niekam tikęs. – Keidžas siektelėjo durelių ir jas užtrenkė.

Tada pasigirdo variklio riaumojimas, iš po padangų pažiro žvyras ir šovęs į priekį automobilis išlėkė iš stovėjimo aikštelės.

Džėnė atsirakino buto duris. Jautėsi išsunkta ir apatiška. Nejaugi dar tik vakar juodu su Keidžu vakarieniavo žvakių šviesoje? Taip, ant kavos stalelio tebestovėjo pamiršti ledų dubenėliai ir kavos puodeliai, nes jie išskubėjo vežti Roksės ir Gario į El Pasą. Atrodo, tarsi tai būtų nutikę kitame gyvenime.

Neįjungusi šviesų Džėnė nuėjo į miegamąjį. Jis atrodė tamsus, šaltas ir tuščias, visiškai kitoks nei Keidžo miegamasis. Ne, apie tai negalvos.

Vis dėlto negalėjo nuginti minčių ir užplūdusių prisiminimų. Atsiminė kiekvieną prisilietimą, kiekvieną bučinį, kiekvieną žodį.

Atsiminė šaltą Keidžo žvilgsnį prieš pat jam išvažiuojant. Ar iš tiesų jis stengėsi elgtis teisingai, todėl tylėjo? Tą rytą, kai Halas išvažiavo, Keidžas neatrodė pasipūtęs. Dženė atsiminė, koks jis buvo dėmesingas. Įsitempęs ir atsargus, bet ne įžūlus ir pasipūtęs, koks galėjo būti. Jei tai tebuvo žiaurus pokštas, Keidžas netrynė rankų iš džiaugsmo.

Ar jis ją myli? Keidžas buvo pasiryžęs atsisakyti teisių į vaiką. Ar tokia auka nėra pats tikriausias meilės įrodymas?

O jei Keidžas ją myli, kodėl ji šitaip nusiminė?

Keidžas – vienintelis jos meilužis. Ar ši žinia neįžiebė širdyje šiltos ugnelės? Tos nakties stebuklą ji dalijosi su Keidžu. Turėjo susivokti! Dar niekada gyvenime taip nesijautė... iki vakarykštės nakties.

Kai Keidžas paniro į ją, argi jos kūnas jo nepažino tarsi savo dalies? Argi abu kartus jos neužplūdo pilnatvė? Argi, Keidžui su ja susiliejus, visos sudėtingos dėlionės, vardu Dženė Flečer, dalelės nesusidėliojo į vietą?

O gal ji kaltino Keidžą apgavyste tik dėl to, kad numalšintų sąžinės kančias? Juk apgaudinėjo Halą, Hendrenus, miestelį metų metus. Ji nesipriešino santuokai su Halu, nors puikiai žinojo, kad nemyli jo taip, kaip derėtų mylėti.

Jųdviejų su Halu nesiejo toks ryšis kaip su Keidžu. Halas nepatenkino nenustygstančios jos dvasios alkio. Su juo būtų uždususi, gyvenusi varžoma taisyklių. Keidžas privertė ją tapti savimi.

Ar gali atleisti jam už tai, kad šitiek laiko tylėjo? Juk pati ketino saugoti savo paslaptį visą gyvenimą. Jei Keidžas nebūtų tą naktį jos pamylėjęs, o Halas nebūtų žuvęs, Dženė būtų ištekėjusi už sužadėtinio. Būtų kentusi iki galo, kad ir kokia nelaiminga būtų buvusi. Kol nepradėjo draugauti su Keidžu, nedrįso siekti asmeninės laimės, leido viską spręsti kitiems.

Keidžas pastūmėjo ją kurti savo ateitį. Jau vien dėl to verta jį mylėti.

Pagalvos apie tai rytoj. Galbūt paskambins, atsiprašys, kad buvo tokia nesupratinga, ir jie viską išsiaiškins.

Išvargusi Dženė nusimetė drabužius, apsivilko naktinius ir šmurkštelėjo į lovą. Tačiau negalėjo užmigti. Buvo išmiegojusi didesnę dienos dalį ir, regis, visas pasaulis susimokė neleisti pasimėgauti ramiu poilsiu, kurio jai taip reikėjo. Miestelio gatvėse klykė tolstančios sirenos.

Kai pagaliau pavyko išmesti Keidžą iš galvos ir užsnūsti, sudžerškė telefonas.

Tryliktas skyrius

Dženė pamanė, kad skambina Keidžas. Kelias akimirkas svarstė, ar protinga būtų atsiliepti. Ar jau pasirengusi su juo kalbėtis? Kai telefonas sučirškė šeštą kartą, ji pasidavė ir nukėlė ragelį.

– Klausau.

– Panelė Flečer?

Skambino ne Keidžas. Dženės širdį nudiegė nusivylimas.

– Taip.

– Ar čia ta pati Dženė Flečer, kuri gyveno pas pastorių Hendreną?

– Taip. Kas čia skambina?

– Šerifas Rolinsas, – prisistatė skambinantysis. – Gal kartais žinote, kur galėtume rasti Hendrenus?

– Ieškojote bažnyčioje ir klebonijoje?

– Žinoma.

– Tada atleiskite, bet nežinau, kur jie galėtų būti. Kuo galėčiau padėti?

– Mums būtina juos surasti, – primygtinai pabrėžė šerifas. – Jų sūnus pakliuvo į avariją.

Dženė sustingo. Ją ėmė pykinti. Užsimerkė, bet akyse blykčiojo geltoni fejerverkai. Tik valios jėga įstengė nuginti alpulį.

– Jų sūnus? – kone suspigo į ragelį.

– Taip, Keidžas.

– Bet jis ką tik... Ką tik jį mačiau.

– Tai nutiko prieš kelias minutes.

– Ar jis... ar... žuvo?

– Dar nežinau, panele Flečer. Greitosios pagalbos automobilis veža jį į ligoninę. Jis tikrai rimtai sužeistas. Į jo automobilį įsirėžė traukinys. – Džene užsidengė burną balta it popieriaus lapas ranka. Traukinys! – Todėl turime rasti artimiausius giminaičius.

Viešpatie, kokie siaubingi žodžiai. „Artimiausi giminaičiai" – taip policijos žargonu vadinami asmenys, kuriems tenka pranešti apie mylimų žmonių žūtį.

– Panele Flečer?

Kelias akimirkas buvo stojusi tyla, nes Džene mėgino suvokti tragišką žinią.

– Nežinau, kur Bobas su Sara. Bet aš po kelių minučių būsiu ligoninėje. Viso gero. Skubu.

Džene padėjo ragelį, šerifui nespėjus ištarti nė žodžio. Iššokusi iš lovos pajuto, kad linksta keliai. Ji nusverdėjo iki spintos ir išsitraukė pirmus po ranka pasitaikiusius drabužius.

Privalėjo nuvykti pas Keidžą. Dabar. Greičiau. Privalėjo pasakyti, kad myli jį, kol...

Ne, ne. Keidžas nemirs. Net negalvos apie mirtį.

„O Dieve, Keidžai, kodėl taip padarei?"

Išgirdusi iš šerifo lūpų apie avariją Džene ėmė spėlioti, ar tai buvo nelaimingas atsitikimas. Kokie buvo paskutiniai Keidžo žodžiai? „Aš paprasčiausiai niekam tikęs." Džene atstūmė meilę, ir galbūt tai perpildė jo kantrybės taurę. Gal ši avarija turėjo išlaisvinti pasaulį nuo Keidžo Hendreno?

– Ne!

Kai balsas nuaidėjo tuščiame bute, Džene suvokė, kad išrėkė šį žodį garsiai. Ji perbėgo tamsiais kambariais iki durų. Veidu sruvo ašaros, pirštai drebėjo. Vos įstengė užvesti variklį.

Už kelių kvartalų išvydo avarijos vietą. Techninės pagalbos automobilis jau buvo nutempęs Keidžo limuziną nuo bėgių, bet policija tebesaugojo nelaimės vietą ir baidė smalsius praeivius.

Sidabrinis linkolnas atrodė taip, tarsi jį, it kokį folijos gabalėlį, kumštyje būtų suspaudęs milžinas. Dženei susopo širdį. Šiame metalo lauže negalėjo likti gyvųjų. Apėmė toks silpnumas, kad vargiai pajėgė vairuoti, bet vis tiek prisivertė. Privalėjo laiku pasiekti ligoninę.

Pastačiusi automobilį ji nuskubėjo prie ligonės priimamojo durų. „Nemirk, nemirk, nemirk", – sulig kiekvienu žingsniu maldavo širdyje. Šitoks jaudulys ir nuovargis kenkė kūdikėliui, bet dabar Dženė galvojo tik apie Keidžą.

– Keidžas Hendrenas, – uždususi išspaudė ji ir pliaukštelėjo delnais per slaugytojos stalą.

Budinčioji slaugytoja pakėlė galvą.

– Jį jau išvežė į operacinę.

– Operuoja?

– Taip. Gydytojas Mabris.

Jei Keidžą operuoja, jis vis dar gyvas. „Ačiū Tau, Viešpatie, ačiū." Dženė įkvėpė oro.

– Kuriame aukšte?

– Trečiame.

– Ačiū! – šūktelėjo ji ir nubėgo prie lifto.

– Panele? – Dženė atsisuko. – Gali ilgai užtrukti.

Slaugytoja mėgino ją švelniai įspėti, kad nepuoselėtų didelių vilčių.

– Palauksiu, nesvarbu, kiek užtruks.

Trečiame aukšte budinti slaugytoja patvirtino, kad Keidžas operacinėje.

– Jūs giminaitė? – mandagiai pasiteiravo vyresnioji slaugytoja.

– Aš... mes kartu užaugome. Jo tėvai mane įsidukrino, kai tapau našlaitė.

– Aišku. Dar nepranešėme tėvams, nes vis dar jų ieškome.

– Neabejoju, kad jie trumpam išvažiavę ir netrukus grįš. – Džienė ir pati stebėjosi, kad sugeba palaikyti pokalbį. Norėjo klykti taip, kad prasiskirtų sienos. Norėjo kristi ant grindų ir rypuoti raudamasi plaukus.

– Prie namų laukia policininkas, kai tik jie grįš, atveš juos čia.

Džienė prikando apatinę lūpą.

– Jie išsigąs. Vos prieš kelis mėnesius neteko jaunėlio sūnaus.

Slaugytoja su užuojauta caktelėjo liežuviu.

– Prisėskite ana ten ir palaukite, – parodė į laukiamąjį. – Neabejoju, kad netrukus ką nors sužinosime apie pono Hendreno būklę.

Džienė kaip robotas nužingsniavo į laukiamąjį ir prisėdo ant sofos. Reikėtų pačiai nuvažiuoti į kleboniją ir būti ten, kai Hendrenai grįš ir išgirs apie avariją. Bet negalėjo palikti Keidžo. Negalėjo! Privalėjo likti kur esanti ir siųsti meilę bei palaikymą per sienas į operacinę, kur jis silpnai kabinosi į gyvenimą. Keidžas jai brangus. Argi jis to nežino? Kaip galėjo...

O Dieve, leido jam išvažiuoti, kai jis manėsi esąs nieko vertas. Pasielgė taip pat žiauriai kaip ir jo tėvai, kurie naktį po Halo laidotuvių jo išsižadėjo. Džienė atstūmė jį šįvakar, vos tik Keidžas išliejo širdį. Gal Hendrenai ir nepažinojo Keidžo taip gerai, kad suprastų, kaip skaudino jį visą gyvenimą, bet ji juk pažinojo.

Kiek kartų Keidžas abejojo savo gyvenimo verte? Argi neflirtavo su mirtimi kaskart, kai laužydavo taisykles ar lėkdavo beprotišku greičiu? Argi nekrėtė beprotiškų pokštų tik tam, kad sulauktų trūkstamo dėmesio?

„Ak, Keidžai, atleisk man. Aš tave myliu. Aš tave myliu. Man tu esi svarbiausias žmogus pasaulyje.“

– Panele Flečer?

Dženė pašoko, išgirdusi savo vardą. Ligi tol užsimerkusi iš skausmo meldėsi, maldavo Dievo išsaugoti Keidžui gyvybę. Tikėjosi išvysti su užuojauta palinkusį gydytoją. Tačiau į ją kreipęsis vyras vilkėjo policininko uniformą.

– Taip.

– Taip ir maniau, kad čia jūs, – pareiškė jis. – Aš šerifas Rolinsas. Kalbėjomės telefonu.

Dženė nubraukė ašaras.

– Žinoma. Atsimenu.

– O čia ponas Henksas. Keidžas išgelbėjo jo šeimą.

Dženė tik dabar pastebėjo vyrą, stovintį šerifui už nugaros. Jis žengė į priekį, darbiniai drabužiai ir masyvūs odiniai batai sterilioje ligoninės aplinkoje rėžė akį. Vyro akys buvo paraudusios nuo ašarų, o pliktelėjusi galva nuolankiai nulenkta.

– Išgelbėjo? – sumurmėjo Dženė. Vos girdimai ištarė: – Nesupratau.

– Automobilis, kuriuo važiavo jo žmona ir vaikai, užstrigo ant bėgių. Keidžas privažiavo iš užpakalio ir juos išstūmė. Vos spėjo išgelbėti. Žinoma, mašinistas matė, kas vyksta, ir kiek įmanydamas sumažino greitį, bet traukiniui sustabdyti nepakako laiko. – Šerifas nejaukiai atsikrenkštė. – Gerai, kad traukinys rėžėsi į keleivio pusę ir kad Keidžas vairavo ne sportinį automobilį, nes iš jo būtų likusi tik šlapia vieta.

Keidžas nebandė atimti sau gyvybės! Jis išlėkė įpykęs ir įžeistas, bet nė nemanė žudytis. Kokia ji kvaiša, kad įtarė Keidžą pakėlus prieš save ranką.

Dženės skruostais vėl ėmė srūti ašaros. Jis stengėsi išgelbėti kitus. Jeigu žus, žus kaip didvyris, o ne savižudis. Dženė pažvelgė į poną Henksą.

– Ar jūsiškiai sveiki?

Jis linktelėjo.

– Jie sukrėsti, bet pono Hendreno dėka gyvi. Norėčiau pats išreikšti jam savo dėkingumą. Meldžiuosi, kad tik jis išgyventų.

– Ir aš meldžiu to paties.

– Žinote, – Henksas nunarino galvą ir liūdnai ją papurtė, – apie Keidžą Hendreną visada buvau prastos nuomonės. Dėl visų tų gandų... Išgertuvės, moterys ir panašiai. Mačiau, kaip jis laksto po miestelį prašmatniais automobiliais tarsi šėtonas iš pragaro. Maniau, jog jis tikras kvailys, kad šitaip rizikuoja gyvybe. – Vyras atsiduso. – Regis, buvau skaudžiai pamokytas nesmerkti žmogaus, kurio nepažįstu. Keidžas neprivalėjo važiuoti ant bėgių ir išstumti mano žmonos automobilio iš po pat krovininio traukinio. Bet jis tai padarė. – Henkso akys vėl prisipildė ašarų. Sutrikęs vyras prisidengė akis ranka.

– Pone Henksai, kodėl jums negrįžus namo, – švelniai pasiūlė šerifas Rolinsas, uždėjęs ranką vyrui ant peties.

– Ačiū, pone Henksai, – padėkojo Dženė.

– Už ką? Jei ne mano sena griuvena...

– Vis tiek ačiū, – tyliai pakartojo ji. Henksas linktelėjo, ir Rolinsas nulydėjo jį prie lifto.

Slaugytojos žodžiai, kad netrukus bus žinių apie Keidžo būklę, nepasitvirtino. Dženė viena sėdėjo laukiamajame. Niekas neišėjo iš operacinės pranešti apie sužeistąjį.

Praėjus beveik dviem valandoms, atsivėrė lifto durys ir pro jas išskubėjo Bobas su Sara. Jų žvilgsniai buvo paklaikę, veidai persikreipę iš rūpesčio ir atsinaujinusio sielvarto.

Dženė stebėjo, kaip jie sustojo prie slaugytojos stalo ir prisistatė. Slaugytoja mandagiai juos apramino, kaip ir Dženę. Remdamiesi vienas į kitą, Hendrenai pasuko į laukiamąjį. Pamatę Dženę stabtelėjo.

Džene metė į juos kaltinamą žvilgsnį. „Jūs jo nemylėjote, bet atskubėjote apraudoti", – bylojo jos veidas.

Tačiau ir pati jautėsi ne mažiau kalta. Jei nebūtų nuogąstavusi dėl ramaus savo gyvenimo, jau seniai būtų sau pripažinusi, kad myli Keidžą.

O šiandien, šiandien, kai Keidžui taip reikėjo Dženės atleidimo ir meilės, atmetė jo atsiprašymus. Ironiškiausia, jog turėjo atsiprašyti už tai, kad mylėjosi su ja, kad padovanojo nuostabiausią gyvenime naktį. O ji nenorėjo klausytis! Kaip gali kaltinti Hendrenus už trumparegiškumą, jei pati įžeidė Keidžą daug skaudžiau?

Džene atsistojo ir ištiesė rankas į Sarą. Džiaugsmingai šūktelėjusi vyresnioji moteris sverdėdama žengė į priekį. Džene tvirtai ją apkabino.

– Ša, Sara, jam viskas bus gerai. Aš žinau.

Garsiai kūkčiodama Sara paaiškino, kur jie buvo.

– Buvome išvažiavę aplankyti sergančio draugo. Kai grįžome, prie namų stovėjo šerifo automobilis. Supratome, kad nutiko kažkas baisaus. – Jos prisėdo ant sofos. – Pirmiausia Halas, dabar Keidžas. Aš to nepakelsiu.

– Ar tikrai jums būtų skaudu, jei Keidžas mirtų?

Džene negalėjo patikėti, kad taip drąsiai uždavė jai ramybės neduodantį klausimą. Sara su Bobu priblokšti žvelgė į įdukrą. Nors ir žinojo, kad derėtų jų pasigailėti ištikus tokiai nelaimei, ji nepajėgė širdyje rasti atlaidumo. Jei žiaurumas padės atmerkti jiems akis ir parodyti, kaip šlykščiai jie elgėsi su sūnumi, bus žiauri. Kovos dėl Keidžo.

– Vargu ar Keidžui atrodo, kad jums rūpi, gyvens jis ar mirs.

– Bet jis mūsų sūnus. Mes jį mylime, – sušuko Sara.

– Ar kada nors jam tai sakėte? Ar kada nors prisipažinote, kaip jį branginate? – Bobas kaltai nudelbė akis. Sara gurktelėjo

seiles. – Nesivarginkite. Per tą laiką, kol su jumis gyvenau, nė karto jam to nepasakėte.

– Mes... su Keidžu mums buvo nelengva, – pratarė Bobas.

– Nes jis netilpo į jums priimtinus rėmus. Keidžas visąlaik jautėsi nesuprastas. Jūs nevertinote jo asmenybės. Jis žinojo nesugebėsiąs pateisinti jūsų lūkesčių, todėl liovėsi net mėginti. Šaltas ir ciniškas elgesys – tik gynyba. Keidžas be galo trokšta būti mylimas. Nori, kad jūs, jo tėvai, jį mylėtumėte.

– Bandžiau jį mylėti, – prabilo Sara. – Bet jis nenustygdavo vietoje. Keidžas neprisiglausdavo kaip Halas. Jis nesielgė taip gražiai. Keidžą mylėti buvo sunku. Jis buvo padūkęs, tarsi laukinis, ir mane tai gąsdino.

– Suprantu, ką turite galvoje. – Džene nusišypsojo pati sau ir supratingai patapšnojo Sarai ranką. – Išmokau pažvelgti giliau, į Keidžo širdį. Labai jį myliu.

Bobas prabilo pirmas.

– Tikrai, Džene?

– Taip. Labai.

– Kaip, juk po Halo mirties praėjo tiek nedaug laiko?

– Mylėjau Halą. Bet jis man buvo labiau kaip brolis. Kai pradėjau daugiau bendrauti su Keidžu, supratau, kad jau seniai jį myliu. Tik, kaip ir jūs, jo bijojau.

– Mums gali prireikti šiek tiek laiko, kol apsiprasime, kad judu su Keidžu – pora, – tarė Bobas.

– Man pačiai prireikė laiko.

– Negražiai su tavimi pasielgėme, – įsiterpė Sara. – Norėjome, kad gyventum su mumis ir užpildytum tuštumą, atsivėrusią po Halo mirties.

– Turiu savo gyvenimą.

– Dabar suprantame. Vienintelis būdas tave išlaikyti – suteikti tau laisvę.

– Aš toli nepabėgsiu, – su šypsena patikino Džene. – Myliu jus abu. Kai susipykome, man plyšo širdis.

– Džene, naujiena apie kūdikį mus pribloškė. – Bobo žvilgsnis nuslydo Dženės pilvu. – Juk pati supranti. Na, bet tai juk ir Halo kūdikis. Dėl to jį priimsime ir mylėsime.

Džene jau žiojosi sakyti, bet ją nutildė pasigirdęs balsas.

– Pastoriau Hendrenai? – Jie atsigręžė ir pamatė gydytoją Mabrį. Žalias jo chalatas buvo permirkęs nuo prakaito. Gydytojas atrodė išsekęs. Džene susigriebė už pilvo, lyg norėdama apsaugoti kūdikį nuo blogų žinių apie jo tėvą.

– Jis gyvas, – gydytojas išsklaidė didžiausią baimę, – bet jo būklė vis dar kritiška. Per avariją jį ištiko šokas. Buvo pažeisti viduriai. Prasidėjo vidinis kraujavimas. Reikėjo perpilti apie litrą kraujo. Teko daug lopyti, bet, manau, kad viską susiuvome. Lūžo dešinysis blauzdikaulis, įskilo šlaunies kaulas. Visas kūnas sudaužytas ir apdraskytas, bet tai niekis, palyginti su kitomis traumomis.

– Gydytojau Mabri, ar jis išgyvens? – paklausė Sara taip, tarsi pačios gyvybė priklausytų nuo atsakymo.

– Šansai neblogi, nes jis stiprus kaip jautis ir tvirtas kaip geležis. Ištvėrė avariją ir operaciją. Taigi nebijočiau statyti už tai, kad išgyvens. Dabar, atleiskite, man reikia grįžti.

– Ar galime jį pamatyti? – Džene čiupo gydytojui už rankovės.

Šis susimąstė, tačiau leidosi įtikinamas susirūpinusių artimųjų veidų.

– Kai jį nugabens į intensyviosios terapijos palatą, po trijų minučių galėsite kuris nors vienas užeiti. Dar susitiksime. – Jis apsisuko ir nuskubėjo koridoriumi.

– Privalau jį pamatyti, – pareiškė Sara. – Turiu pasakyti, koks jis mums svarbus.

– Žinoma, mieloji, – sutiko Bobas. – Eik tu.

– Ne, – griežtai paprieštaravo Dženė. – Eisiu aš. Visą Keid gyvenimą galėjote kartoti jam, kad mylite, bet to nedarėte. kš-kiuosi, jog įstengsite jam už tai atsilyginti. Šįvakar jį aplankys is aš. Keidžui manęs reikia. Tiesa, dėl kūdikio... Kūdikio tėvas – ne Halas. Keidžas. Aš laukiuosi Keidžo vaiko.

Dženei nuo širdies nusirito paskutinis ją slėgęs akmuo. Hendrenai išsižiojo iš nuostabos, bet jai neberūpėjo jų nuomonė. Šįkart nesileis varžoma nei papročių, nei įpročių.

– Tikiuosi, kad mylėsite mus visus – Keidžą, mane ir kūdikį, – Dženė uždėjo rankas Hendrenams ant pečių, ji kalbėjo iš visos širdies. – Mes jus mylime ir norime būti šeima. – Trūkčiojamai įkvėpė ir nuleido rankas. Nuginė besitvenkiančias ašaras, nes bijojo, kad Keidžo tėvai jas palaikys silpnybės, o ne palengvėjimo ženklu. – Bet jei negalite priimti mūsų tokių, kokie esame, negalite susitaikyti su mudviejų meile – nieko tokio. Dėl to blogiau tik jums patiems.

Dženė pajuto drąsos ir vilties antplūdį. Nusišypsojo pro ašaras ir rimtai tarė:

– Keidžas myli mane, o aš myliu jį ir nesijaučiu dėl to kalta. Mes susituoksime ir auginsime savo vaiką. Jis augs žinodamas, kad mylime jį tokį, koks yra, o ne kokį norėtume matyti.

Kai po pusvalandžio gydytojas grįžo palydėti vieno iš artimųjų į Keidžo palatą, iš laukiamojo su juo išėjo Dženė.

EPILOGAS

– Kas čia vyksta?

– Mes maudomės.

– Čia tokia netvarka.

– Trentas kaltas. Jis taškosi.

– O kas jį pamokė?

Tarpduryje sustojusi Dženė nusišypsojo vonioje besiprausiantiems vyrui su sūneliu. Septynių mėnesių sulaukęs Trentas sėdėjo tėčiui ant kelių, atsirėmęs į šlaunis ir įsispyręs putliomis kojelėmis jam į pilvą.

– Ar jis bent švarus?

– Kas, Trentas? Aišku. Jis labai slidus.

Dženė įžengė vidun ir priklaupė prie vonios krašto. Pažinęs mamą Trentas nusišypsojo, išdidžiai rodydamas du dantukus, per burnytės kraštus nutįso seilės. Sūnelis bakstelėjo į mamą ir sugugavo.

– O ką aš sakau, sūnau, – pritarė Keidžas. – Ji tikra gražuolė.

– Gražuolė tuoj pasius, jei nesiropšite iš vonios ir neišvalysite, ko prilaistėte, – Dženė mėgino nutaisyti griežtą balsą, tačiau pasilenkusi prie Trento nesulaikė juoko. Paėmusi į rankas sūnelį išvydo rausvą randą Keidžui ant pilvo. Kaskart jį pamačiusi surimtėdavo ir mintyse padėkodavo Aukščiausiajam.

– Atsargiai, jis slidus kaip žaltys. – Keidžas atsistojo vonioje. Tvirtu liaunu kūnu sruvo vanduo. Gyvendama kartu Dženė

suprato, kad jos vyras visiškai nesidrovi nuogumo – ši savybė ją labai žavėjo.

– Puikiai žinau. – Dženė apsuko spurdantį sūnelį rankšluosčiu. Nesušlapti pati nė nesistengė. Tvirtas ir judrus vaikutis besimuistydamas sušlapino visą suknelės priekį.

Dženė nunešė Trentą į jo kambarį, kuris buvo kitoje koridoriaus pusėje, priešais miegamąjį. Vieną senojo namo miegamųjų jie pavertė dailiu vaikų kambariu. Vadovaudamasis Dženės nurodymais, daugumą darbų savaitgaliais atliko pats Keidžas. Abu buvo be galo patenkinti rezultatu.

Dženė jau spėjo įgusti rūpintis vietoje nenustygstančiu kūdikiu, tad kai į kambarį įžengė chalatą užsimetęs Keidžas, Trentas buvo jau su sauskelnėmis ir pižama.

– Palinkėk tėveliui labos nakties, – Dženė pakėlė Trentą, kad Keidžas jį pabučiuotų. Šis paėmė sūnų iš mamos, priglaudė prie krūtinės ir skambiai pakštelėjo į skruostą.

– Labanakt, sūnau. Myliu tave. – Jis glaudė Trentą prie krūtinės, o Dženė žvelgė į juos abu meilės kupinomis akimis. Trentas atrodė pavargęs. Galvelė, papuošta rusvų garbanų kuokšteliu, nusviro tėčiui ant peties, ir berniukas plačiai nusižiovavo.

– Jam jau buvo laikas miegoti, – pareiškė Dženė kiek vėliau, kai juodu apkamšę sūnų grįžo į savo miegamąjį. – Man irgi, – ji išskėtė rankas ir aukštielninka griuvo ant lovos. – Jūs abu mane nuvarote nuo kojų.

– Tikrai? – Keidžas nužvelgė tysančią Dženę nuo galvos iki pirštų galiukų, kadaruojančių virš grindų. Suknelės padurkai pakilo ir apnuogino kerinčiai ilgas, švelnias, įdegusias šlaunis. Dženei begulint išskėstomis rankomis, krūtys atrodė žaismingai ir jaudinamai. Nesivaržydamas Keidžas atsirišo chalatą, nusmaukė jį nuo pečių, ir šis be garso nuslydo ant kilimo. Užgulęs Dženę jis keliu praskyrė jos kojas.

– Keidžai, tu tik nesidrovėk.

– Šmaikštuolė, – sukrizeno jis, lūpomis lytėdamas Dženės ausį. Ji išsimaudė prieš juodu su Trentu, tad oda buvo šilta ir kvapi. Po suknele nevilkėjo jokių apatinių drabužėlių. – Kam tos įžangos? Tikiu, kad reikia iškart siekti to, ko nori.

– O tu nori manęs?

– Mhm... – Keidžas lengvais bučiniais nusėjo Dženės kaklą. – Visada norėjau. Tie trys mėnesiai po Trento gimimo buvo patys ilgiausi mano gyvenime.

– Nepamiršk dar savaičių prieš jam gimstant.

– Nepamiršau, – atšovė Keidžas. – Vis dar manau, kad gydytojas uždraudė mylėtis anksčiau, nei reikia. Jis norėjo man atkeršyti.

– Ką?

– Nieko.

Dženė suleido pirštus Keidžui į plaukus ir patempė, kad šis pakeltų galvą.

– Ką?

– Ai!

– Papasakok.

– Gerai, gerai. Nieko čia tokio. Prieš keletą metų susitikinėjau su viena jo slaugytojų. Kai mečiau, ji nusiminė ir išvažiavo iš miestelio. Tas gydytojas vis dar ant manęs širsta.

– Su kiek moterų tu... susitikinėjai?

Keidžas sustingo. Išsyk surimtėjo. Įdėmiai pažvelgė žmonai į akis.

– Džene, ar tai svarbu?

Dženės žvilgsnis slystelėjo žemyn ir stabtelėjo ties jo gerkle.

– Ar tau to trūksta? Šėlionių?

– O kaip tu manai? – Keidžas prigludo stipriau ir užvertė suknelę aukštyn. Dženė pajuto į jos papilvę įsirėmusio vyriško pasididžiavimo šilumą.

– Tikriausiai ne.

– Atspėjai.

Keidžas aistringai įsisiurbė Dženei į lūpas, ir visos abejonės netrukus išgaravo. Kai pagaliau jis atplėšė lūpas, jos gyslomis šniokštė įkaitintas kraujas.

– Myliu tave, Keidžai.

– Myliu tave.

– Ar žinai, kokia šiandien diena?

Keidžas trumpam susimąstė.

– Avarija?

– Įvyko lygiai prieš metus.

– Kaip tu atsimeni?

Dženė palietė vyro lūpas.

– Nes tądien pamaniau, kad tave praradau. Valandų valandas sėdėjau ligoninės laukiamajame, spėliojau, ar išgyvensi tiek, kad spėčiau pasakyti, kaip tave myliu ir branginu. Iš pradžių meldžiausi tik dėl to. Vėliau, kai atlaikei operaciją, apėmė godulys – ėmiau melstis, kad gyventum iki žilos senatvės.

Keidžas puse lūpų šyptelėjo.

– Tikiuosi, Viešpats išklausys ir antrąją maldą.

– Ir aš. Bet dėkoju jam už kiekvieną mudviejų kartu praleistą dieną. – Juodu vėl pasibučiavo ir taip patvirtino savo meilę.

Atsitraukęs Keidžas panardino pirštus į jos plaukus ir juos išskleidė.

– Kai atgavau sąmonę intensyviosios terapijos palatoje, pirmiausia išvydau tavo veidą. Neketinau mirti ir tave palikti.

– Ką atsimeni iš tų pirmųjų dienų?

Dženė nusistebėjo, kad juodu niekada apie tai rimtai nesikalbėjo. Visus tuos mėnesius, kol Keidžas gijo, Dženė jį lepino ir barė. Jis nebuvo pratęs prie suvaržymų, tad psichologinė adaptacija buvo neką lengvesnė už kūno sveikimą.

Tačiau Dženės kantrybė ir darbštumas atsipirko. Didelei visų nuostabai, praėjus keliems mėnesiams po avarijos, jis išgijo. Gydytojai šaipėsi, kad jo būklė net pagerėjo, nes jis metė rūkyti ir nebegėrė tiek, kiek anksčiau.

Paskui gimė Trentas ir juodu įtraukė šeiminio gyvenimo rutina. Keidžo verslas ir toliau klestėjo, netgi negalėdamas vaikščioti, jis nesiliovė viskam vadovavęs telefonu. Turėjo jau du samdomus darbuotojus: sekretorę, perėmusią Dženės darbą po Trento gimimo, ir geologą, kuris tyrinėjo žemės pavyzdžius. Bet Keidžas pats kūrė verslo planus, stengėsi įtikinti investuotojus, sudarė sandorius ir ieškojo naftos.

Metai buvo kupini įvykių, tad varginamos valandos ir kankinamos dienos po avarijos netruko pasimiršti. Dženė niekada neklausė Keidžo, kaip jis jautėsi gulėdamas ligoninėje.

– Atsimenu nedaug, tik kad tu visada buvai šalia. Ir dar kai ką – kaip pamačiau mamą ir tėtį. Pamenu, norėjau nusišypsoti, kad jie žinotų, kaip džiaugiuosi juos matydamas. Mama paėmė mane už rankos, pasilenkė ir pabučiavo į skruostą. Paskui ir tėtis. Gal tai ir ne kažin kas, bet man labai daug reiškė.

Dženė užgniaužė ašaras.

– Būtum didžiavęsis manimi, matydamas, kaip jiems išdrožiau, kad laukiuosi tavo kūdikio.

Jų lūpos susiliejo dar karštesniam bučiniui.

– Mama su tėčiu susitaikė su naujienomis, – pratarė Keidžas, atsiplėšęs nuo Dženės. – Jie dievina Trentą, laiko jį pačiu nuostabiausiu kūdikiu pasaulyje.

– Įdomu, kodėl? – Dženė žaismingai timptelėjo plaukelius ant Keidžo krūtinės. – Jei nepristabdysime jų, taip pat ir Roksės su Gariu, išauginsime tikrų tikriausią lepūnėlį. – Ji nusikvatojo. – Žinai, kada pirmą kartą supratau, kad tavo tėvai su mumis bendraus?

– Kai tėtis mus sutuokė palatoje?

– Ne, – Dženė šyptelėjo tai atsiminusi. – Anksčiau, kai Garis paskambino iš El Paso ir paklausė, kodėl nepasirodėme oro uoste jų paimti, jiems grįžus iš medaus mėnesio. Susikrimtau ir susigėdau. Visai apie juos pamiršau, nes tu gulėjai intensyviosios terapijos skyriuje. Bobas pasisiūlė nuvažiuoti į El Pasą ir juos parvežti. Pamaniau, kad jeigu jis rado bendrą kalbą su Rokse, ras ir su mumis.

– Užsitarnavai tėvų palankumą įkurdama Halo Hendreno fondą, skirtą politiniams bėgliams remti.

– Tu irgi, kai taip dosniai paaukojai.

– Tik todėl, kad užsispyrei, jog paaukočiau ne mažiau, nei išleidau vestuviniam žiedui.

– Ir pats būtum tiek paaukojęs.

– Nežinau, – išsisuko Keidžas, dirstelėjęs į deimantu ir smaragdais išpuoštą žiedą. – Žiedas buvo velnioniškai brangus.

Dženė žnybtelėjo jam į pliką užpakalį. Abu nusikvatojo, o juokui nutilus, Keidžas pažvelgė į žmoną. Akys degė aistra.

– Džene, mano mieliausioji. Aš tave dievinu. Kol neprisipažinai, kad myli, mano gyvenimą gaubė tamsa.

– Vadinasi, nuo šiol bus visada šviesu, nes ilgai tave mylėsiu.

– Prisieki?

– Prisiekiu. – Dženė siektelėjo Keidžo lūpų, karštas bučinys pažadino nenumaldomą geismą. – Bet tu vis tiek esi niekšelis, – sukuždėjo ji.

– Aš?

– Mhm. Pažiūrėk, ką iš manęs padarei. – Dženė praskleidė suknelę ir uždėjo Keidžo delną sau ant krūtinės. Jis suėmė šiltą krūtį, užčiuopė kietą spenelį.

– Aš padariau?

– Taip. Anksčiau buvau tokia gera mergaitė. Nuvedei mane klystkeliais.

Keidžas švelniai spustelėjo standų spenelį.

– Tiesa, aš padykęs berniokas.

Nunarino galvą ir lūpomis ėmė erzinti kietą rausvą spenelį. Lyžtelėjo jį. Dar kartą.

– Tu kvepi pienu. – Jis ėmė čiulpti, kaip dar prieš mėnesį darė jo sūnus.

Regis Keidžą, kaip ir jo sūnų, tai ramino. Jis pametė galvą, jusdamas burnoje jos skonį, glostydamas švelnią odą. Perbraukęs ranka šlaunimi aukštyn, aptiko, kad Džene sudrėkusi iš nekantrumo. Glamonėdamas ją pirštais ir spūsčiodamas nykščiu, privertė užsimiršti. Tada įsiskverbė.

– Džene. Aš taip tave myliu.

Laikas sustojo, o tada visata prasivėrė, ir juos nutvieskė šviesa. Jie dar ilgai negalėjo atgauti kvapo. Pagaliau Keidžas pakilo virš Dženės ir nusišypsojo, žvelgdamas į spindintį veidą.

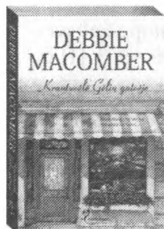
Džene lėtai, gundomai nusišypsojo ir sumurkė:

– Keidžai Hendrenai, tu velnio neštas ir pamestas.

Gerai, kad abu galėjo iš to pasijuokti.

DEBBIE MACOMBER knygų ciklas
„Gėlių gatvė“

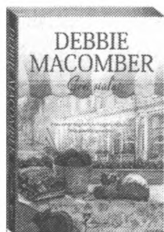
Debbie Macomber įžvelgia moters sielos gelmes ir apie tai pasakoja tik jai vienai būdingu balsu.

Pirmoji knygų ciklo „Gėlių gatvė“ dalis.

Draugėn sumegzti moterų likimai...

Gėlių gatvelėje yra mažutė krautuvėlė „Geri siūlai“, kurioje jau veikia ir mezgimo būrelis. Jos savininkei Lidijai tai svajonių išsipildymas, simbolizuojantis naują gyvenimą po sunkios ligos. Žaklina, išgyvenanti dėl atšalusių santykių su vyru ir nevykusios sūnaus santuokos, pirmoji užsirašo į mezgimo pamokas. Kerol trokšta kūdikio, vaikiška antklodėlė jai – būsimosios sėkmės ženklas. O akiplėša Aliksė mezga antklodę labdaros fondui – šitaip tikisi atidirbti teismo jai skirtas viešųjų darbų valandas. Keturioms moterims, užsiėmusioms senu kaip pasaulis amatu, netikėtai atsiskleidžia jų pačių ir bičiulių sielos gelmės.

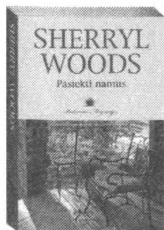

Antroji knygų ciklo „Gėlių gatvė“ dalis.

Užsukusios į krautuvėlę „Geri siūlai“ iškart suprasite, kad tai jauki ir svetinga vieta. Pasijusite kaip namie. Tarp draugių, senų ir naujų. Krautuvėlė klesti – pražydo ir jos savininkė Lidija. Iš dalies tai Bredo nuopelnas, bet pasirodžius jo buvusiai žmonai žemė ir vėl susvyruoja Lidijai po kojomis. Eliza ryžtasi atnaujinti mezgimo įgūdžius – viliasi atstumti mintis apie finansines nesėkmes ir kadaise žlugusią santuoką su profesionaliu lošėju. Betanė, kaip ir Eliza, po skyrybų su vyru jaučiasi sugniuždyta. Tik Grantas paliko ją ne dėl kortų... O Kortnė – paauglė, jai gyvenimą kartina antsvoris. Merginai mezgimo būrelis – puiki sielos terapija.

Iš anglų kalbos vertė Eglė Gaivenytė

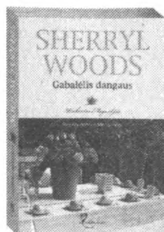
SHERRYL WOODS knygų ciklas
„Puikiosios Magnolijos“

Pirmoji knygų ciklo „Puikiosios Magnolijos“ dalis.

Nieko nėra geriau kaip akimirka ramybės...

Medė gyvena mieste, kurio pavadinimas Serenitis reiškia ramybę. Deja, nuo tos akimirkos, kai žlugo santuoka, jos gyvenime ramybės nebėra. Dvidešimt metų paaukojusi šeimai Medė neturi nei darbo, nei darbo patirties. Užtat turi du sūnus, nesutramdomą šešiolikmetį ir plepų keturiolikmetį, bei iki širdies gelmių įskaudintą šešiametę dukrelę. Ir dvi geriausias drauges, kurioms šauna į galvą, kad Medė turi padėti joms įkurti sveikatingumo klubą. Negana to, trisdešimtmetis sūnaus beisbolo komandos treneris pameta dėl jos galvą – visas miestas užte ūžia.

Antroji knygų ciklo „Puikiosios Magnolijos“ dalis.

Išspyrusi iš namų neištikimą vyrą Dana Sju visa galva pasinėrė į verslą. Jos jaukus restoranas Serenityje klesti. „Sulivano“ virtuvė garsėja gardžiais patiekalais, bet asmeninis gyvenimas prisvilęs. Danos Sju nebedžiugina net pokalbiai su draugėmis. Vis dažniau ji guodžia save kaloringais saldumynais. O paauglė dukra Enė kaip tik atsisako valgyti ir vis labiau nyksta. Bet vienas skausmingas įvykis priverčia permąstyti gyvenimą. Išsekusi Enė atsiduria ligoninėje, ir Danai Sju tenka vėl susitikti su buvusiuoju.

Iš anglų kalbos vertė Daiva Šulmanienė

Brown, Sandra

Br291 Širdies klystkeliai : romanas / Sandra Brown ; [iš anglų kalbos vertė Sandra Likaitė]. - Vilnius : Svajonių knygos, 2009. - 255, [1] p. - (Šilkas)

ISBN 978-609-406-041-0

UDK 820(73)-3

Išleido UAB „Svajonių knygos",
Goštauto g. 4-1, 01106 Vilnius,
tel. (8 5) 212 2794
el. paštas info@svajoniuknygos.lt
www.svajoniuknygos.lt
Tiražas 3000 egz.

Spausdino spaustuvė

PRINT IT

Gamyklos g. 27, 96155 Gargždai,
el. paštas info@print-it.eu
tel. (8 46) 420300

14,75

rikas

„Širdies klystkeliai“ kaip ir „Svetimi laiškai“ – romantiškojo Sandros Brown kūrybos laikotarpio jausmų romanas.

Pamiršusi savo poreikius ir svajones Dženė Flečer kantriai laukia, kada galės susituokti su Halu Hendrenu. Tačiau sužadėtinis labiau atsidavęs misionieriškai veiklai nei mylimai moteriai. Tik prieš išvykdamas į pavojingą misiją Halas padovanoja Dženei tai, ko ji taip seniai troško – meilės naktį. Pirmą ir paskutinę...

Keidžas Hendrenas – tikra brolio priešingybė, balta varna pastoriaus šeimoje. Nesutramdomas keikūnas ir mergišius turi tik vieną silpnybę – Dženę. Tačiau santūriai merginai vyresnysis pastoriaus sūnus atrodo pernelyg pasiutęs ir nenuorama... kol nepažadina patrakėlės jos pačios viduje. Nusekusi paskui Keidžą klystkeliais Dženė nebenori grįžti atgal.

skaityk daugiau www.svajoniuknygos.lt

Aš ♡ gamtą
Aš ♡ minkštą viršelį